

SZOMORY DEZSŐ
MESEKÖNYV

BUDAPEST,
GRILL KÁROLY CS. ÉS KIR. UDV. KÖNYVKERESKEDÉS
1896.

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2015
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-615-5472-70-1 (online)
MEK-14012

TARTALOM

LÁZÁR.

VEREBEK.

A VARÁZSLATOS CSIPKEKENDŐ.

RANK ORVOS HALÁLA.

SODOMA VÉGE.

LEVÉL A HALÁLBÓL.

GYÁSZBESZÉD AZ ERŐS BARNABÁS FELETT.

LÁZÁR.

I.

A jó Keimanék a vacsoránál ültek. És valóban édes volt látni őket, a tányérjok fölé hajló, ájtatos fejeiket sajátságos, majdnem szentséges világosságban, hogy nyitva hagyták a szobák ablakát és a nagy udvar felett, a roppant égboltozat végén, mélységes büszkeséggel a tűzveszedelme biborpompiájában, a nap leáldozott. Édesek, szépek és mindenekfelett boldogok voltak, elsősorban az öreg Keiman, kopasz, szappanfényes koponyájával, a szélein fájdalmasan veres szemeivel, amelyek belevesztek a tányérjába. Rajongva nézte a füstölgő, apróra vagdalt husdarabokat és a csontváz-kezei mintegy imádatlaltal reszkettek a tányérja szélén, miközben egyre előrehajolva, gyorsan, sietve és a fogtalansága miatt kinosan rágicsált, nyelt, néha-néha meg is törölgetve a száját, amelyet hosszú, fehér, a csontos arcot egészen elöntő szakála maga alá rejtett. Mellette, a leáldozó nappal fényességében az öreg Keimanné kicsiny, bajszos arcza tünt fel, amelyből két nyugtalan, a vénsége daczára is világos szem csattant elő és falta a tálát, nézte mennyi még benne a hus. Szemben vele, mintegy dominálva az asztalt ült Laura, a leánya, egy nagy, barna asszony, sajátságosan duzzadt, majdnem féloldalt hajló ajakkal, két egészséges, meleg szemmel, amelyek az egész teste jólétét mutatták. Jó fogai voltak, tehát gyorsabban evett mint az öregek, már be is fejezte volt a vacsoráját, most egy szőlőfürtöt tartogatott az ujjai között, egy-egy szemet dobva belőle az ablak felé, ahol a ház összegyülekezett gyermekei elkapták és dulakodtak érte. Szegény ház volt, a szőlő ritkaság volt itten; az öreg Keimanék nem is kaptak. Oh! ők így is boldogok voltak, az evésbe beleveresedett arczukon a gyomruk öröme terjedt, élvezve a hust, a mártását, élvezve még az asztal terítékét is, hogy sokáig nem ettek csak terítetlen asztalnál, ott is rossz ételt, ebédre maradt főzeléket... És most a jó étel, a mártás színe, mintha minden vágyukat betöltötte volna, a tálból csendesesen felszálló, illatos gőze a felszeldelt husoknak, mintha mindazt, ami az asztalon kívül létezik, elfátyolozta volna. Mert a jó Keimanék rossz ruhában voltak, a szobájuk is nagyon szegényes vala. Mindössze Laura volt jobban öltözködve. Világos szín pongyolát viselt, amelynek vékony szövetje alatt szétfolylt a kövérsége, a nagy és erős teste vonalait mutatta. A nyaka és a karjai meztelenek voltak; nyújtózkodott, ásitott, aztán, hirtelen felkönyökölve az asztalon, az öregek felé fordulva, kérdezte:

- No, jólaktatok?

- Jó, nyögte az öreg ember.

Az öreg asszony nem válaszolt, rendezgette a tálban a megmaradt husdarabokat. Mintegy helyette mondta az öreg Keiman:

- Száz esztendeig egyem így...

Aztán hallgatott és a pirosszélű szemei könnyezni kezdtek; az öreg asszony még mindig a husokat rendezte, ette őket a nyugtalan szeme nézésével. Laura hátradőlt a székén, kinézett az ablakon. A ház gyermekei már elkerültek onnan, esteledett, a roppant égen egy-egy ritka csillag bukkant elő. Egy cselédleány énekelt valahol. Az udvarban a kutat rángatták. Majd nem rángatták többé, nagy csend lett. Egy denevér reppenése hallatszott, amint elsurant az ablak mellett. A jó Keimanék emésztettek és néha-néha sóhajtottak a boldogságtól. A tálát, a hust ott hagyták az asztalon, hogy lássák és élvezzék. Még mindig füstölgött; egészen háborítlan, finom, illatos gőz szállott fel róla. Öntudatlan szimatolták. Az öreg Keiman nem akart pipára gyújtani miatta. De aztán mégis rágyújtott és elbóbiskolt mellette. Az öregasszony is lezárta nyugtalan szemeit és szuszogni kezdett. Egyszerre azonban felriadtak: Laura sikoltott

volt. Ijedten néztek körül; egy ember volt a szobában. Az öreg Keiman, a veres szemei daczára, rögtön megismerte. És mintegy hülyén a csodálkozástól morogta:

- Lázár...

Csakugyan Lázár volt, Wolf Lázár. Mozdulatlan és szomoruan állott előttük, nézte a barna asszonyt, az öreg embereket, várta, hogy beszéljenek. De nem beszéltek, inkább iszonyodtak, forgatták a szemeiket, a leányokra pislantottak. Emez zavartan, a meztelen karjait nyomkodta, az egészséges szemei elrémülve néztek. Az arcza eltorzult, az ajkai elfordultak egészen, félni látszott. Wolf Lázár csakugyan ijesztő vala. Roppant elhanyagoltság szakadt le az egész alakjáról, úgy rémlett, mintha soha emberek között nem élt volna. A duzzadt arczán a szakálnak valóságos orgiája terjedt és az éktelen, bolyhos szőrösségből csak két, majdnem óriás zsidószeme csattant elő, tele tüzzel s mintegy szánalmat könyörögve. A kalapja megmaradt a fején és a rongyos karimája alól egy-egy fürtje esett alá, elöntötte a homlokát, belenyult a szakálába, elfödte a füleit. A ruhája is nyomoruságos volt, a feltjait, a hiányát, zavartan, szégyenlősen, gyermekes ügyetlenséggel el-el födni igyekezett. Azonközben látta, talán érezte is, hogy ezek a jó emberek annyira meg vannak rökönyödve, hogy alig fognak beszélni. Így hát beszélt ő. Meghajolva s a két karjának fájdalmas, mintegy mentegetődző kitérője közben rebegte:

- Haza jöttem.

Erre a jó Keimánék megbotránkoztak. Rögtön megszólalt az öreg, a pipáját agitálva nyögte:

- Haza jöttél... haza jöttél... szép, szép... de hát mit akarsz tőlünk?

- Igen, mit akarsz tőlünk? - ismételte az öreg Keimanné. És a csontos, apró vállait vonogatva:

- Mi szegény emberek vagyunk, mi nem tarthatunk ki téged... Elég gyalázatot hoztál eddig is ránk... Hagyj békét nekünk, eredj az utadra Lázár!

Wolf Lázár nem mozdult; a barna asszonyt nézte, egy lépést tett feléje. És mélységes nyomoruság közepett, készen az utolsó remény elvesztésére, majdnem sírva kérdezte:

- Te is elküldesz Lólikám?

Meghajlott fejjel, a bajuszán reszkető kezével várta a választ. De a barna asszony nem válaszolt. Egyre félve, lekonyult ajakkal, a szüleit nézte, elmerengett a bátorító tekintetükön. Eh! csakugyan bátorították, küldje el ezt az embert, hadd menjen a pokolba. Mert féltették előle az asztalt, a fehér terítéket, az illatos husszeleteket, a melyekből ő is akar, féltették előle a nyugalmas, boldogságos életüket, amelyet ime eljön megzavarni... Oh! hát már jól élni sem lehet, amikor olyan soká nyomorogtak! Hát már egy kis hust sem lehet enni, anélkül, hogy ne akarják kivenni a szájukból! Ez a hus, ez a hus, aggasztotta őket mindenekfelett. Amint a már-már kihült szeletek, a magok jószagu, vastag mártásában nyugodtak, úgy volt, mintha nem volnának biztonságban, mintha el akarnák rabolni őket. Hát védték, meg akarták menteni maguknak. Hirtelen, az öreg Keimanné felkapta a tálat s a nyugtalan szemeinek mintegy diadalmos nézésével vitte az alacsony, megrepedezett fáju kredencz felé. És gyorsan, kajánsággal lehordta az asztalt, a fehér terítéket is elrejtette. A feltos, durva fája látszott az asztalnak. A szoba még szegényebb lett, a nyomoruságos butorok mintegy sirtak benne, egy elkopott tükör valamelyik falon, a maga szennyesen sárga faalját mutatta. Mégegyszer kérdezte Lázár:

- Te is elküldesz Lólikám?

A szemeit az emberre emelte, vonogatta a vállát, el volt fanyarodva, nem tudva mit mondjon. Az anyja nézte, már-már dühbe jött a habozásán. És a csontos karját kinyújtva sipította:

- Mondd hát már neki, hogy takarodjék!... látod, hogy nem mozdul!

De ez a parancsoló hang, nem tetszett a barna asszonynak. Az asztalt magához rántva, kicsattant:

- Mit kiabálsz! Mit rendelkezel velem! Ki parancsol itt, én vagy te! Ki főzet, én vagy te! Ki ad pénzt, én vagy te! Ki itt az úr, no, hadd halljam, ki?

Mint megijesztett vén madár, a himjéhez reppent az asszony. De az öreg Keiman rosszul fogadta. Eh! mit, még eljátsza a leánya kegyét s vége szakadhat a jó husoknak. Akkor, megállott a szoba közepén, ájtatos szelidséggel rebegte:

- Te, te vagy az ur Lólikám...

- Ugy hát menjetek aludni! - rendelte a barna asszony.

Mire az öregek, csendesesen, alázatosan, majdnem egyszerre:

- Inkább a gangra...

Érezték, hogy mehetnek. Vittek széket magukkal és mentek. Leültek a gangon, szépen egymás mellé és szóttanul nézték az eget. Kék volt az est daczára és nyugtalan pislogva, égtek rajta a csillagok.

II.

A barna asszony felkelt, becsukta az ablakot. Meggyújtott egy gyertyát, az asztalra tette. Lázár követte a tekintetével, zavartan, öntudatlan, malmot játszva az ujjaival. Aztán várt; előtte, ismét az asztalnál foglalva helyet, végre megszólalt az asszony. Kérdezte:

- Honnan jössz?

Az ember lehorgasztotta a fejét; a kezeit el akarta rejteni, babrált velök a csipőjén, a kabátja zsebeit nem tudta megtalálni; roppant restelkedett. Ismét kérdezte az asszony:

- Honnan jössz?

Még várt egy perczig. S aztán, csak egyre lehorgasztott fejjel, szégyenlősen, halkan:

- Hisz tudod jól...

- Váczról?...

- Onnan...

- Váczról... Váczról... - ismételte csendesesen, utálattal az asszony. Majd hirtelen, kifakadva:

- Mit tettél Lázár!

Nem válaszolt. Az asszony mondta:

- Csaltál...

Ekkor, a restelkedéstől lesújtva, lassan, csendesesen megfordult, háttal állott az asszony felé. Emez előrehajolva, a térdeire vert kezekkel, csak beszélt, korholta:

- De hát mért csaltál Lázár!... az üzlet jól ment, én ültem a pénztárnál, eleget nyertünk, tisztességesen élhettünk volna... De te este, el-el hordtad az árut... csomó szövetet, selymet, vitted a zálogba ugy-e?... S aztán csődöt mondtál. Micsoda számár voltál te Lázár, hogy azt hitted mindenki számár a turpisságod nem fog kisülni... Kisült, elzártak, ültél, mennyit?...

- Három esztendő...

- És engem a gyalázatba hagyta... a lakásból el kellett mennem, a Schwartzék, tudod a barát-nőim, elkerültek az utcán, még látni se akartak... Az anyám, az apám a nyakamra szakadva... két éhes öreg ember... Oh! Lázár, én csak megszenvedtem érted...

Elhallgatott, Lázár még mindég háttal volt fordulva feléje. Nagy csend lett, a gangról az öreg Keiman kinos hortyogása hallatszott. Az asztalon meg-meg libbent a gyertya lángja, a meztelen falakon a butorok formátlan árnyéka látszott. És most csendesen, majdnem fájdalmasanmondotta az asszony:

- A törvény szerint mi el vagyunk választva... Én nem vagyok többé a te feleséged és te nem vagy az én uram. Ahogy idejöttél, mehetél volna bárhová... A nevedet már rég nem viselem, Keiman Laurának hívják, itt a házban azt hiszik, hogy özvegy vagyok... Magam is ezt mondom mindenkinek... Mert te Lázár, meghaltál az én számomra.

Most megfordult, a zokogásban rémes arcát mutatva bőgte:

- Lólikám! Lólikám!

És csak zokogott és csak zokogott, néha a torkához kapott, úgy tetszett, megfullad. Csendesen, mozdulatlan nézte az asszony, majd szólott:

- Előbb sirtál volna, most már késő... Aztán, mit is akarsz itt, csak nem gondolod, hogy ismét együtt fogunk élni... Nem Lázár, ez lehetetlen. És én már nem szeretlek.

Felkelt, nem akarta látni ez embert, talán fáj a szive miatta. Mert rémséges, megdöbbentő volt ott, a szoba közepén, borzas szakálával, a duzzadt arczába eső fürtjeivel, rossz, megkopott ruhában, mélységes nyomoruság közepében. Aztán olyan sajátságos zokogása vala, egészen rekedt, vad, kétségbeesett kiáltások törtek a torkából s mintegy kísérte őket a karjai rángatózásával, az egész teste himbálódzásával. A szoba ablakából a csillagos ég látszott, az asszony az ablakban elmerengett rajta. Néha-néha a füléhez kapott, a Wolf Lázár zokogása irtózatoss vala. Csak zokogott és zokogott, mintegy gyönyörben adva ki magából a szive minden kétségbeesését. Az asszony hátrafordult:

- Ugyan... ugyan... meghallanak...

És ismét előbbre jött, megállott az ember előtt. Szép volt, az erős teste vonalai édesen mosódtak el a szoba homályában. A haja kósza. Most igazgatta, a meztelen karjai kidomborodtak. És unottan szólott:

- Miért is sírsz, mire is jó! És sirni könnyü, a gyermekek is tudnak...

Csak sírt, csak nyögte:

- Ah! Lólikám! Ah! Lólikám!

Ránézett az asszony, a fejét rázva, halkan, majdnem szomoruan mondta:

- Lólikám... Lólikám... szép, szép, de előbb mondtad volna... Ma már nincs Lólika többé...

Ismét elhallgatott, a kezeivel a homlokát, a szemhéjait septe, mintegy a gondolatait simítva el, üzve el velök... Kivülről, mind kinosabban az öreg Keiman hortyogása ropogott be a szobába, valamelyik szomszéd lakásból fuvola szó hallatszott, egy régi, olasz dal melodája siránkozott bágyadtan, eltévedten a nagy udvar levegőjében, az óriás égboltozat alatt. S itt benn, a szobában, Wolf Lázár siránkozott, meg-meg csuklott, durván az orrát fujta. Aztán, mintegy a megjavíthatatlan életével, az örökre elvesztett asszonynyal szemben, a szavaiba belefutva mondotta:

- Így hát elmehetek, Wolf Lázár elmehet... az isten veled Lólikám!

Az ajtóhoz tántorgott, a fájdalma majd ledöntötte; megállott a küszöb előtt, habozott, úgy látszott nem meri, nem tudja elhinni, hogy örökre elmegy, hogy elküldik, nem volt ereje rálépni a küszöbre. Felemelte a fejét, az ajtó oldalfájára szögezett, apró, üvegcsövecskét nézte, mely alól, a homályban egészen kivehetetlen, egy-egy héber betű feketéllett. És a két ujjára nyomott csókját mintegy felvitte az üvegre, sóhajtott, aztán megnyomta a kilincset. De mintha ez az ajtó a semmibe, egyenesen a halálba nyilna, hirtelen elszédülve, mint föbe vert állat, mindannak ami körül történik csak a rémes, elgázoló fájdalmát érezve, Wolf Lázár visszafordult s a torzonborz szakálával, husos ajkaival, a kintől részeg, óriás zsidó-szemeivel, az egész elvadult, ijesztően duzzadt arczával az asszonyra meredt. És kétségbeesetten, a két karját kitarva, mintha keresztfát tartának mögötte, hogy rászögezzék, rekedten, a fájdalomába pusztult hangon, majdnem kiáltotta:

- Nem, ez lehetetlen, hogy elmenjek... nem tudok, nem tudok... dögöljek meg, ha tudok...

És ismét zokogni kezdett, a szakála, a bajusza merő víz volt a vastag könnyeitől. És zokogva:

- Igazad van Lólikám, nem kellett volna eljönnöm... Vácznál van a Duna és a Dunának kellett volna mennem... Sokat gondoltam erre, a fegyházból jövet éreztem, hogy az én számomra nincs már élet, nincs levegő, csak víz, fekete víz... Az egész világ víz, egy nagy tenger nekem... De hát látod, még egyszer látni akartalak... Kihúztam a három esztendőt, mert látni akartalak, fűrészelnem kellett, fát fűrészeltem, bőrt kellett vágnom, vágtam, mert látni akartalak... És nem öltem meg magamat, mert látni akartalak... Jaj! csak ne láttalak volna! Jaj! csak ne láttalak volna!... Mert most nem tudok elmenni, most nem tudok meghalni... Lökj ki Lólikám, lökj ki, rugj ki mint egy kutyát...

És várta, hogy kilökje és sirt és sirt és belekapott a szakálába és tépte és ránczigálta. Kivülről, az ablakon keresztül, a mozdulatlan, immens égbolt látszott, egy-egy csillag nyugtalan pislogása néha. És még mindég a fuvolaszó hallatszott, a régi, olasz melodia meg-meg ismétlődött és beleveszett az öreg Keiman hortyogásába.

III.

Még egy gyertyát gyújtott az asszony, a kredenzből elővette a fehér asztalterítéket. És az asztalra terítette, veres bornak, ételek színének egy csomó, rendetlenül elhintett foltja látszott, elhalványulva az idővel. A tálat is előkerítette, egy félpalaczk bort is hozott, kenyeret is, mind oda tette a két gyertya elébe. S most látszott jól, szépen megvilágítva a tál, az öreg Keimanék boldogsága. Megfagyott, gesztenyebarna mártásban, mint finom kocsonyában, egymáshoz ragadva nyugodtak a husszeletek, egymásba főtt fűszer és piritott hagymaillat szállott fel közülök. „Milyen jókat esztek”, - akarta mondani Lázár, de nem merte. Csak nézte a tálat, nézte az asszonyt, remélni se merte és mégis várta, hogy oda hívja az asztalhoz... Most csakugyan hívta:

- Ülj le... egyél...

És nézte mint jön sulyos léptekkel az asztal felé, mint foglal helyet szégyenlősen, bátortalanul. Aztán nem mert enni; zavartan a szemeit dörgölte, a két gyertya világa, az asszony fehér, világos arcza kápráztatta tán. Még egyszer biztatta:

- Csak ne restelkedj... egyél...

S adott neki két darab hust, a kenyeret is odatolta a tányérja, a villája mellé. Egy pohár bort töltött. Már ekkor felbátorodva, s mintegy az előbbi perczek fájdalmán meg-meg csukolva, az ember evett, gyorsan, nagyon jóízűen. „Milyen éhes lehetett”, - gondolta az asszony. És

mintha fájt volna a szíve miatta... Hátradőlve a székén, a pazar emlői izgatott pihegésével nézte az embert, akaratlan a multat kereste az arcán, a régi, óriás, szenvedélyes zsidó-szemeket, melyek részegen az örömtől oly sokszor valának föléje borulva, a szőke, puha szakálát, amelybe szerelmes éjjel elrejtette az ujjait... És a husos ajkát, amely mindég olyan meleg volt, a bajuszt fölötte, mely egykor, csókváltáskor, édesen csiklandozta... De nem tudta megtalálni... a régi Wolf Lázár nem volt többé, elvadult, elnyűtt, fájdalmas vonások terjengtek mintegy eltévedve a szakál és bajusz éktelen bujaságában, az ajka is kihült bizonynyal, a ruhája rongyos, az egész alakja rongyos, a fegyházban töltött évek minden ódiumát, minden nyomoruságát viselve magán. De aztán mégis, akaratlan, a régi szempárt ismerte fel, egy-egy pillanatra olyannak látta, mint a multban, a forróságával, a fanatikus epedésével elbolondítva az asszonyt... Ah! mennyire szerette, mennyire a bolondja volt azoknak a tág, hegyes végbe futó zsidó-szemeknek, amelyek örökön koldulták a testét, könnyörögték a gyönyört és soha jó nem tudtak lakni... Sóhajtott, az ajkai lekonyultak, néha ásitott is, gondolta mindez bolondság, nincs mult, nincs semmi többé, ez a vad ember itt előtte igaz, hogy hajdan a férje vala, de ma csak koldus, fegyházból került nyomorult ember, akinek ad enni még ez egyszer, hogy aztán elmenjen örökre, soha viszont ne lássa többé. Lázár evett, a pohár bort is felhajtotta. És csendesesen, a szánalomkeltés öntudatlan igyekezetében:

- Mióta nem ettem hust... mióta nem ittam bort...

- Nem adtak hust... *ott?*...

- De adtak... csakhogy disznóhus volt s mindent disznózsirral főztek... Inkább koplaltam, nem ettem csak kenyeret... Micsoda kenyér! Tele fűrészporrall...

Elhallgatott, a szemei az asztal teritékére meredtek, lassan, lassan, egy nagy grimászba vált az arcza. Ugy rémlett, hogy a három esztendő minden nyomorusága jár az eszébe, a fekete czella, az udvar magas falai elzárva az eget. Érti a daróczruhákat a testén, a fegyőr ütlegeit a kemény, vastag szövetjén által, a béklyót a kezén, amelyet csak akkor vesznek le, amikor fát fűrészel, avagy bőrt vág... és látja azt a galád disznóhust a fatálban, érzi a bűzét, a zsir faggyuszagát. Ah! mindennekefelett a disznóhus volt gyötrelmes, irtóztató, az a zsíros mártásban uszó, káposztával kevert vagdalék, megörjítő bűnhődés a bűnért. Mit bűn! Vinni az árut titokban a zálogházba, mondani hamis csődöt, csalni jobbra-balra, mind lényegtelen... A bűn, a becstelenség, az óriás gazság az lett volna, ha eszik a disznóvagdalékból. Nem evett, hozzá se nyult, inkább koplalt, fűrészelt fát, vágott bőrt éhes gyomorral, az éhséggel kinlódva... Hirtelen, mintegy a maga erejét ünnepeelve, majdnem diadalmasan szólott:

- De disznóhust nem ettem! Szombaton vertek, de mégse dolgoztam!

S mintha nem is rabmunkáról volna szó, közönnyel kérdezte az asszony:

- Hát különben dolgoztál?

Mire az ember keserűséggel:

- Dolgoztam ám Lólikám!... mondtam már, hogy bőrt vágtam, csirizeltem, cipőt, csizmát varrtam... Suszter lettem... Amikor elfogyott a bőr, s mig hoztak ujat, fát kellett fűrészelnem...

És az elfogyasztott husok és a felhajtott bor boldogságos emésztése közben, mindinkább felbátorodva, most egyre beszélt, már-már nem is restelkedett. Ugy volt mintha ez a kövér, barna asszony, még mindég a felesége lenne, mintha csak nem rég hagyta volna el, ment volna üzleti dologban vidékre s most, visszatérve, az utazását mesélné el, leírná a kisvárosi-fogadó szobáját, beszélne az emberekről, akik között megfordult... Mind élénkebben, mind gyakoribb gesztus közben, a fegyház nyomoruságairól beszélt, egy-egy célébre fegyenczről, egy másiktól, akivel együtt timárkodott, egy harmadiktól, aki jó volt hozzá, akivel el-el szítt titokban egy-egy ellopott cigarettát... S valósággal belemelegedve, mintegy elszélesedett az asztal

mellett, úgy érezte itt marad, mert hisz' itthon van itten... És a három esztendő számtalan kinja alatt megedződve, az előbbi perczek fájdalmát már teljesen kiheverte, a gyertyák fénye, az asszony fehér arcza nem kápráztatta többé, de sőt elgyönyörködött rajta, nézte a pazar emlőit, a meztelen karját, a teste minden vonalát, maga is a mult emlékeit kergetve, idézve... Az asszony visszanézett reá, a Lázár arcza mind ismerősebb lett előtte, a szakál és bajusz orgiájából csattanva elő, legyőzhetetlen, ellenállhatatlan a régi szempárt vette észre, azokat az óriás, zsidó-szemeket, forróságban, fanatikus epedésben, újra a testét könyörögve... És a nézésökbe egészen belefelejtkezve mindközelebb hajolt Lázárhoz, a két gyertya fénye a fehér arczát, az öntudatlan élvezésben kinyillott száját mutatta...

IV.

Egy nagyot, majdnem dallamosat hortyogott az öreg Keiman, mint vadászkürt-hangja ropogott be a szobába. S a hirtelen hangján kijózanodott az asszony. Felkelt, oly furcsa volt, hogy ez az ember még mindig itt van, a terített asztalnál, a vad arczával a gyertyák fényében oly jól érzi magát. Végre is elkell, hogy küldje, éjszaka lesz mindjárt. Wolf Lázár nem mozdult. Volt egy nagy, kopott pamlag a szobában. Oda ült Laura, mintegy távolodott az embertől. És hirtelen:

- De most el kell, hogy menj... mindjárt bezárják a kaput...

A vad ember megremegett, csendesen felkelt. És megállott az asztal mellett, szomoruan, lehorgasztott fővel. És ismét szálnalmas volt, így, elkergetve a felesége asztalától. Az asszony nézte, vonogatta a vállát, nem tudott mit szólni. De aztán mégis szólott:

- Nem mondhatod, hogy rossz voltam hozzád... Más, az én helyemben rögtön elkergetett volna, kilökött volna az ajtón... Én még enni is adtam neked... Nem panaszkodhatsz... De hát ezzel vége... és nem is lehet sohse vissza jönnöd...

Felemelte a fejét, bután megbámulta az asszonyt. Emez kicsattant:

- Nos hát mi?... Talán itt akarnál maradni a nyakamon?... Elég nekem a két öreg... aztán, végre is őket ki kell, hogy tartsam s nekem is élnem kell ugy-e?... Egyszer már tönkre tettél, másodszor is tönkre akarsz tenni?...

Meglepődve, kérdőleg nézte az asszonyt, nem értette. Laura folytatta:

- Hát a levegőből élek, vagy talán abból a pénzből amit félretettél a számomra?... Jól néznék ki...

- Hát miből, élsz? - kérdezte halkán, félve.

- Mi gondod rá... nem-e vagyok szabad?... tehetem azt ami nekem tetszik...

Elhallgatott, egy perczig csendben voltak. Aztán, halkán, ismét az ember szólott, úgy tetszett megértette az asszonyt:

- Barátaid vannak... s nekem nem szabad létezniem miattok... Jó. Isten veled Lólikám.

Mégegyszer megnézte az asszonyt, az óriás, fanatikus szemei, minden tüzőket reája vetették. Laura megdöbrent, majdnem félt, ez a tág, lángoló zsidó-szempár mintegy megejtette, az erejét megbénította. Nem tudta elkergetni, nem tudta elküldeni úgy, üres kézzel. Wolf Lázár megindult, a küszöbnek tartott. Már el is érte, amikor előbbre kerülve a pamlagon, élénken szólott az asszony:

- Azt mondtad suszter vagy... tudsz cipőt csinálni... ez látod okos dolog, próbálj megélni belőle...

Ott, a küszöbön, még egyszer kitárta a karjait, mutatta, hogy tehetetlen, rebegette:

- Hát a bőr, a szerszám?... Egy krajczárom sincsen...

Izgatottan a pamlagon, habozni látszott. Aztán, mintegy hirtelen elhatározással, a pénztárcáját kapva elő:

- No jó... még egyszer segíteni akarok rajtad... itt van tíz forint, ezen vehetsz bőrt, szerszámot, adsz előleget egy kis hónapos szobára. Az első pár cipőt nekem csinálod... úgy is szükségem van cipőre... azt külön megfizetem... Meglátom, hogy nem-e hazugság, az egész susztermesterség!

Hirtelen, nagyon boldog lett az ember. Sietett az asszony felé, megragadta a kezét, elragadtatva, forrón megcsókolta. És mohósággal rejtette el a pénzt. Istenem, mióta nem volt tíz forintja! S most már menni akart, szobát bérelni gyorsan s holnap, hajnalkor megkezdeni a munkát, megcsinálni a cipőt, megmutatni, hogy nem hazudott. De hirtelen megállott.

- Mértéket kell, hogy vegyek...

- Mivel?

- Egy darab papir elég...

Gyorsan, ismét felbátorodva, boldogan, majdnem büszkén, keresett papírt a szobában. Talált, összehajtogatta, egy hosszú, keskeny szallagot csinált belőle. Aztán ismét az asszony elé került, letérdelt előtte, mértéket akart venni. Laura nyujtotta a lábát, az ember lehuzta róla a cipőt. Fehér harisnyás, egészen apró lába látszott. Wolf Lázár a tenyerébe vette, ráfonta a papírszallagot, meg-meg tépegette. Soká tartott, az asszony a pamlagon, már-már türelmetlen vala. De előtte az ember attól a kicsi lábtól, mintha nem tudott volna megválni... három esztendő óta ma érte először... A keze reszketett, beletévedt a mértékvevésbe, nem is tudta talán, hogy mértéket akar venni... Kimeredt szemekkel, lihegve, csak szorongatta az asszony lábát, mind közelebb hajolt hozzá, látni akarta jól, közelről, egészen közelről. Hirtelen Laura felsikoltott: Wolf Lázár megragadta volt a térdeit. S vad arczát az arczának emelve, a torzonborz bajusza alatt reszkető ajakkal, magánkívül, kétségbeesetten, a szemei eszeveszett lángolásával, epedett, könnyörgött:

- Lólikám! Lólikám! könnyörülj rajtam, könnyörülj rajtam, három éve nem értem asszonyt...

Nem tudott ellentállni, az ember szeme lángján, mintha minden ereje felégett volna. Dideregve, megremegtető gyönyörben, felejtve mindent, nem látva csak a szemek epedését, nem hallva csak a könnyörgésük, nem érezve csak a varázsuk, hátradőlt a pamlagon, kimeredt, mozdulatlan szemmel csak a Lázár szemeit élvezte, a tűzökben megfürdött. S míg az ember hörgött a kéjben, az asszony dadogta:

- Lázár... Lázár... igaz emberem... te legédesebb... Ne félj, nem lesz rossz dolgod, majd adok pénzt, csinálsz boltot rajta, sok gazdag barátom van, mind hozzád küldöm cipőért... Ne félj... ne félj...

Majdnem zokogott a kéjtől:

Be gyönyörü!... Be gyönyörü!...

V.

Künn, a gangon, az öregek felébredtek. A vén Keiman hozta a széket s míg követte az asszony, bejött a szobába, le akart feküdni. Hirtelen ordított, a vén, törött hangja az egész szobát betöltötte:

- Rabló! Bitang!

Azt hitte gyilkolja az asszonyt, a vén tagjai minden erejével, buzogány módjára felkapott székkal a pamlaghoz rontott. De az előbbi alvás után még jobban megveresedett szemei rögtön látták a tévedését. Az öreg asszony is látta... A terített asztal is a szemükbe tűzött, a kirabolt tál, az üres boros-üveg a szívöket marczangolta... Akkor hirtelen, ösztönszerűleg megfogták az egymás kezét és nem merve sem a pamlagra, sem az asztalra pislantani, egészen lesujtva, szótlantul, mintegy a fehér teríték, a jó husok, a jó leányok, egy egész boldog, gondtalan élet gyászában megindultak a szomszéd szoba felé, melyben két rozoga, keskeny ágy várta őket.

VEREBEK.

I.

Komár, a férj, hivatalnok volt, kis fizetéssel és rossz czipővel. Komár az asszony is jobb czipőben járt napsugaras leány korában. Aztán bolondos volt, ostoba talán; elment Komár Ferenczhez feleségül.

Régen volt, akkor, amikor még vala szerelem és hűség. Találkoztak valahol, a nagy zsidó-leány, meg Komár Ferencz. Ugy nézték egymást loppal, Fanny, a nagy zsidóleány alig mert nézni; ott volt az anyja, az apja is vele.

A többi azután egyszerű... Ferencz ment utánok, ment egészen a házukig. Másnap is ott volt a házuk előtt, harmadnap is ott volt a leány az erkélyen. Egy apró levél esett az aszfaltra, apró baj esett a nagy zsidóleány szívéen. Vitte magát a szerelembe, a gyönyörűségbe. A Császár-fürdőben találkoztak. És mondták mindketten:

- Jó napot.

Csakugyan jó napok is vala, édes, gyönyörűséges napok, amint hogy édes és gyönyörűséges az a nap, amelyen kezdődik a szerelem. Később megváltozik, keserű is lesz talán... Mindegy; gyakran végig édes marad. Most is így történt. Mert régen történt, akkor, amikor még volt szerelem és hűség.

Volt közöttük is. Eleinte nézték egymást, később sem beszéltek. Ám tetszettek egymásnak, mert ölelkeztek, szerelmeskedtek, szenvedélylyel a leány, gyöngédséggel Komár Ferencz. Szép volt a szenvedélyes leány, szép volt a gyöngéd férfi is. Szép, nagyon szép, egy kissé ostoba talán. Azt mondják ostoba férfiakért rajonganak az asszonyok. Igaz-e, nem-e, olyan lett Fanny, mint az örült. Bankár leány, zsidóleány, czudar leány: a fejében sem járt. Csak teste volt, epedő, örvengő teste, mohón akart, akart sirva, kaczagva...

Amikor vége lett az örömeinek, akarta újra, kezdte újra. És amikor vége lett ennek is, ugyancsak újra kezdte volna, ha el nem kábult vón Ferencz. Feküdt, mintegy holtan feküdt... s ott a tetemenél a leány, mint képtelen, hosszuhaju varju az élőtestről a halottra szállva...

Később aztán kezdett nyugodt lenni ő is. Várta, hogy Ferencz mondjon valamit. És Ferencz mondott, kérdezte:

- Most mit fogunk csinálni?

Egy perczig hallgattak mindketten, talán gondolkodtak is. Eszébe jutott Ferencznek: Komár Ferencz, a szegény, rosszczipőjű hivatalnok. Eddig nem volt kalandja sem a szerelemben, sem másban. Ha szeretni akart, azaz ha kellett, mert himlős volt az arcza, ment az olcsó leányokhoz, kicsi házba, közel a hivatalához, hogy el ne késsék... Fizetett s aztán vége... Most másképp van minden. Édesebb is szebb is... előkelő volt a leány. Fájdalom, nagyon is előkelő... Szegény ördög mit fog vele csinálni?

És eszébe jutott a leánynak: a nagy Fanny, a bankárleány. Eddig titokban, loppal, könyvekből olvasott remegtető édességet. Most felfogta magában, a testében, mint harmatot a virágkehely. Ha megtudnák otthon!... kikergetnék, talán agyonütnék. Ezenközben is keresik már...

- Mit fogunk csinálni? kérdezte újból Komár Ferencz.

Hirtelen talált választ a leány, izgatott, türelmetlen választ:

- Azt fogjuk csinálni, hogy édes lesz továbbra is, édes lesz mindég. Azt fogjuk csinálni, hogy szeretni fogjuk egymást... nappal, éjjel, mindég...

Elkomolyodott Komár Ferencz, szólott komolyan, halkan:

- Ebből nem lehet megélni.

- Megélünk mégis! mondta a leány.

Jó; nem tudott mit válaszolni. Szép volt, nagyon szép, talán ostoba egy kissé. Vitte haza a leányt, vitte a propelleren, mert ez olcsóbb mint a lóvasut.

Megesküdtek, boldogok valának. Az öreg zsidó átkozódott... nem fogott a leányán. Keveset evett, rossz cipőben járt. Mindegy. A mikor esténként levetkezett és meleg, sima testével az ágyba siklott a férje mellé, suttogott neki forró, szerelmes szavakat, amikor lerészegedett a gyönyörűségtől, s kísérte az érzését félig keserűen, félig édesen hangzó sóhajtással, - akkor nem tudta, hogy keveset eszik, hogy rossz cipőben jár, akkor csak azt tudta, hogy boldog, hogy csupa kéj az élete és a szerelem az életében.

II.

Csak Ferencz érezte a nyomort. Végre is kemény dolog volt, nappal az iroda, éjjel az asszony, amikor olyan keveset evett hozzá.

Küldte az apjához az asszonyt. Visszajött nemsokára, be sem eresztették. Küldte másnap is, harmadnap is, ugyanugy jött vissza.

Akkor ültek bágyadtan egymás mellett, este, a vacsora után. Nézték egymást, mint két beteg állat, szótlan. Ott volt előttük a kis asztal, a kicsi, festékmázos szobában egy árva gyertya égett. Ott voltak a tányérok is, tisztán, a kevés vaj, a kemény kenyérhéj nyomot sem hagyott rajtuk. Nem maradt meg a vacsorából, csak az éhség. Lefeküdt az asszony... az éhség ellen vagy enni, vagy szeretni... Hitta a férjét, epedőn, majdnem dallamosan. Ferencz ment. Ott feküdtek egymás mellett, egy szegényes, szűk vaságyban... a Ferencz régi, garçon ágya. Még közelebb voltak így egymáshoz, még jobban szerethették egymást.

Nem jól volt ez így Ferencznek. Amikor lehültek s vége lett az extázisnak, a szoba csöndjébe, az asszony fáradt szuszogásába, beleszólt a Komár Ferencz gyomra. Korgott kinnal, keserűséggel... mióta nem evett jól! Még éhesebb lett aztán, a szerelem után. Elaludt az asszony, az ember beszélt magának:

- Éhes vagyok... nagyon éhes...

Meggyújtotta a gyertyát és keresett a kis szobában. Mi kenyérhéj maradt, mind megette. Míg törte a fogával, felébredt az asszony. Lusta, álmos hangon, vágyakozón szólott:

- Ferencz... Ferencz... édes... hol vagy?...

Ment ismét hozzá, odafeküdt mellé.

- Legyünk okosak... könyörgött.

Csakugyan okos, nyugodt maradt az asszony, a czombját levette a férje testéről, háttal fordult felé. Aztán álmosan, vontatottan, ásitás közben:

- Majd másképp lesz, meglátod... jobbra fordul minden... nem fog haragudni sem az apám, sem az anyám... s akkor...

Sóhajtott Komár Ferencz.

- Vajha kibékülne, mondta aztán. Olyan boldogok lehetnék!

Hallgattak egy perczig, Ferencz még mindég kenyérhéjat rágott. Majd kínálta az asszonyt, nem kellett az egykor bankárleánynak. Ám hirtelen megfordulva, szólott örömmel is, aggodással is:

- Ha gyermekünk lenne... picziny, piros baba!... fiu, édes, apró fiucska... akkor az apám megbocsájtana...

Már négy hónapja, hogy meg volt a házasságuk, csak elegánsan karcsu maradt az asszony. Jobb volt ez így Ferencznek, jobban is szerette. A gyermekkel csak nőne a nyomorúságok. Most aztán úgy tudta, hogy a boldogság jönne vele. Kérdezte mohón, kíváncsisággal:

- Érzesz valamit?

Fájdalmasan, majdnem szégyenkezve felelt az asszony:

- Semmit.

Komár Ferencz szomoruan lehorgasztotta a fejét. Aztán szomoruan szólott:

- Persze... a rossz táplálkozás...

És akkor, rögtön eszébe jutott a nyomora, a gyertya magányos, beteg lángján, a szemébe csattant. És hirtelen sirt, sirt némán, rejtetten, felkapta az ágy takaróját, szorongatta az ajkához, hogy ne hallja az asszony. Ah! önönmagának jól esett a sirás, jól a könnyei, a mint a csendes éjszakán áradtak a szemeiből, végig szaladtak az arcán. Fájt, nagyon fájt a lelkének, az élete szomorúsága, az örök éhség, örök nyomor. És fájt mindennekfölött az asszony, ott, mellette, nagyszerű alvásban nagyszerűn, isteni kebelrel, mosolygó, tüzes ajkkal, a vágya forró illatát lehelve... Gazdag leány, szegény asszony! Be' szerelmes, be' szerelmes, ha itt marad mellette, bár nem eszik, rossz cipőben jár. Akkor hirtelen lehajolt hozzá, lekapta a takarót róla és vadul, mintegy a vágnak viharában esett a testének, becsókolta, becsókolta egészen, zokogva, kaczagva, fájdalomban, gyönyörűségben...

III.

Ugy volt, hogy elsején majd esznek jól, amikor Ferencz megkapja a fizetését. Rászánnak öt forintot egy vacsorára, sok pénz, igaz... ámde micsoda haszon, ha a gyermek meglészen általa...

És remélték a jó vacsorától, az illatos, tápláló ételektől. Remélték naivan, szentséges tudatlanságban, nagy komolysággal, szóval, mosolygás nélkül... Végre megjött az elseje, volt pénz, kapott rajta két kézzel az asszony. Aztán gyorsan, kosárral a karján, a piacra sietett. Nem is alkudott a nagy zsidóleány. Én istenem, nem hozhat szerencsét az alkudozás... Vásárolt csirkét, nagyon kövéret, nagyon elevenet, aztán tojást, frisset. Nem alkudta a tojást, csak a nagyot kereste, a napfénynek tartva vizsgálta, nézte. Kettőt magának, hármát Ferencznek... így fiu lesz bizonynyal. Egy-egy paradicsom arczu kofa kaczagott is rajta. Ám komoly maradt az asszony, majdnem méltóságos. Ugy érezte, hogy nagy dologra készül, isteni munkára, teremtésre...

Sietett haza, megvágta a csirkét, a főzéshez fogott hozzá. Ferencz nem ment hivatalba délután, ott ült a szobában álmodozón, komolyan a viaszkos-vászon kanapén. Komoly az asszony is a tüzhely mellett, olyan furcsák, olyan különösek, nagyszerűek mindaketten, a mint várják a

vacsorát, készülnek az éjszakára, a teremtésre, a fiura, a megváltásra. Ostobán, de boldogságosan gondoltak a tojásra, a frissre, a nagyra, a csirkesültre, a kövérré, a ropogósra, izgatottan, meghatottan festették ki az éjszakájok, a fönséges célját megbámulták...

Éhes szemekkel, éhes gyomorral az asztalhoz ültek, hozzáfogtak a vacsorához, a tojásokhoz, s a csirkéhez utánok. Ettek tele szájjal, durván, zordan, mint a nagy, haragos állatok. Néha-néha boldog dünyögések, egy-egy sóhajtás hallatszott, azt jelentvén, hogy jó enni, hogy a csirke boldogság voltaképen. S csak néha, néha szólott Ferencz egy-egy csirke csonton rágicsálva, míg a zsir az ajkáról az állára csurgott, az álláról a nyakkendőjére:

- Oh milyen jó...

Mire az asszony tömött szájjal:

- Én csináltam...

- Te... te... édes... mondta ismét az ember s evett tovább, nem is tudva, hogy csupa zsir az álla, csupa zsir a nyakkendője is.

És csak ettek, ettek, mohón, valóságos rajongással. Kidagadt szája volt Ferencznek, feltömte a hus is, meg a puha kenyérbél is. Dagadt szája az asszonynak is, bár csak a fehér husát ette a csirkének, miközben folyton rakott újból, újból, hol egy czombot, hol egy darab fehér hust a férje tányérjára.

- Edd te...

- Nem te...

S mégis a férj ette aztán. Le-le ejtett egy csontot a padlóra, mintha nem is történt volna. Csak nem fog utána hajolni? csak a sikálatlan padlóra esik, lesz egy folttal több, hadd legyen zsirfolt is egyszer. A tányérokat sem váltották, a barnásanpiros csirkesült tojáslében uszott, tojásos lett az ujjok is, villa, kés, talán érintetlen maradt. Az asszony már-már megcsömlött. Hátradőlt a székén, egy nagyot fújva mondta:

- Nem bírok többet... megpukkadok...

Maradt még egy kis hus a tányérján, egy nagy darab kenyér mellette. Azt is az ember ette meg. Aztán a fogába ment hust kezdte kiszedni, s úgy ette le arról a gyufáról, a melyből fogpiszkálót faragott magának. S megevett minden kenyeret, kisépert minden tányért puha kenyérbéllel, villára sem tűzte, hanem csak úgy az ujjával. És egyre, egyre, csak evett volna tovább... Benézte az asztalt, még keresett, még akart találni. S talán csak akkor érezte, hogy jóllakott, a mikor már nem volt mit enni. Kigombolta a kabátját, a nadrágját is megeresztette, elszitt egy szivart, kapott egy kubicza pálinkát is hozzá... akkor ültek, szuszogva, egymás mellett, nézték egymást s nem beszéltek. A legnagyobb boldogság vala.

A gyertya alig égett az asztalon. Felibe volt már akkor, amikor hozzáfogtak a hosszú vacsorához. Most csak pislogott a gyertyatartóba dült kanócz, néha kicsattant, máskor bevonta a fényét, kivilágítva, behomályosítva az üres, kinyalt tányérokat, össze-vissza hányt csontokat, késeket, villákat, poharakat. És egymást is fényességben látták, a mikor mintegy agoniában, az elmulással küzdve, fellobogott a kanócz lángja, míg keresték egymást, a mikor elhalványult újból, s a sistergése hörgésében úgy tetszett, hogy végkép kialszik. Akkor a sötétség kergette egymáshoz őket, kergette talán a jó vacsora is. Készen valának a küzdelemre, a teremtésre, készen, hogy kivegyék a hasznát a drága vacsorának. A csendben, a homályban, a feldult asztal mentén, borzongva bujtak össze a viaszkos-vászon kanapén, s egymásba veszve hányták s tépték le a ruhát magukról. Egy-egy tányér is esett a ruhával, nem bánták. Nem törődtek csak magokkal, míg jajveszéklő, fékevesztett vágygyal, örvöngve fonták át egymást,

szerettek dühösen, mintegy gyűlölettel, kitépve, kierőszakolva egymásból a jövőt, a jobbat, a melyben gyermekek lesz és minden este jó vacsorájok.

IV.

És úgy történt, amint kívánták. Terhes lett az asszony. S majdnem fájdalom nélkül szülte a gyermekét. A boldogság megszületése volt.

Boldog volt a férj is, a szép Ferencz. Ime az apró fiucska, a megváltás, az áldás. Ápolgatták, becézgették... Olyan szép volt, olyan kedves az egész piczi majomarczával, orrocskájával, szempilláscskáival, a melyek mintha papirból készültek volna... Azonkívül jó fiucska is volt... alig sirt, alig panaszkodott, hogy el kellett jönnie erre a rossz világra, hogy ide kényszerítették... Meg volt csendesen, talán szomoruan is egy kissé. Azt mondta az orvos fürösztöni kell. Hát fürösztötték, nem félt a kádban, azt lehetett volna hinni, hogy meg akar fulladni ott...

Már el is volt keresztelve, finomságból, gyöngédségből, a nagyapja nevét kapta. Nem kellett más, csak vinni hozzá.

Vitték. Tél idején volt, sok hó, magas hó, az utcán. Bepólyázták, adtak meleg kendőt, bolyhosat, alája is, föléje is. Valahogy meg ne fázzék, meg ne hüljön. Már amugy is olyan gyöngé, olyan szomorú.

Nem fázott meg, nem is hült meg. Talán tudta, hogy szépnek is, egészségesnek is kell lennie, hogy megváltsa a jó szüleit, a kik olyan drága vacsorát költöttek reája... azóta is megfizették, bőségesen az éhségökkel. Csakugyan szép volt, egészséges, de sőt vidám... megnézte még egyszer az anyja, mielőtt kopogtatott volna a napsugaras leánykora fészkén. S nézte, egyre nézte mosolygó, aggodó nézéssel, míg várta az ajtó megnyílását.

Nem nyilott meg. Nem kellett a rossz leány, a gyermek daczára sem kellett. Akkor jajgatva, fuldokolva letántorgott a lépcsőn, szaladt haza, szaladt az utcán, a szélben, a kemény, hideg szélben meglibbent a bolyhos kendő, az ártatlan poronty melegtartója, alatta is, fölötte is. Már hazaért volt, és egyre sirt, fuldokolva várta Ferenczet a hivatalból. Várta üres kézzel, nyomorban, még az eddiginél is nagyobb nyomorban, hogy most már hárman vannak hozzá. Mennyi hasztalan fáradság, kiadás!

Ellenben a jó fiucska nem sirt, nem panaszkodott, ijjesztően jól viselte magát... Akkor hirtelen, letépte a bolyhos kendőt róla, jajveszékelve, örvöngve csókolgatta, ölelgette Fanny, a nagy zsidóleány.

Ott aludt a kis fiu a pólyában, nyugodtan, mélyen... S olyan szép volt, olyan kedves, az egész piczi majomarczával, orrocskájával, szempilláscskáival, a melyek mintha papirból készültek volna... Nem, nem sirt, nem panaszkodott, hogy el kellett jönnie erre a rossz világra, hogy ide kényszerítették... Hanem elment csendesen, szóval, megértve, hogy most már semmi szükség reá, minthogy nem tudta megváltani a szüleit, a jó szüleit, a kik olyan drága vacsorát költöttek reája.

A VARÁZSLATOS CSIPKEKENDŐ.

I.

Volt nekem az opera szoprán karában egy halovány leány ismerősöm: Brand Elza kisasszony. Tetszett nekem, mert halovány volt, egy keveset álmatag volt és úgy fészülködött mint a Boticelli szüzei. Egyszer a lakásomon, két bőrönd és néhány könyv barátságos környezetében együtt ebédelt velem s bár halovány és álmatag volt, kitünő étvágygyal evett. Ebéd után, eljött az asztal mellől, leült az egyik bőröndre és sóhajtott az emésztés boldogságától. Majd becsukta a szemét, elszunyokált és ekkor, az álom öntudatlanságában teljesen elhagyva magát, ez a halvány leány a maga igaz valójában jelent meg előttem. Csak most láttam, hogy öreg és csúf a szegény. A homlokán egy csomó mély ráncz, a melyet mintha éles csőrű madár hasított volna. És ráncz mindenütt. Kettő, nagyon hosszú és nagyon fájdalmas az orrczimpájától az ajkáig nyulott le, valósággal a szájába görbült. És a saját ránczainak falatozása közben úgy tűnt, mintha ez a száj megnagyobbodott, oh! óriás mód megnőtt volna, meg akarta volna enni minden kegyetlen vénségét az arcznak. És közelebb hajolva hozzá, a lapos és enyhén felbomlott frizurában sok, sok fehér hajszálat láttam, nagy, sárgás fényű fogakat az álom nembánom-ságában kiszáradt ajkak lázas megnyitásokor. A halvány, vértelen arcz pedig a maga egészében elpettyhüdött, mintegy összehúzódott, vízbe mártott pergamen benyomását tette, csak egy-egy keserű és nyers, hörgésnek rémlő hortyogásra rándulva meg, nyúlva ki és szaladva össze ismét. Mert ez a szegény leány hortyogott és a torkát reszelő rekedt és kinos hangok mintegy méltó muzsikája vala az egész teste nyomoruságos vénségének, a melyet ébren, csodálatos s valósággal heroizmus számba menő energiával és fegyelmezettséggel palástolt, festék és kendőzés nélkül is el tudott rejteni, az elpusztulás egészen precíz érzetében minden erejét, minden akaratát szedve össze, hogyha már szépnek nem is, de érdekesnek tűnjék, a halovány arczával, az á la Boticelli frizurájával, a temperamentumának ábrándos, álmatag tettetésével, az egész hosszú, sovány, vén-leány alakjával.

De mintha valamely titkos érzése besugná neki, hogy nézem és az álmában látom az ébrenléte minden hazugságát, Brand Elza hirtelen felébredt és a rutsága és vénsége ösztönszerű védelmében, restelkedve, két csontos kezével elfödte az arczát. Az ujjak czirogatták, becézgették, enyhén separték a vonásait, átjárták a szemeit, a homlokát, az orrát, az állát, rendbehozták jobbról s balról a homlokra boruló hajlepenyeket, majd lassan, elváltak az arcztól, de megmaradtak a közelségében, kiterpeszkedve, egy-egy legyező módjára mintegy védték az arczát, mely az elsimitott ránczokkal, a lesepart vénséggel, ismét érdekesen jelent meg közöttük.

Egy pár perczig néztem csodálkozva. Brand kisasszony visszanézett reám, a kifejezéstelen, majdnem üres szemei, a melyek tekintetét úgy gondoltam mikép a multban a megszámlálhatatlan nyomoruságok látása, a jelenben pedig a saját szépsége és konzerválása igyekezetében gyakorlott önszemléleti-kritika falhatott fel, bizonyos aggodással a gondolataimat látszottak keresni. És mintegy rájok akadva közelebb hajolt hozzám, egy csontos kéz érintette a kezeimet. A két üres szem álmatagon, betegen nézett reám. És szeliden mosolyogva, a maga szintelen, erőtlen hangján, enyhe panaszlással, így szólt Brand Elza kisasszony:

- Maga sajnál engem... no, ne tagadja... Ugy gondolja, hogy jobb sorsot érdemeltem volna és nem a karban, egy csomó gyalázatos leány és asszony között lett volna a helyem?... Ah! csakugyan, nekem ma *solo*-t kellene énekelnem... Csakhogy látja, Brand Elza mindig tisztességes leány volt. És a tisztesség - temető. Manapság előbb a leányt, csak aztán a talentumát...

igaz?... Látja Király Flóra, a koloratur-énekesnő N. gróffal, Pompona, a drámai énekesnő M. báróval és Clerc Fanny, az első ballerina... no de hiszen ön tudja, hogy kivel van jó viszonyban... Ami pedig engem illet... nos hát én nem voltam és nem vagyok abban a bizonyos jó viszonyban senkivel... És örökre a karban maradtam...

A halovány leánynak igaza volt. Ő nincs jó viszonyban senkivel, nincs senkije, teljesen egyedül áll a világon. Tudtam, hogy a színháznál sem szeretik; a rátságát gunyolják, és ingerkednek vele a miért pretenziosus, még ma is, a vénségére is, a *solo*-éneklésről álmodozva... A mikor egy-egy próba alkalmával felmentem a színpadra, láttam, a mint a kar jelenését várva, egyedül jár-ke, bolyong a feketére, zöldre, sárgára festett s a homályban rémeknek tetsző kulisszák között, a fantasztikus környezetükben talán ámitva magát, hogy nem is a karhoz tartozik, de a maga diadalmas magánjelenését várja... De a hideg kéz ismét érte a kezemet és Brand kisasszony folytatta:

- Ah! igen, ha el akartam volna adni magamat!... De sőt még ma, ez órában, Minerva Ferencznek, a *Legnagyobb Pesti Ujság* zenekritikusának csak egy szót kellene szólanom... Ez a finom ember imád engem. Ön tudja, ugy-e, hogy miattam soha meg nem nősült... De hát hiába, látja már én ilyen vagyok. Inkább a karban, a gyalázatos leányok és asszonyok között... de szerelmes nem tudok lenni, még soha nem is voltam életemben.

Megborzongtam, a vénségén, a kiszáradt ajkain szivárogva keresztül, a szerelemről való beszéd ijesztő vala... Egészen precíz, legyőzhetetlen éreztem, hogy ez a leány már nem is leány többé, egy teljesen érzéktelen, nem nélkül való kreatúra, mintegy önönmagában égve ki és önönmagába fagyva bele. Elmerengve ült előttem, az üres szemei mintegy azt a fényes kariert, a maga triumfusait, a közönség örömét, ezer tenyér taps-orgiáját látszottak kergetni, melyet elad, elhajít magától a szentséges tisztessége megmentéseért. És hiába és mindennek dacára, a tisztesség bár szép erény, mégis kinos, gyötrelmes a lemondás... Gyötrelmes főleg, hogy akkor, amikor a dalolás művészetéről, a színpad üdvösségéről, az opera egy-egy kápráztató, az egész világ felett fénylő csillagáról volt szó, minden vágya összefutott, valósággal kipattant magából, ismét leány lett, fiatal és szenvedélyes Brand Elza kisasszony. A szavain, a hideg, érzéktelen hangján által, a szemein, igen, az üres, felfalt nézésű szemein keresztül, valamilyen forró rajongás, eszeveszett vágy csattant elő a maga epedett és soha el nem érendő ideálja után, kétségtelen volt előttem, hogy ha egy szép napon az álma meg is valósulna, ha lehetséges volna, hogy operai királynő jelmezében, kibontott hajjal, meztelen, ékszercsókolta mellett a színpadra menjen, a lámpák elé, álljon a maga diadalában, egyedül, szemtől-szembe a zsufolt nézőtér izgatott tömegével, belefulladna az örömébe, beleőrülne az elértékezett boldogság extázisába, megnémulna éppen akkor, a mikor a hangját kellene csattogtatnia... És most én fogtam meg a kezét, azt a szegény, csontos kezét; mozdulatlan maradt a tenyeremben, hideg volt és nedves. Hallgattunk, néztük egymást, nekem is voltak vágyaim, a melyekről örökre le kellett mondanom... Szomorú lett a szobám és minden szomorú körülöttünk. Ilyenkor jó egy cigaretta. Mielőtt rágyújtottam volna, megkínáltam Brand kisasszonyt. De kivonva a kezét a kezemből és reám mosolyogva mint a ki az énekesnők szokásait nem ismerem és könnyen összetévesztem őket az olcsó színészleányokkal, szólott:

- Köszönöm, de nem cigarettázom... Árt a hangomnak...

Felállott, járt, kelt a szobában, nézegette a könyveimet, a bőröndjeimet, az íróasztalom csecsebecségeit. Aztán egyre keresve, kutatva, a sovány teste beteges himbálása közben, kérdezte:

- Nincs valami érdekes dolga?... valamilyen zenei dolog, afféle ereklye... Imádom az ereklyéket.

- Liszt-től van egy levelem. Mutassam?

- Nem érdekel... Én mást gondolok...

- Mást? Mit?

De már nem válaszolt, abszorbeálva, a kérdésemet nem is hallotta talán. Kezet nyujtott, és mintegy a cigarettám füstje elől menekülve, csendesen eltávozott.

II.

Egy este, az operai előadás után, boldogan, hogy végre szivarra gyujthatok, megállottam a járda szélén, a mikor hirtelen, néhány lépéssel előttem, a Brand kisasszony siető silhouette-jét vettem észre. És gyorsan, a szivar, a füst kék pántlikája okozta boldogságban, utána kiáltottam.

- Kisasszony! Kisasszony! hová olyan sietve?

Csak most, a Brand kisasszony visszafordulása után jutottam az indiszkrétzióm kinos tudatára. A mint a felém nyujtott kezét megfogtam s a már-már kihalt utca sápadt gázfényében ez a szomorú leány előttem állott, egészen beszámíthatatlan úgy éreztem, hogy oktondi és könnyelmű kiáltással, a legintimebb életébe markoltam bele... A legintimebb életébe? Miért, hogyan? Fogalmam sem volt róla. Mindössze a Brand kisasszony bánatosságát láttam, bizonyos néma, de mély szemrehányást a szemében, enyhe haragot, mely mintha mondta volna: „Miért tartoztat fel az utamon, miért állít meg az éjszakámban?” Akkor rögtön, az arcza keserűségének, a mindensége bánatos neheztelésének impressziója alatt, a kialudt szivarral a kezemben, zavartan dadogtam:

- Bocsássa meg az udvariatlan kiáltásom... De hát nem akartam észrevétlenül engedni el mellettem...

- Pedig jobb tette volna, ha nem vesz észre...

- Ha nem veszem észre?... Mi lelte magát kisasszony?

Lassan-lassan eltorzult az arcza, a rút redők egyszerre megjelentek mind. És egy szomszédos gázlámpa sápadt szökevényén az egész arcz vénsége csattant elő, elámulva, egy csomó festéket fedeztem fel rajta, előbb a szemek körül, aztán az ajkakon, míg az orcák mesterséges, ríktó pirossága valósággal égette a szememet. S nem tudom miért, de lehetetlen volt kételkednem ennek a szerencsétlen kendőzésnek a ma esti kivételességében, pedig úgy gondolhattam volna, hogy a jelenése után gyorsan hazavágyva, a mosakodásra nem vett időt magának. Nem, nem gondolhattam így, de meg voltam győződve arról, hogy nappal is, mindég festi magát... De hát miért? A ránczai, a vénsége palástolására, vad vágygyal immár a szépség után? Ah! hiábavaló erőlködés... a hazug színekből, a kendőzés daczára, makacs és legyőzhetetlen nyomoruságával volt ez a szegény arcz előttem, perczről-perczre vénebbnek, mintegy megviseltnek, megkinzottnak láttam. Itt-ott, félreismerhetetlen, egy-egy ütleget okozta foltot vettem észre, a bal szeme alatt, a rizspor vastag rétege daczára, a véraláfutás egy nagy, kékes-fekete varangyja látszott. És nem tudom miért, micsoda titkos intuicióból folyólag, de úgy sejtettem, hogy az egész teste az ütlegek nagy, barna pecséteivel van tele, hogy most, az ingadozó, fáradt állása a leánynak, a még egyre tartó fájdalmakat nyögi.

- Mi lelte magát kisasszony? kérdeztem újra.

- Már semmi... esküszöm semmi... Az előbb fekete gondolataim voltak... de most már szabadultam tőlük... Szomjas vagyok.

Egy közeli kávéházat ajánlottam. Brand kisasszony, a kesztyűje végét harapdálva habozott, s aztán jött velem. Tavasz volt, a terasse-ra akartam ülni. De a leány már átlépte a kávéház küszöbét.

- Menjünk be... rejtőzzünk el... mondta suttogva, mohón, mintegy a bűntársához beszélve.

Álmélkodva követtem. A kávéház végében, a billiárd-asztalok mögött, egy szomorúan pislogó, félig lecsavart gázlámpa alatt foglalt helyet. Melléje ültem, jött egy pinczér, a gázlámpát fel akarta csavarni.

- Nem, nem, hagyja, szólott ijedten Brand kisasszony. Az utcáról meglátnak...

Azt hittem, restel éjjel kávéházba lenni velem. Meg akartam nyugtatni:

- Ne féljen, nem látja meg senki... az ablakon, nézze, a függönyök le vannak bocsájtva... egyébként ilyenkor senki sem jár erre az ismerősei közül...

De Brand kisasszony halkán, félénken, az aggodás ösztönében majdnem hozzámsimulva:

- A férfi-kar még nem jött el... megláthat Gyökér...

- Gyökér? Hát aztán?

- Hát aztán? fakadt ki megdöbbenve, álmélkodva, remegő ajakkal. Majd hirtelen, mintegy a saját aggodásán kapva rajta magát:

- Csakugyan!... hátha meglát!... hát mi közöm hozzá, mi köze hozzám?...

A hangja tettetését, az őszintesége hiányát tán önmaga is érezhette. Mindenáron meg akart győzni, felkelt, maga csavarta fel a gázlámpát.

- No látja... csak azért sem félek...

De félt és ismét hozzám simulva, éreztem, hogy az egész testét borzongás járja által. Mi történt ezzel a leánynyal? Most csendesen fagyaltozott, néha-néha, hirtelen, a teli kanál megállott a szája előtt, teljesen önfeledten, abszorbeálva, maga elé meredt, az eltévedt nézésű szemei felett, a ránczos homlokán mintegy keresve, elmélkedve, a balkeze járt végig. Ijjesztő volt ebben a pose-ban, ijjesztő mindenekfelett, hogy a feje fölött égő gázlámpa világában a megviselt, megkinzott, üldözött vén-lotyó-arcza minden rémségében tűnt elő, egy csomó, pazar kézzel vont festék, rizspor alól, siralmasan, keményen, legyőzhetetlen a vonások rut-sága, a vénség rondasága, a nyomoruságok minden förtelme csattant elő, az ajkak pirosságán által a kiszáradt ajkat, a nagy, sárga fogakat közöttük, a festett szemöldök, szemalj durva szőrkarikájában az üres, felfalt tekintetű szemeket mutatva. És a lesimitott hajlepényekből a fehér szálak rebellis szallagja vált elő, jobbról s balról, a szétvált hajak között egy behorpadt, hosszú halánték látszott, mely az orczáin mintegy folytatódott, a maga kékes színével szaladva körül a pirosító éles foltjának perimeriáját. És most megvilágítva, mind félreismerhetetlenebbül az ütlegek nyomai is megjelentek, egy egész raj disszimulált, hasztalan rizsporozott szeplő, mindmegannyi apró, kékesfekete folt a legnagyobb körül, mely ott, a balszem alatt, a negyedében belemosódva az orcza festékébe, a maga kávébarna varangyosságával mintegy elfödte a szemet, egy brutális ökölről jajongott. És az elrejtésök kétségbeesett igyekezetét látva, bár égtem a kíváncsiságtól, mégsem volt szívem, hogy az eredetők felől kérdezzem meg Brand kisasszonyt. Csendesen, nem merve zavarni a még egyre tartó álmodozását, kialudt szivaromat újra meggyújtottam, a füstjének egy apró, lomha felhőcskéje a vén leány felé szállott. Ekkor hirtelen felocsudott és a tolakodó füstöt elfujva magától, enyhe titkolódzással jegyezte meg:

- Ne fujja rám a füstöt... most nagy szükségem lesz a hangomra...

A szeretetreméltóság igyekezetében sietve kérdeztem:

- *Solo*-t fog énekelni?

Azt vártam, hogy az örömtől kicsattanva hagyja helyben a kérdésem. De e helyett halkan, majdnem panaszosan szólott:

- Igen, *solo*-t... Már a napokban tanulni kezdek és ma este énekeltem utoljára a karban... Mindenképpen jól esik, hogy azokat a galád perszonákat egy jó ideig nem fogom látni. Csak-hogy... nagyon keserves ez a tanulás...

És egészen halkan, mintegy sűprem vallomásképp ismételte:

- Nagyon keserves... és nagyon, de nagyon drágán fizetem...

A kifestett, ütlegett arcra meredtem, a melyen a hasztalan és lehetetlen szépség vad erőlködése, a szegény, üldözött vonásokat, a természetök meghamisításával és elferdítésével még csak csufabbakká tette. De ekkor Brand kisasszony, mintegy a gyanúsító tekintetemre a maga hozzáférhetetlen, eladhatatlan szépsége védelmében, sietve, majdnem idegesen szólott:

- Nem, nem, ne higgye, nem keserves és nem is fizetem drágán... Maga még azt gondolhatná, hogy a tisztességembe kerül. Nem, nem, Brand Elza tisztességes leány... Látja, most megyek a karból, pedig a debut-mig ott maradhattam volna. De mennem kell mindenáron... képzelje, azok az infámis leányok Gyökérrel gyanúsítanak!... Mit szól ehhez?... Ismeri Gyökért? Csak látásból? Hát én ismerem... a legutolsó ember ezen a világon, vén, zsémbes, iszákos, mindég részeg... s a részeg ember brutális ugy-e? A feleségét holtra verte, a napokban volt két hónapja, hogy eltemették... Aztán már börtönben is volt, tudja afféle kimondhatatlan bünért... Azzal is gyanúsítják, hogy az opera öltözőiben egyre lopásokat követ el... Ah! ez a Gyökér! ez a Gyökér! gaz, undok, czudar ember, a legutolsó ember! szemét ember! szemét ember!

Már sirt Brand Elza kisasszony. Soha annyi erőt, annyi düht, annyi szenvedélyt nem sejtettem benne, mint amennyit kifakadásaiba kevert. És soha annyi könnyet ember szemében nem láttam, mint a Brand Elza kisasszonyéban. A szegény, üres szemeket, a magok kicsattanó haragját öntözték, a szemaljak feketeségétől feketén gurultak végig az arczon, beöntötték, megvonalták a festéket, de nyomtalan szaladtak végig az ütlegek eltávolíthatatlan foltjain. Még egyre sirva, a düh és a keserűség apró, szaggatott csuklásai közben a zsebkendője után keresett, előkerítette, lassan a szemei felé emelte. De ebben a pillanatban, közvetlenül a szemek előtt, megállott a karja, a nedves, a sirásban eltorzult arcz, a maga felmosott és felszántott festékével, lassan-lassan, mintegy az üdvösség láttára kiderengett, mosolygóvá vált, a szemek megvigasztalódott, már-már derült nézése lassan-lassan a vidámság, a legnagyobb öröm tekintetbe moduláltak át, mignem az egész arcz, az egész leány, a maga sovány mindenségével, a vézna keblének a gyönyörűségtől lázas lelkendezésével mintegy kicsattant a boldogságtól, lerészegedett a zsebkendő kéjes, fenséges látása előtt. Elhülve néztem amint a gyönyörűsége túláradása közben, sóhajtván, élvezve, a zsebkendőre meredt, az ujjjaival czírogatta, becézgette, majd lassan, óvatosan, egyre mosolygó, imádatot, rajongást kaczagó szemekkel kiterpesztette, a frissen mosott, gonddal vasalt, de ez ódiságban már-már elsárgult, finom batisztjére meredt, a melyet delikát, pókhálószerű alençon-csipkék majd egy tenyérszerű szélességben szegélyeztek, a magok füstszálvékonyosága és füstszál hajlékony czárnájokkal egy-egy apró madarat, büszke georginafejet, formás, mesterien megszótt lantocskát mutatva a karcsu guirlandok, babér és cserfa levelek onduláló koszorujában.

- A csipkeszövészet valóságos remekműve e kendő, jegyeztem meg csendesén, de Brand kisasszony nem hallotta. Teljesen abszorbeálva, megejtve, magánkívül, mintegy kétségbeesett rajongással, a boldogság néma és forró extázisában, a melyre soha képesnek nem hittem volna, meredt a kendőre, a szemeinek mintegy hirtelen visszanyert, fiatal, vadul szenvedélyes

tekintetével faltá magába az alençon-csipke fantaisie-it, a guirlandokat, a lantokat, az apró madarakat és büszke georginafejeket, élvezte őket, belepusztult a látások mennyei gyönyörűségébe. De hirtelen, s nem tudom a gondolatok micsoda obskurus és titokzatos játéka folytán, ez a csodálatos csipkekendő a boldogsággal a fájdalmat és kétségbeesést, egy csomó fekete nyomorúságot látszott evokálni, mert Brand kisasszony gyorsan összehajította, elrejtette a zsebében, felpattant a székeről, a csontos kezeivel idegesen, majdnem remegőn, a szépségével nem törődve többé, végigfűrt a hajlepényeken, a szemei sirtak a félelemtől, mintegy az egész teste pánikjában csattantak elő. És a csuf, össze-vissza kent, a könnyektől még jobban feldult arcának meg-meg rándulása közben, a maga hideg, kegyetlen hangján, mint roppant veszéllyel szemben dadogta:

- Az istenért! késő van... megölnék ma éjszaka!...

- Megölik?... De hiszen haza kísérem...

De ezt is bajosan hallotta Brand kisasszony. Mert mind kétségbeesettebben, s már a kávéház ajtaja felé tápolyogva:

- Megölnék... esküszöm megölnék... végem van! végem van!...

Gyorsan fizettem, utolértem és ekkor együtt szaladtunk az utcán. A szoknyáját könnyedén megemelve futott Brand kisasszony, magam mellette, obszedálva, a fáradságom és lelke-dezésem daczára is kíváncsian. Az opera háta mögött, jó messze, egy rövid, szűk és szomorú utczába értünk, Brand kisasszony a járdáról a kocsi-utra futott és hangos fuldoklással el-el nézett az utca másik vége felé. Rögtön kitaláltam, hogy egy ablakot keres, nézi, vajjon világos-e a szoba lámpájától. Csakugyan. Mert Brand kisasszony most már nem futott többé, de mintegy a megkönnyebülés, a veszélytől való szabadulás egészen hangos sóhajtásával mellém került, fuldokló torokkal dadogta:

- Hál' istennek... még nincs otthon... még a korcsmában van... Ah! be féltem! be féltem!

Tudva, hogy egyedül lakik, már-már az ajkamon volt e kérdés: „Ki nincs még otthon?... kitől félt?”... amikor bátoritan nem mertem megkockáztatni. Most csendesen, de az előbbi kétségbeesett futástól még egyre fuldokolva csak mentünk egymás mellett, a lépéseink kongtak a szomorú utcában, mire Brand kisasszony meg-meg borzongva, ijedten hátrafordult, úgy hive, hogy mögöttünk jönnek. De nem jött senki, egyedül csak mi jártunk itt, már el is értük az utca végét, amikor szegény társnőm hirtelen megállott. Bucsuzásra nyújtotta a kezét és a szemben lévő házra mutatva szólott:

- Itthon vagyok.

Egy földszintes, tiszta külsejű ház volt, egy sor, magasan fekvő ablakkal, a melyek most sötétlen sorakoztak egymás mellett.

- Melyik az ablakja? kérdeztem.

Végignézett az ablak-soron. És habozva, zavartan:

- Melyik is az én ablakom? Igen, tudom már, a negyedik... a kaputól balra a negyedik...

Az elválás előtt még egyszer s az előbbi futást már kipihenve elhaladtunk a ház frontja előtt, amikor a kaputól balra lévő első ablakon, az egyik üvegtáblára ragasztva, színes kínai-papírt véltem felfedezni.

- Hát itt ki lakik? kérdeztem mintegy ösztönszerűleg, a kínai papirosra mutatva.

Csendesen s már a csengetyű fején nyugvó kézzel felelt:

- Gyökér.

Ebben a pillanatban a kínai papír kivilágosodott, a kaputól balra lévő első ablak mögött világosság támadt. Csak én láttam, Brand kisasszony már eltűnt a zárjába eső kapu mögött. Meditálva, ezernyi gondolat kergetése közben, kutatva, keresve, kimerült agygyal, fáradt tagokkal már-már megindultam hazafelé, amikor hirtelen visszafordulva, ismét az alacsony ház elé siettem. És megállva a frontja előtt, kíváncsian, legyőzhetetlen érdeklődéssel, a balról lévő negyedik ablak, a Brand kisasszony ablakának kivilágosodását vártam. De csak sötét maradt, maga a szoba, nem tudom miért, de a tökéletes üresség benyomását keltette bennem. Ellenben az első ablak függönyére, ágítált, nyugtalan silhouette-ek vetődtek, majd amennyiben közelebb kerültek az ablakhoz, rémes formájuk karba, idétlenül megdagadt ökölbe futottak össze. Ugy rémlett előttem, mintha ott benn a szobában, a kínai papiros, a függönyök mögött kergetődnének, veszekednének, mintha egy-egy kétségbeesett kiáltást, tompa, szaggatott jajveszékelést is hallanék... Aztán hirtelen, s annélkül, hogy a Brand kisasszony negyedik ablakja kigyult volna, az első ablak is elsötétedett. Még sokáig, már-már fázva állottam az ablakok sötét sora előtt, egyedül a szomoru utcában, amikor hirtelen, s fájdalom későn, a kémkedésen kapva rajta magam, elrestelkedve, fáradtan, álmosan, szürkén a hajnal szürkéségében, végre hazamentem.

III.

Az opera próbáin, az egymásra rakott szinfalak képezte hegymeredékek és fantasztikus várkastélyok között, egy-egy sötét sikátoron, hiába kerestem a Brand kisasszony bolyongó alakját. Csakugyan kivált a karból s az operaház környékén nem volt fellelhető többé. Már-már azon a ponton voltam, hogy meglátogatom, amikor nem tudom micsoda géne-ből, aggódásból, úgy gondolva, hogy egy csomó kétségbeesett és kényszerült hazugságán kapom rajta, fájdalmat okozok neki és még csak jobban irítálok az amugy is keservesnek és feketének sejtett életét, erről a vizitről lebeszéltem magam. De ez a keserves és fekete élet makacs erővel obszedált, minden gondolatomat a Brand kisasszony obszkurus esete tartotta lekötve, megdöbbenve tapasztaltam, hogy az életem mintegy hozzánőtt az övéhez. És látni, látni szerettem volna, a bizarr, zavart, ellentmondó viselkedését, követni a beszédje, a szavai szélességét, a melyet valamilyen titkos, rémséges és állandó küzdelem okozhat, szegény, zaklatott agyvelejének, megütlegelt arcának, üldözött mindenségének egyedül egy csipkekendő előtt nyújtva futó örömet és boldogságot. Már-már lemondtam, hogy Brand kisasszonyt viszontlátom, titkos és rettenetes életének sötétségébe egyszer bepillantatok, amikor véletlenül ismét az utamba került. Vasárnap volt, a népliget körüli mezőségek egyikén. Az ünnepi mulatók tömegébe veszve, vagy husz lépéssel haladt előttem, fáradtan, izzadva, egy nagy, sulyos kosárral küzködve, mely elemozsiát rejthetett és a melynek fedelét egy rövid nyaku, tömzsi palaczk tartotta felbökve. Az első pillanatra azt hittem, hogy egyedül van, amikor észrevettem, hogy időnként, egy előtte haladó, alacsony, öreges emberrel vált egy-egy szót, a ki az ő apró, husos arczából kicsattanó, egészen hozzám világító gaz-szemeivel, ezt a szerencsétlen leányt terrorizálni látszott. A diszkrét közelségükbe jutva észrevettem, hogy valahányszor e szemek reája néztek, Brand kisasszony az övéit a földnek szegezte, egy-egy csendes és alázatos fejbólintással felelt, reszignáltan, akarat nélkül, mint megrakott, szomoru teve, csak követte az embert. Megismertem: Gyökér volt. Ekkor magam is követtem őket, végig jöttünk egy egész sor mezőségen, a melyeknek sűrű fűszőnyegére telepedve, kövér férjek és kövér feleségek, az ő kövér gyermekökkel, a mögöttük leáldozó nap tűzveszedelme alatt, a különböző formájú kosarak tartalmát élvező szemekkel és inyencz módra rakva ki, kellemes vacsorához készültek. De Gyökér magányos helyet látszott keresni, a melyet arra, lenn, a *Zöld Vadász* korcsmája mögötti mezőségen meg is talált. Akkor rögtön leheveredett, a czombjait, mintegy az elemozsiás-kosár fogadására szétvetette, intett a leánynak, a ki sietve,

egy-egy apró földbuczkában meg-meg botolva közeledett feléje. Elrejtőztem, láttam, hogy a kosár már ott van az ember előtt, mohón, gyorsan, először is a palaczkot kapja ki belőle. És a dugóját messze hajítva, egyenesen a palaczkból iszik, egészen hátradőlve a fűvön, becsukott szemekkel, hogy az ég világossága ne bántsa, csak iszik, iszik sokáig. Aztán a szomszédságában fáradtan ülő leánynyal nem törődve, durva zsebkését rántva elő, valóságos brutalitással, gyilkos allűrökkel vágja a hust, egy-egy csirkeczombot, ismét iszik, a palaczk kiürült egészen. Akkor a gaz-szemei hunczut, megleégedett mosolygásával mutogatja az üres palaczkot, majd pedig a leány ölébe veti. Brand Elza kisasszony nem mozdul, és ismerve a jó étvágyát, csodálom, hogy eddig még egy harapást sem evett. De Gyökér eszik tovább, aztán ismét inni akar. Látom, hogy nógatja a leányt, a szavát is hallani vélem: „Hozz bort!” Csakugyan, Brand kisasszony felkel, sietve tűnik el a *Zöld Vadász* korcsmája körül, majd jön vissza, a teli palaczkkal a karján. Egy félóra multán, miközben az alkony már a mezőseget éri, Gyökér megevett mindent, megivott mindent. Most szivarozik s a szivarja durva füstje egészen előnti, majdnem elfödi a leányt, a ki nagy meglepetésemre nem védekezik ellene, teljesen meglefedkezve a *solo* éneklésről... A szivar inkább a Gyökér torkát égeti, mert ismét inni akar s a felkapott, üres palaczkot agitálva, a korcsma felé mutat vele... Ekkor látom, hogy Brand kisasszony ellenkezik, miközben az ember egyre nógatja borért. Majd hirtelen, mintegy türelmét vesztve, az üres palaczkkal mellbe böki a leányt. A hangos, rekedt nyögése az egész mezőt betölti, magamat is megborzongat. De az embert mintha még jobban ingerelné. Világosan látom, hogy az üres palaczkkal a leány arcának készül... Ha odarohannék?... De ekkor, szerencsére, Brand kisasszony még fatális útjában kapja el a palaczkot, ismét felkel, ismét megindul a korcsma felé, ismét teli palaczkkal tér vissza. És miközben Gyökér inni kezd belőle, s az ajkával élvezve nyaldos a palaczk nyakán, az öreg leány félénken, lassan, a kosarat keriti magához, mint vén jércze szemétdombon, a sovány kezeivel keresni kezd benne. Megdöbbenve, sajnálkozással látom, hogy nem talál csak egy-egy apró, meghagyott kenyérdarabot... Csendesen, resignáltan rágicsálni kezdi, a mikor Gyökér hirtelen, az üres palaczkot mintegy diadalmasan, de e mellett a sajnálkozás egészen nyílt tekintetével, messze hajítja magától, és részegen, a bortól meg-meg csukló torokkal, a leány felé kúszik. Megcsókolja, átkarolja, - egyre a kenyérdarabokon rágicsálva, némán, fagyasztó közönyösséggel enged a leány, aggódón, utálattal csak azt nézi, vajjon nem jár-e senki erre... Félek, hogy észrevesz, óvatosan eltávolodom, magam is a *Zöld Vadász* korcsmájába térek. S itt, a földbe ültetett faasztal előtt, egy pohár bor mellett, az alkony szomorúságában teljesen megejt ez öreg leány víziója, látom, a mint a szemei üres, felfalt tekintetével, a kipirosított, száradt ajkaival, érzéketlen, öröm nélkül, de sőt undorral, a saját gyalázata alatt meg-megborzongva viszonzza a Gyökér borszagu csókját. De hát istenem, miért viszonzza?... mi történt ezzel a szerencsétlen leánynyal?... Emlékeztem az ebédünkre, a lakásomon, a könyvek és a bőröndök között, a fagyaltalozásunkra a kávéházban. Hát a *solo*-éneklés, a Brand kisasszony legszentebb reménye, legbecézettebb álma?... Gyökér taníttatná? A látottak után, egy pillanatig sem hihettem ebben. De hát akkor? A tisztességről való nemes és szilárd princípiumait ha nem akarta feladni, még a legédesebb álmának megvalósulása árán sem, miért adja fel most, a mikor brutális, borszagu öleléseken, ütlegeken, egy egész keserves, gyalázatos, örületes életen kívül nem kap egyebet érte? Miért, istenem miért varta magát ehhez az infámis, örökkön részeg emberhez, a ki egy egész raj bűn odiumát hordja magán, börtönben is volt már, s még ma is kisebb-nagyobb lopásokat követ el az opera öltözőiben... Micsoda rettenetes hatalma, micsoda titokzatos, pokoli varázsa van ez érzéketlen, mintegy fizikum nélkül való leányon, a ki bár utálja, mégis szépnek akar tűnni előtte, a festett ajkával, a befeketített szemhéjaival, pirosított orczáival, a hajának elrejtett fehér szálaival meg akarja őrizni magának, bár még enni sem ad neki, kutyánál is rosszabbul bán vele... És az az előkelő módra öltözködő, gyöngéd Minerva Ferencz, a *Legnagyobb Pesti Ujság* zenekritikusa, a ki szerelmes volt belé mint fiatal leányba, az egész világ ígétét rakta a lábaihoz, soha meg nem nősült miatta, egy parancsoló szavát

várja még ma is, szereti még ma is, mint öreg, szomorú bogár, a késő őszt elszáradt, szirma-vesztett, lerongyollott virágát... Brand Elza! csodálatos, érthetetlen!

De hirtelen meglapultam az asztal mellett, mert már távozva a mezőről most a korcsma udvarán jöttek keresztül, elől, czudarul támolyogva Gyökér, mögötte Brand kisasszony, a balkarján az üres kosárral. Magam is követem őket s közelebb kerülve a leányhoz a jobbójában hirtelen, azt a remek csipkekendőt veszem észre, a világos estében látom a kisasszony elváltozott, gyönyörűséget élvező arcát, imádatot, mennyei boldogságot kiáltó szemeit, lekötve, abszorbeálva, nem látva csak azt az osdiságban elsárgult csipkekendőt, a finom, füstszálnyi alençonokat, az apró madarakat, a lantokat, büszke georgina fejeket, a babér és cserfa levelek ékes és mesteri koszoruját. És a kendőt egyre a szemei elé tartva, mintegy megbabonázva magát vele, néha-néha, egy-egy lehellétszerű csókra az ajkához emelve, könnyű, mintegy légies léptekkel, büszkén haladt az immens, csillagokkal kiszögelt égboltozat alatt, mintegy kiszállott magából, az extázisa hangtalan gyönyörűségében elreppenve a földről, kirepülve a nyomorúságból, a saját életének minden gyalázatából, egészen szabadon, egészen megváltva ettől a világtól...

És magam is mintegy megejtve csak követtem, csak követtem... Egy gondolatom, egy érzésem támadt. Ugy tudtam, hogy alapjában véve, nekünk mindannyiunknak van egy ilyen varázslatos csipkekendőnk, bár néha kevésbé szép, kevésbé értékes mint a Brand kisasszonyé, nem lévén csak valamilyen kiméra, hiúság, vágy, egy álom, avagy ezer egyéb dolog, mely ámit, csal, felültet... Ah! igen, a neve mindég más és más, a külső formája is, ha ugyan van külső formája, örökkön változik. De a lényege mindég ugyanaz, mindég ugyanaz a varázs, a boszorkányság, mely kiválik belőle, édesen megkerit, fogva tart annál erősebben, hogy rövid életű, a boldogságot adja, a mennyiben a feledést nyújtja nekünk, a fájdalmak, a nyomorúságok, az önönmagunk kéjes feledését...

És csak követtem és csak követtem, míg valamelyik útkanyarultnál el nem tűnt a szemeim előtt...

IV.

Egy hónappal később, egy délelőtt, az opera felé vetődve, a művészek bejáratánál, az oszlopok között, csődülést vettem észre. Kíváncsian odasiettem, kaczagva, a gúnyos aposztrofálások özönében, a portással küzködött, egy szegény öreg, sovány asszony. Alig ismertem meg: végképen megvénülve, egészen fehér, borzas hajjal, a ránczok valóságos orgiájával az arczán, mely hogy festék nem fedte többé, a vénység piszkosan sárga színével csattant elő, rémségesen csúfan, valamilyen kétségbeesett, irtóztos nyomornak az elgázoló és láthatatlan igájával a nyakán, Brand Elza kisasszony volt. Láttam, hogy beigyekszik az operába, be akar menni mindenáron, de nem engedik. Meg akarván kimélni a rendőröktől, a kikért kétségtelen elküldtek volt már, odaférfköztem hozzá, gyöngéden megfogtam a karját, az érintésére Brand kisasszony rám meredt. És megismerve, a felfalt szemeiben a hirtelen öröm tekintetével, boldogan, alázatosan hozzám simult, kivergődött a tömegből. És fájdalmasan, majdnem a a nyakamba borulva:

- Megismert?... Megismert?... Pedig nézzén meg, nézze, mivé tett Gyökér!... Vén, összetörött asszony vagyok, nézze a hajam, fehér ugy-e?... Elkergetett... elkergetett... hiába járok utána, hiába könyörgök neki, nem tudom megindítani, miatta az operába se engednek be többé...

És hirtelen, mintegy önmagának kiáltva, jajveszékelve:

- Istenem! istenem! mivé leszek nélküle, mivé leszek nélküle!...

Már-már ismét körülfogták, a kiáltozása egy csomó embert szalasztott hozzá. Gyöngéden karonfogtam, csittitgattam, egy néptelen szomszédutczába tértünk. Brand kisasszony csendesen, hangtalan sirt, csak néha-néha sóhajtván, a vénségének ijesztő epedésével és szerelmességével: „Gyökér!” „Gyökér!” Nem, most aztán már csakugyan nem értettem. Hogyan, hát szeret-e ezt a brutális embert, hát a mikor a kávéházban, a gyűlölettől zokogva beszélt róla, vádolta lopással hazugság vala, hazugság, hogy ott a fűvön, a *Zöld Vadász* korcsmája mögött, undort láttam a csókjában? Hát imádta ezt az embert, imádta a durvaságát, a lelketlenségét, az ütleget, lemondott jövőről, reményről, álmokról, a finom Minerva Ferenczről, lemondott, mert a mikor mellbe, vagy szembe ütötte, minden álomnál, minden dicsőségnél, mindennél gyönyörűsebb vala? Hát bolondult érte, az eltűnt ifjúsága minden visszakerült forróságával, a vénsége késő, de annál vadabb, annál szilajabb szenvedélyességével, a mely nem éli túl a szakítást, beleőrül, belehal? De hát akkor miért hazudott, miért védekezett a saját elejtett szavai ellen, miért igyekezett úgy mutatni, hogy Gyökérrel még csak nem is érintkezik, nem látja csak a színháznál? Restelkedésből? Ah! az ilyen szerelem nem szemérmeskedik... De hát akkor? Nem, korántsem láttam világosan s most már csakugyan nem állottam meg kérdés nélkül. Türelmetlen kicsattantam:

- De hát végre is, mondja meg nekem, mi kötötte ehhez az emberhez?

Hirtelen megállott s a könnyes szemeinek mintegy rögtön megszáradásával meredt reám. S mintegy részvéttel a tudatlanságom iránt, az ajkaira szorított kézzel, halk, elfojtott hangon, lelkendezve a felidézett gyönyörűségtől, s mintegy élvezve már magukat a fogalomra emlékeztető szavakat is:

- Oh! ha tudná!... ha tudná!...

Aztán hirtelen, egy lázas: „Meg kell, hogy találjam!” kiáltással sarkon fordult, köszöntés nélkül elsietett mellőlem. Láttam, a mint az üldözött, kétségbeesett silhouette-je kifordult az utcán, sejtettem, hogy az opera felé tart... És követve gondolatban, ismét ott látva az opera bejáratánál, daczolva a tömeggel, küzködve a portással és epedve Gyökér után, egy csomó pathologiai eset jutott az eszembe, bár ezeket alig tudtam volna magyarázni a Brand kisasszony érzéketlenségével, azzal a nembeli indifferensséggel, a melynek örökön, az egészen precíz, legyőzhetetlen benyomását keltette bennem. De hát végre is mit tudom én, lehet, hogy itt is csak hazudott és tettetett és félre akart vezetni...

És belegabalyodva a kisasszony szavaiba, a viselkedésének visszaidézett emlékeibe, nem tudva a szavairól melyik az igaz, melyik a hazug, nem találva ki a mult számtalan, egymással ellentmondó jelenetei között azokat a melyeknek hihetek s a melyek híján az őszinteségnek, mindenképen pedig járatlanul és ostobán egy perversz lélek misztériumában, - mint vadul börtökös csomók kibontásába beleuntam és hetek multán már-már nem is gondoltam Brand kisasszonyra. Ellenben egy hosszabb külföldi utra indulandó, utlevélért a minisztériumokat jártam a honnan, némely okmány beszerzése céljából a rendőrségre utasítottak. Itt G. kapitány régi barátom lévén, egyenesen hozzá nyitottam be s miközben ő kegyesen, a szükséges iratokat már-már ki is állította a számomra, kalandozó tekintetem egy csomó színes rongygyal, ékes női-legyezőkkel, apró szevillai törökkel, üvegből való gyémánt nyak-ékkal, lánczövekkel, selyemkendőkkel és sok más egyéb e fajta cifrasággal megrakott asztalra tévedt.

- Hát ezt a sok ékességet hol szerezted? kérdeztem a kapitánytól az asztalra mutatva a mikor a már elkészült iratokat átnyújtotta nekem.

- Házkutatásból erednek, válaszolt s az asztalhoz menve maga is nézegette, rendezgette ezeket a színes corpus delictumokat, az eklatáns-szinű selyemrongyok közül, egy elsárgult, bár tisztára mosott, de össze vissza gyúrt és szagztatott battiszkendőt kerítve elő.

- Ehhez úgy látszik csak nagy küzdelem árán jutottatok, jegyeztem meg a láttára. Két kétségbeesett, görcsös női kéz védhette előletek...

- Dehogyan barátom - válaszolt G. kapitány - ezt már csak így, elrongyolva találtuk.

Hirtelen megremegtem, sajátos, képtelen és mégis világosságot hozó gondolat csapta meg az agyamat. És a szétrongyollott batisztdarab után nyújtott kézzel meglepődve, talán mohón is:

- Megengeded?

- Kérlek.

A kezemben volt. És az össze-vissza szaggatott, mintegy kétségbeesett, örületes küzdelemből került csipkekendő rongyaiban, a remek alençonok, apró madarak, mesteri lantok, büszke georginafejek, az ékes, egészen reliefszerűen kirajzolt guirlandok, babér és cserfa levelek koszorúja foszlányaiban, a Brand Elza kisasszony varázslatos, lerészegítő boldogságát ismertem fel. És már tudva előre a választ, csak kérdeztem:

- A tolvaj, Gyökér, ugy-e?

- Az.

- S a károsult?

- Inkább a károsultak... Mert ez a derék ficzkó meglopta Király Flórát, Pompona asszonyt, Clere Fannyt, az opera minden csillagát. Azt a szétszaggatott csipkekendőt pedig, a mely ott van a kezében, egy vendégművésznő öltözőjéből csente el... Eleget resteltük a maga idejében... a világ legelső énekesnője volt. Tudod ki? A Patti, barátom, igen, a Patti volt!...

RANK ORVOS HALÁLA.

I.

Rank orvos igen hosszú, nagyon keskeny és mindenekfölött roppant furcsa ember volt. Valahonnan Skandináviából került s eljutott egész az egyetemig. Itt bonczolta a holt embereket, azonközben fütyörészett néha, ami már nem is tetszett különösnek, mert e muzsikához teljeséggel hozzászokott volt a környezete. Nagyon vastag ajkai valának, amelyekre hosszú és szivacszerű orra egészen előrenyúlt, mintegy ránehezedett. Orczái helyén jobbról-balról egy-egy nagy csont mozgott a bőr piszkosan sárga színe alatt, amelyet ritka, téglaszinű szakálla csak imitt-amott fődött el. Elgémberedett, természetlen keretéből két golyóalaku szem pattant elő, ridegen, fagyosan, apró, hályogszerű czafatokkal a fehérjén. Benn, mélyen, az elkopott és megtöredezett kékségök alatt, sajátságos forróság süttött, amely néha eljött közelebb is, befutotta az egész kékséget, tánczolt rajta, s mintegy égetni látszott az egész hosszú s keskeny embert. Ilyenkor vékony, majomszerű karjai, amelyek a hatalmas öklökben mint egy-egy buzogányban végződtek, idegesen rángatództak, a megnyilt roppant száj, fogtalanságával, halvány pirosságával egy nagy madár kitátott csőréhez volt hasonló. De aztán, rögtön, mintegy a saját emócióján kapva rajta magát, Rank orvos lecsendesedett, a forróság visszaszaladt a szeme mélyére, az egész keskeny, hosszú ember alattomosnak, lelketlennek, vagy éppen gaznak tetszett, mindenekfölött pedig méltónak arra, hogy öngyilkos vagy agyonvert, kórházakban meghalt emberek penészszaгу hulláit vagdossa...

Voltaképpen pedig ez a hosszú, keskeny, czudarkinézésű ember nem tett rosszat senkivel, amennyiben nem is törődött senkivel, meggyőződése lévén, hogy csak a holt ember érdemes, hogy foglalkozzanak vele. Volt felesége, de ez sem igen érdekelte, azt állítván róla, hogy csak higiéniai szempontból vette el. Sokan, akik jól ismerték, erősítették: hazudik Rank! Mert nagyon, nagyon szerelmes az asszonyába, a szeme mélyéből a forróság akkor rohan elő, majomszerű karjai akkor rángatódznak, akkor ideges az egész keskeny, hosszú ember, amikor a felesége ötlik az eszébe. Higiéniai szempont? Ördögöt! Nagy, brutális szenvedély, amelyik akarja, mérhetetlen fenevad-vadság, amelyik akarja magának. Igen, a maga hórihorgas, hideg testének az asszony meleg gömbölyűségét, a maga téglaszin-szakállas arcának az asszony arcza lágy bársonyosságát, a vastag, madárcsőr ajkainak az asszony ajkát édesen nedves csókjaival...

Az asszony pedig nagyon kicsi asszonyka volt. Ez már nem Norvégiából, hanem valahonnan a Józsefvárosból került. Mondták, amit gyakran mondanak, hogy tudniillik nyomorgott leány korában, míg csak a híres Rank feleségül nem vette. A kicsi asszony gömbölyű is volt, de nem afféle közönséges kövérség volt a gömbölyűsége, mint inkább sok hús és izom ostyafehér bőre alatt. A szemei, ah! a szemei, aranykalász közül tépett buzavirágok, nagyon finom, de mindenekfölött furcsa pillákkal, amelyek hervadó rózsaszíromhoz voltak hasonlatosak. És mondták, amit gyakran mondanak, hogy tudniillik nem jól él a férjével, belevette nagy szőke fejébe, hogy a norvég embernek hullaszaga van a sok bonczolástól. Annyi mindenestre igaz volt ebből, hogy Rank orvos, hirneves orvos léte, halálosan beteg vala. Többek között a hátát két partra osztó hosszú csont volt siralmas állapotban s mintha egy csomó szű rágicsálta volna, erős korhadásnak indult. Ez a szomorú emberi nyomoruság nagyon bizarr hatással volt a professzorra. Először a hangját változtatta meg, lett neki repedt harangéhoz hasonló hangja, a szava mintegy holt ember beszédének rémlett. Aztán az elméje, a higgadt, erős agyvelő kezdett bugyborékolni, Rank orvost egy csomó bizarrságon kapták rajta, amelyeket bizonynyal örültségnek mondanak, ha ép, egészséges ember követi el őket. De azért még egyre bonczolta

a holt embereket, füttyörészett is közben, majd pedig nekiindult a városnak, sétáltatta megkorhadt csontját a háta közepén, téglaszinű szakállát, golyóformájú nagy szeméit, vastag ajkait, a szivacszerű orral fölöttük, az egész hosszú s keskeny alakját, mintegy rémitgetni akarván az utca szép asszonyait, akik nagy, élő georginákként a maguk pompáját mutogatták.

Egyszer, sétaközben, megéhezett Rank orvos, s az étvágy jó jel lévén beteg embernél, hirtelen elhatározta, hogy haza megy és korábban vacsorál. Már ott volt a háza küszöbén, már fel is haladt a lépcsőkön, amikor úgy tetszett neki, mintha valaki felülről jövet hirtelen megállana, majd újból indulna és újra megállana. Valami kétségbeesett zavar és habozás hangzott ezekből a tétova lépésekből, mint amikor patkány érzi az ember közeledtét s nem tudja merre meneküljön. Akkor Rank orvos kihajolt a lépcső karfáján s nagy golyószeméit kíváncsian emelte a felső emeletek felé. De nem látott mást, csak a tiszta, fehér lépcsőfokokat s a kigyóformában szaladó lépcsőkarfát, mely mintegy végig kuszott az emeleteken. A habozó ember bizonytalansággal a falhoz simult volt. Akkor Rank újra megindult. De alig ment fel néhány lépcsőfokon, amikor felülről újból hangzottak a lépések s ezuttal elszántan jöttek szembe vele. Rank mosolygott s örvendett magában, hogy hát még sem lehetett őt elkerülni. És csak akkor komolyodott el, amikor az első emeletre érve, hirtelen az asszisztense állott előtte. Beesett arczu, nagy, fájdalmas szemű fiatal ember volt ez az asszisztens és Helm Gusztávnak hívták.

Rank orvos odanyújtotta neki hosszú, majomszerű kezét. A fiatal ember csendesen megfogta. Aztán egy pillanatig hallgattak; úgy tetszett, zavarban vannak mind a ketten. Végre is Rank orvos kongó szava szólott:

- Hol jártál erre?

Aztán, hogy a fiatal ember nem válaszolt, Rank mintegy kisegítette:

- Csak nem betegnél?

- De igen... szólott végre Helm.

Ekkor Rank orvos kivonta a kezét s Helm megindult lefelé. Sohasem hitte volna, hogy ez a szerencsétlen találkozás itt, a lépcsőn, ilyen simán fog végződni. És sohasem hitte volna, hogy a híres Rank olyan szelíd és olyan ostoba... Csakugyan ostoba volt? Ott állott még egyre az első emeleten, s bár a másodikon lakott, csak nem akart megindulni. A lépcsőkarfához dőlt testtel, a szemben lévő fehér, börtönszerű falra meredve, egyre s egyre a homlokát törülgette, majd hirtelen, mintha hörgögne, elnevette magát. Ez a nevetés jól esett. Már neki is indult a második emeletnek, amikor egyszerre, mégis csak megállott. Ismét a zsebkendőjét kapta elő s a kalapját hátravetve a fején, a homlokát törülgette. És nem nevetett. Csak hosszú, majomszerű karjai rángatództak s valami tüzesség kerekedett onnan a szeme mélyéből. A lépcsőház, az egész épület csendes volt körülötte. Csak az udvarban játszott néhány gyerek, egy öreg s kiapadt kutat rángatva. Rank orvos elrejtette a zsebkendőjét, kalapját a szemébe huzta és lejött a lépcsőn. Sietve végig ment az udvaron, a kutat rángató gyerekek eliramodtak, azt hitték őket akarja megverni esernyőjével a hosszú, keskeny, téglaszin-szakállu ember. A házmesterhez nyitott be. S kurtán kérdezte:

- Ugy hallom, beteg van a házban?

Valaki elkaczagta magát.

- Beteg! Dehogyan is van, nagyságos uram! Csupa egészség az egész ház!

- No! annál jobb! és megindult felfelé, benyitott a lakásába.

Már várta az asszony, az ebédlőben fel volt terítve. De Rank orvos nem volt éhes többé. Az esti lapokat kérte, mellette az asszony, a tányérjába merült szemekkel csendesen evett. Majd felpillantott, amikor a férje hirtelen maga elé rántotta a tálat, kivett belőle egy darab hust, megsózta, vagdalni kezdte.

Azonközben beszélt is:

- Megyek a kongresszusra Bécsbe.

- Mikor? kérdezte az asszony.

- Holnap.

És látta, hogy örül az asszony, a buzavirág szemei, mint épen a buzavirágok, kinyillanak egészen. A vigyázatlanságán kacagni szeretett volna, hajítani kést, villát az ostya fehér arczába.

De csak szólott:

- Fel sem tűnik neked, hogy már holnap utazom, amikor pedig a kongresszus csak egy hét múlva kezdődik?...

- Ott akar lenni korán... előbb... vagy egyéb dolga is van Bécsben... felelt az asszony, mindenáron megérteni igyekezvén a Rank sietős utját.

Akkor Rank nem inszisztált többé.

- Csakugyan más dolgom is van... mondotta egészen halkan. Aztán rágyújtott egy szivarra, kinyitotta az ebédlő ablakait, hogy az étel szaga kiszálljon. Kora ősszel volt, akáczvirág-illat áramlott fel az udvarból. Az asszony a zongorához ült és bágyadtan, fáradtan játszott. Ekkor az emeletre kiszállingóztak a házbéliek és hallgatták és élvezték.

II.

Másnap csakugyan csomagolt Rank. Csak egy apró, könnyű bőröndje volt. Fogta és ment fölkeresni a feleségét, hogy bucsuzzék tőle. A szobájában találta, egészen fehér ruhában a pamlagon feküdt, olvasott. Rank leült mellé, a pamlagra. Fáradtan, kinnal az arcza fölé hajolt, meg akarta csókolni. Akkor az asszony behunyta az ő buzavirág szemeit és engedte, hogy csókolja az ember.

- Nyisd ki a szemed!

Kinyitotta. Egy perczig nézték egymást. Aztán az asszony felkelt, nyilván nem szeretett feküdni a férje előtt, félt az édelgésétől.

- Lekésik a vonatról... rebegte.

- Csakugyan.

És Rank elindult. A küszöbön így szólt:

- Asszony, gyöngé teremtes, vigyázz magadra. Este zárd be jól az ablakokat, ajtókat: az emberek gazemberek. Ha unatkozol, írj. Pár nap múlva itt leszek.

Kifordult az ajtón, aztán ismét visszajött. Az asszony szobája mélyén apró, fénymázos ajtócska volt. Erre mutatott:

- Bezártam belülről... bezártam a másikat is mely a lépcsőházba nyílik. A kulcsokat itt hagynám, de mégis jobb lesz, ha magammal viszem. Nem akarom, hogy bemenj, akár te, akár az inas. Az asztalom tele van a szereimmal, a kenőcsöm szárad, néha ropog azközben... Hallottad, most is ropogott!...

Csakugyan, a szomszéd szobából apró, nyers ropogás hallatszott, olyan, mint amikor a fénymázos padlón megroppan az ember uj czipője. A kenőcs száradt és ropogott, a Rank orvosfamózus kenőcse, a melyet holt emberek használatára talált ki. A hullák kölni-vizének volt mondható, mindenféle balzsamokból összeszűrve, pompásan konzerválta a kihült testet, mintegy patinát vont reá, elvette még a szagát is...

- Nagyon féltem a kenőcsömet, szólt Rank, egy porszem is megárthat neki... Pedig milyen grandiozus! Nincs többé holt ember!

És elhörögte magát, ami azonban a nevetése volt. Csendes irtózáttal hallgatta az asszony. Aztán ment s kitérte az ablakot, szellőztetni akart... Lenn, a kapu előtt, előállott a kocsis, látta, hogy Rank beül. Onnan alantól még a repedt, kongó hangját is hallani vélte, amint mondja a kocsisnak: „Keleti pályaudvar!” Aztán elrobogott a kocsis. Még nézett utána egy perczig, majd elkerülve az ablak mellől, megállott a szoba közepén. Tétovázott. Finom, fehér ujjai, a melyeket a sok gyűrű keleti módra beborított, végig separtek behunyt, hervadt rózsaszírom-pilláin. Aztán hirtelen leült az asztalhoz, tollat, papírt keresett és irt, elolvasta a levelet, összehajította, beillesztette a borítékba, megnedvesítette a nyelve hegyével, leragasztotta. Hirtelen megremegett, a levelet nagy sietve elrejtette az asztal könyvei közzé: a szomszéd szobából lépések zaja hallatszott... Felszökött, odament az apró, fénymázos ajtóhoz. Nagy, sárga haját elsimította a füléről, rányomta az ajtószárnyra. És hallotta mégegyszer az apró, nyers ropogást. Hirtelen dörömbölt az ajtón. Semmi válasz, a ropogás is megszűnt. Csak ekkor jutott eszébe a száradó kenőcs, bizonyosságul annak, milyen kevéssé figyel arra, amit a férje mond neki... Ujból előkapta a levelet, hívta a cselédet. Nagyon jó cseléd volt, tudott mindent. Szótlanul vitte a levelet, az asszony lefeküdt a pamlagra. Várt. Aztán a hervadt rózsaszírmok csendesesen becsukódtak a szemei felett, mindössze egy apró, finom fonalka kékllett ki alóluk. Rank doktorné elaludt. Kéjes szuszogása hallatszott időnként, vékony czimpái ki-ki tágtak. Nagyon szép volt ott, hanyatfekve, aludva. Nagy fején az összevissza szőke haj, mintha aranykalász kusza csomója lett volna. Amint a kora ősz világossága reá esett, csaknem vakított a sárga színével. Ostya-fehér arczára is egészen sárga fényt vetett, amelyből csak az ajkak, mint egy nagy, szétnyomott eper tetszettek elő a piros színökkel. És laza fehér ruhája alatt az apró, de erős teste vonalai tünedeztek elő, izmos keble csendesesen, egészségesen pihegett, a két csípője a magok édesen hajló vonalát mutatták. A szomszéd szobában néha-néha megroppant a száradó kenőcs, néha nagyon is nyersen, az ember azt hitte volna, hogy valaki jár odabenn... De Rank doktorné nem hallotta, nem hallott semmit. Pedig most már a szobája ajtaja is megnyílt, egy fiatal ember jött ovatosan feléje. Helm Gusztáv volt, a beteges arczu, nagy, fájdalmas szemű asszisztens. Látta, hogy alszik az asszony, s nyilván szerette így látni, mert nem keltette fel, hanem halkan, odahuzott egy apró széket az asszony fejéhez s nézte, nézte sokáig. Egyszerre azonban megrezzenve, mint amikor kővel érnek alvó madarat, felébredt az asszony. Helm megfogta a kezét és megcsókolta.

- Köszönöm, hogy irt...

Sok-gyűrűs ujjával a rózsaszírom pilláin végigsimított az asszony. Ugy tetszett, hogy nem bírja az őszi délután világosságát. Felkelt s az ablakra huzta a függőnyt. Most enyhe félhomályban voltak. Ismét Helm szólott:

- De hogy ilyen korán utazott... Sajátságos...

- Azt mondta, egyéb dolga is van Bécsben.

Egy perczig hallgattak. Aztán az ember leült az asszony mellé, a pamlagra. Szeliden megfogta a kezét és szeliden mondta:

- Milyen jó és áldott maga... rögtön irt, hogy egyedül van s jöjjenek... Mennyire siettem!... szinte elfáradtam.

- Elfáradt?

Csak a szemeivel mondta, hogy igen. Aztán beszélt:

- Mindenképen el vagyok fáradva... látja, nagyon akarom magát és maga rossz... Higyje el, hogy sokat szenvedek... nem látszik rajtam?

Jól megnézte az asszony. Ugy volt, mintha a szemei megfürödtek volna ez ember szemeiben, meg egész arczában.

- De meglátszik.

- És mégsem?... kérdezte egész halkán.

- Nem! válaszolt szilárdan az asszony. És hozzátette:

- Szeressen úgy, ahogy én szeretem magát. Tudjon várni, a mint én tudok. Óh! önnek könnyebb mint nekem, mert legalább egyedül van... De én Rankkal vagyok. Ez rémség nekem... és mégis várok. Miért? Mert így nem tudnék boldog lenni. Mi hasznom van belőle, ha a magáé leszek s ez az ember él, látom továbbra is magam mellett...

Belekapaszkodott az ember vállába és majdnem kiáltotta:

- Látja, nagyon, nagyon akarok élvezni s azért csak akkor leszek a magáé, amikor majd ő nem lesz többé... Addig pedig szenvedjünk, hogy akkor nagyon édes legyen.

Helm Gusztáv felállott. Nehány lépést tett a szobában; aztán csendesen mondta:

- Jó, szenvedjünk.

Majd hirtelen, megvillanva az elméjében:

- Tudja, hogy tegnap találkoztam vele, itt, a házban, a lépcsőn?...

Az asszony felugrott.

- Találkozott vele?... a lépcsőn?...

- Azt mondtam, hogy betegnél jártam.

- S ő?...

- Elhitte.

Sok-gyűrűs ujjait befurta a hajába. Egy perczig állott mozdulatlan, aztán, hirtelen, rémülettel:

- Nem, ne gondolja, nem hitte el!... Ah! Rank nem ostoba!... milyen különös is volt tegnap este!...

Meg akarta nyugtatni az asszonyt:

- Ő mindég különös.

De az asszony már nem hallotta, már lázban volt, már kiáltotta:

- Ki tudja, mit rejt az elutazása!... Hátha el sem utazott!...

Ebben a pillanatban, míg a fiatal ember unottan menni készült, kinyílt a szomszéd szoba ajtaja. És Rank lépett ki rajta. Csendesen jött az asszony felé és csendes, kimért hangon, mintegy a maga sikerének keserű örömében mondotta:

- Igazad van, nem utaztam el.

Azzal megfogta az asszony kezét, leültette a pamlagra. Az embert is székkal kínálta meg. Egy perczig csend volt a szobában. Rank orvos beszélni készült, úgy látszott, hogy keresi a bevezető szavakat. Látszott az arczán, téglaszin szakállán, nagy, golyóbis szemein, micsoda örületes perczeket szenvedett át az előbb a szomszéd szobában. Megviselve, elnyűve, mint életre kelt hulla ült a felesége előtt, egyre lihegve, türtőztetve magát. És ekkor az asszony, szemtől-szembe a férjével, érezve, hogy kijátszották, csapdába kerítették, a dühtől zokogva vágta a szemébe:

- Ez czudarság!

Rank orvos megfogta a kezét, megszorította. Aztán csendesen szólt:

- Nem kell tombolni... ez itt nem színház. Látja Helm okosabb.

Csakugyan Helm egészen nyugodtan viselte magát. Ott ült a széken a professzor közelében és csendesen várakozott. Most ismét a professzor szólott:

- Beszélgessünk.

De az asszonynak ez nem tetszett. Ismét zokogott, ismét kiáltott:

- Czudarság! Gyávaság! Hadd menjek el! Hadd menjek el!

Rank felállott, bezárta az ajtókat. Még a kulcsot is kihuzta a zárból, a zsebébe csusztatta.

- Ismétlem, ez itt nem színház! mondotta most már parancsolóbb hangon.

Aztán ismét nyugodtan:

- Csak tiz perczig viselkedjél csendesen, ezalatt elvégzünk mindent. Hiszen voltaképen nincs semmi baj... hiszen te nem csaltál meg engemet... ugy-e? Mindössze azt várod, hogy meghaljak... no hát meg fogok halni... meg fogok halni, ez természetes.

Odavágta magát és összegubbaszkodott a pamlag sarkába, a Rank orvos nagy, rideg nyugalma mintha legyőzte volna. Az arczát elfödte a zsebkendőjével, csendesen zokogott, néha meg-megcsuklott azonközben. Rank az ablakhoz ment, félrehuzta a függönyöket. Már alkonyodott odakünn, most benn a szobában mindannyian homályban voltak. Ismét szólott a feleségéhez fordulva:

- Téged, Kreizler Emma, a nyomorból vettelek magamhoz. Nagyon tetszettél nekem, mert nagyon egészséges voltál...

Kereste a szavait, nem akart sokat mondani.

- Talán láttad is, érezted is, hogy nagyon érdeklődöm irántad. Akkor éreztem jól magam, a mikor hazajöttem hozzád. Mindég csak hullákkal foglalkozván, a te létedhez annál jobban tudtam ragaszkodni, a te léted annál becsesebb volt nekem. Nagyon, nagyon megbecsültelek, mert te annyira vagy élő, a mennyire élettelenek a hullák. De neked az én becsülésem nem kell, neked én nem kellek, neked az én holttestem kell. Ugy látszik, az én hullapasszióm téged is megkapott. Nos hát meg fogod kapni ezt az én holttestemet... a türelmed megérdemli.

Zsebkendőjét lekapta az arczáról, egész apró, izmos teste megborzadt a Rank orvos szavára. S ez csak ismételte, ugy tetszett minden áron meg akarja nyugtatni:

- Igen, meg fogod kapni a holttestemet... meg fogod kapni...

Aztán a fiatal emberhez fordult:

- Téged is a nyomorból vettelek magamhoz, Helm Gusztáv. Emlékszel talán, hogy választ-hattam volna az asszisztensek között és téged választottalak. És téged is megbecsültelek... és neked már mondhatom nyíltan, amit az asszonynak udvariasságból nem akartam mondani: ha meg nem döglöttél valamelyik szeméthyányáson, ha élsz és tiszta ingben jársz, Helm Gusztáv, nekem köszönheted! Még csak tegnap is kisegítettelek, a mikor a lépcsőn, emlékszel, nem tudtál hova lenni tőlem... amikor olyan ügyetlen voltál, hogy még hazudni sem tudtál, amikor olyan ostoba voltál, hogy engem tartottál ostobának...

Már-már dühbe jött, téglaszin szakállas arcza ijjesztővé vált, a hangja kongott mint a repedt harang, hosszú, majomszerű karjai rángatództak. Ugy rémlett, hogy a következő perczben fel fog ugrani, torkon ragadja a fiatal embert. De aztán, mintegy rajtakapva magát az emócióján, ismét lecsendesedett, egy szivar után kotorászott a zsebében. Most rágyújtott, idegesen fujta el magától a gúla formában szálló füstöt, a melynek homokszinű tömegén finom, egészen kék szálak fűződtek keresztül. Néhány perczig hallgattak, a pamlag végében az asszony már nem zokogott többé. Helm felállott, menni készült. Azonközben maga is csendesen kérdezte:

- Ez minden, tanár ur?

- Nem fiam, ez még nem minden, válaszolt Rank orvos. Ül le, maradj itt még néhány perczig... Oh! nem foglak untatni soká.

Helm unottan foglalt helyet. Egyébként nem volt mit tennie. Az ajtó kulcsa a Rank zsebében... s végre is nem eshetik neki a professzornak, nem teperheti le a földre. Várnia kellett... És Rank csak váratta őket... tudta, hogy ez a várakozás a beszédjénél is kinosabb nekik. De hát azért mégis beszélt. Ismét az asszonyhoz fordult:

- Még csak néhány szót, galambom... aztán majd mehetsz mosakodni, lemosni a könyeket az arczodról... De végre is isteniesen könnyelmű és vigyázatlan vagy!... pedig magam figyelmeztettelek tegnap a gyors elutazásomra... Tudod, hogy nem szeretek utazni, tudod, hogy nem szeretem Bécset, tudod, hogy ott semmi dolgom és mégsem gyanakszol... Aztán hallod a ropogást a szomszéd szobában... kiveszed világosan a lépések nesztét, mert hisz felállsz s dörömbölsz az ajtón... A kenőcsöm? Igen, az is ropog, de hát nem olyan nyersen, hisz az még is csak kenőcs!...

Próbált nevetni, de nem tudott, hát csak folytatta, bizonyos sajátzerű szomorúság terjedt a kongó hangján.

- Nagyon kell, hogy szeressed ezt az embert, hogy egészen elvesztetted a fejedet... Szereted?... Csakugyan szereted?... Mert hisz érteném, hogy fiatal, egészséges testtel fiatal, egészséges testhez szitasz... Hiszen a természet olyan logikus!... olyan logikus!...

Felkelt, az asszony is hirtelen előbbre ült a pamlagon. S úgy, fázó testtel, majdnem fuldokolva, mintegy ismeretlen, meghatározhatatlan rémség előérzetében, kisirt buzavirág szemeit a keskeny s hosszú emberre vetette. Ez most odament az asszisztenséhez. Aztán hirtelen, durva hangon, mintegy ellentállásra számítva parancsolta:

- Kelj fel!

Csendesen felállott, a nagy, fájdalmas szemeivel mélyen a professzor arczába nézett. Aztán megadással, szomorúsággal, mint vértanu a hóhérja előtt, várt. Az asszony a pamlagon, mind előbbre csúszott. Rekedt hangján szólott Rank:

- Ah! igen, az asszony egészséges, ezt tudom... Most lássunk téged...

Megragadta az asszisztens vállát a maga nagy fejét a mellére nyomta. S így, a mellkasához szorított füllel hallgatódzott, lelógó balkarja ujjain a lélegzését számítgatta; aztán, hirtelen, felütötte a fejét.

- Rövid, kicsi, pihegő légzés... *oedema pulmonis*... tudod mit jelent ez?... kérdezte gyorsan, kajánul, az emberhez fordulva. Emez csendesen felelt:

- Tudom.

- Ah! de az asszony nem tudja! pattant ki Rank. És az asszony felé fordulva, mondta:

- Tüdővizenyő.

Most a fiatal ember szemeit nézte, majd hirtelen konstataálta:

- *Protruzio bulbi!*

- Ez nem igaz! szólt Helm.

- Ugyan?... nem igaz?

Nagy csontos kezével odakapott az asszisztens szeméhez, a gyűrű-ujjával gyorsan lehuzta az alját. Aztán belemeredt s elkiáltotta magát.

- Micsoda konjunktiva! De hiszen csaknem fehér a nyákhártyád!

- Igen, a homályban, szólt Helm.

- Mit homály! fakadt ki Rank orvos. Asszony gyere ide, nézd!...

Az asszony nem mozdult. Csak halk fuldoklása hallatszott. De Rank ismét csak a betegével törődött:

- Hemikrániád is van, ugy-e? No most a kezedet hadd látom... a boncz-asztalnál nem igen figyeltem meg. Bravó! pufók, sárgás, tészta-tapintatu kéz, világos, tagadhatatlan anasarca.

A hüvelykujját erősen, brutálisan rányomta az asszisztens keze-fejére:

- Látod a lyukat, no látod?... vagy ezt is a homály teszi?... vagy számár vagyok én, Rank orvos, az egyetemi professzor, az akadémia tagja, én, Rank Henrik, számár vagyok?...

Mind a két kezét Helm vállára szorította, a beteges reszketése alatt az egész ember rengett. És mintegy megvadulva, a maga diagnózisa extázisában, ordította a konkluziót.

- *Mitral insufficiencia!* Tudod mi az? Persze, hogy tudod, hiszen a belgyógyászat volt mindég a legerősebb oldalad! De vajjon tudja-e az asszony is... Nem?... No hát hadd mondom meg neki! ordított mind vadabbul, mind részegebben az örömtől az asszonyhoz közeledve. És kinyújtott majomkarjával Helm felé mutatva:

- A leggyalázatosabb szivbaj!.. hallod asszony!... a leggyalázatosabb... csupa víz ez az ember, csupa víz! víz és víz!

Vergődött az asszony, a Rank orvos orditozásán keresztül kétségbeesett fuldoklása hangzott. Sok-gyűrűs ujjával ránczigálta a haját a fülére, a szemére, nem akarta hallani a hangját. De Rank csak ordított, megragadta az asszony kezét, az erős szorításától apró, izmos teste a padlóra kuporodott. Ah! nem, nem engedte el, de örületben, nem tudva csak azt, hogy csalja az asszony, nem érezve csak azt, hogy imádja, most már nem birt magával többé, bevallotta, hogy féltékeny, bevallotta, hogy szerelmes és bevallotta, hogy akarja, akarja magának, egészen magának, a hórihorgas, hideg testének az asszony teste meleg gömbölyűségét, madár-csőr ajkának az asszony ajkát, édesen nedves csókjaival...

- Tehát beteg... dadogta, gyalázatosan beteg... tehát nem a természet taszít hozzá... tehát nem szereted, nem igaz, nem szereted, nem szeretheted!... Beteg, mint én, hallod, mint én... Ugy hát miért akarod őt s nem engem? miért ő s miért nem én?... Mond hát, miért ő s miért nem én?...

Letérdelt hozzá, két tenyere közé fogta a fejét, meg akarta csókolni. De sikoltva, irtózáttal védekezett az asszony, azon volt, hogy elverje, elrugja magától... Közelökben feldőlt egy apró asztal, üveg-korsói, cserép csecsebecsei csörömpölve törtek szét a padlón... Szilánkjain hemperegtek, veszekedtek, egymásba veszve, mint nagy, önmagát felfaló tömeg a leszálló est sötétjében, sikongva, jajgatva, hörögve, éhesen, kéjesen, ott az asszisztens előtt...

III.

Négy nap és négy éjjel Rank orvos ki nem mozdult a szobájából. Az inas, aki az ételt hordta volt be neki, azt beszélte a konyhában, hogy a professzor majd a kenőcsét gyurja, majd pedig ír. Azt hinné az ember, hogy a végrendeletét csinálja... Az ötödik nap kijött s a négy napi munka erősen meglátszott rajta. Téglaszin szakálla még fakóbbnak tetszett, a két szeme még kerekesebbnek, még nagyobbaknak, pofacsontja jobbról-balról még kiállóbb vala. De az arcza megviseltsége, egész hosszú, keskeny alakjának fáradtsága dacára nem volt leverve Rank orvos, ellenkezőleg vidámnak, elégedettnak tetszett, mint aki nagy munkát végzett négy napon keresztül és azt sikeresen befejezte. Igen, az ötödik nap már együtt ebédelt a feleségével, sőt beszélt is Kreizler Emmának, egészen gondtalanul majdnem vidáman mondta, hogy egyetemi előadásait beszünteti, visszavonul, elmegy ugyan Bécsbe, a kongresszusra, de ez az utolsó nyilvános szereplése.

És mosolygott, míg mondta:

- Ne félj galambom, ezuttal komolyan megyek... Helm is velem jön.

Aztán csendesen s bizonyos sajnálkozással:

- Nagyon beteg a szegény... de én is beteg vagyok és kétségtelen, hogy előbb halok meg, mint ő... Igen galambom, megkapod a holttestemet... s te még boldog leszel...

Ugy tetszett a szavából, mintha örülne, hogy még egyszer boldog lesz az asszony. Talán látta is a Helm Gusztáv karjaiban, látta odaadva, odadobva magát, kaczagva, örvengve a soká késett boldogság forró örömeiben... És mintegy szemben ezzel az idillikus látománnyal, a nagy szemei mosolyogtak, nézték az asszonyt, szilaján s a mosolygásukon keresztül, mintegy titkos, rejtett kárörömmel. Kreizler Emma szótlán volt. Ült az asztal előtt, gépiesen evett, ivott, a maga pompásan fehér fogait, ostyafehér arcát mutatva. Ebéd után rögtön kiment, Rank egyedül maradt. Keresett egy szivart, rágyújtott, azután halk nyöszörgéssel leült a pam-lagra, fujva a füstöt, elmerengett. Csendes, nyugalmas tekintetét végig jártatta a szobán, nézte a butorokat, kémlelt minden zugot, úgy volt, mintha az emlékeit keresné, bucsuzna tőlük, mint aki ide soha vissza nem tér többé, elmegy, elutazik örökre. Látszott rajta, hogy a dolgait elvégezvén, megcsinálván a kenőcsét, rendbe hozván az írásait, teljesen kész a halálra, várja nyugodtan, becsülettel, mint aminek el kell jönni, szükségképpen, természetesen. És a szivarja füstjének kékesfehér felhőin keresztül csak nézett, nézett, egyre változó szemekkel kergetve, üzve a gondolatait, mintegy vadászva az emlékei után. Néha-néha, egészen halkán elsóhajtott magát, tompa, meghatározhatatlan keserűség lopódzott a szívébe, fájdalmat érzett, vágyakozott el, messze, a maga szép hazájába, ahonnan régesrég elkerült. És emlékezett, és látta a nagy hegyeket, a hóból való, csillogó csipkekendőt az ormukon, a hideg, olvasztott ezüstnek tetsző vizeket közöttük, amelyek nem csobognak mint patakok, nem mossák a partokat,

de állanak örökre szüzen, mozdulatlan... És látta a nagy, feketés-zöld fenyőfákat, elhagyatva, mintegy fájdalomban, gyantát sirva a magányuk szomorúságában. És kereste a napot, a hazája hideg, örökkön ébren lévő napját, mely a maga réz-sárga korongjával, mintha a vidék diszéül az égre volna festve... És kereste a holdat, amint fehér pompájában megfürdik a szűz vizekben... És akkor, mintegy beburkolózva a szivarja szétgomolygó füstjébe, egészen halkan, sóhajtva szólott:

- Ah! a szép ország! a szép ország! ahol a hó terem s a jég virít... még egyszer, utoljára, el szeretnék menni...

És érezte, hogy lehetetlen elmennie. Akkor elszomorodott, ellágyult egészen, küldte a szeme nézését, a lelkét el, messze, oda a hótakarta hegyekre, a gyantát siró fenyők közé, a fehér pompájában, szűz vizekben fürdő hold sugarához. És elkeseredve, kongó hangja sajátságos szomorúságával fakadt ki:

- Ah! a fjordok hazája! a fjordok hazája! Ah! Norvégország! Norvégország! miért is hagytalak el, miért is jöttem ide, hogy megváltozzam, hogy ne az legyek, aminek születtem!... Miért is kerültem ide barbárok közé, ahol hálátlan asszony, ember... Ott, messze Skandináviában, talán szerettek volna...

Aztán mintegy vigasztalni óhajtván magát, megnyugtattani, hogy az életét mégsem hibázta el, hogy volt benne öröm is, boldogság is, csak beszélt magának, mind nagyobb füstöt eregetve maga körül.

- A hullák! A hullák! az emberek java... néha került pompás, grandiozus a késem alá. És akkor boldog voltam. Néha hazajövet, olyan jó volt elgondolnom, hogy vár az asszony... És amikor láttam, amikor csodáltam az egészségét, akkor is boldog voltam...

Elhallgatott, most a gondolataival vigasztalta magát. De a honvágya, a hótakarta hegyek, a gyantát siró fenyők, az örökkön ébren lévő nap csak ismét megragadták a lelkét. És ismét sóhajtott:

- Ah! a fjordok hazája! a fjordok hazája! Ah! Norvégország! Norvégország!

Rank orvos majdnem sirt. Eldobta a szivarját, elfödte szemeit a kezével. Nézett bele a sötétbe, s egészen halkan, egészen halkan rebegte:

- Norvégország...

Igy maradt sokáig, úgy tetszett, hogy elaludt, ott a pamlagon, a szemeire szorított kezekkel. De mégsem, mert hirtelen felkelt, úgy volt, mintha elszégyelné magát a fájdalmán, mintha restelkedne az érzései okán. Az ebédlő tüköréhez lépett, megállott előtte, nézte magát... S látta a téglaszin szakálba foglalt arcot, a nagy golyó-szemeket tele ravaszsággal, a kiálló csontjait az orcái helyén, az egész keskeny, hosszú gaz-alakját megvénülve, eladva a halálnak. S akkor a saját formái láttára elpárolgott az emóciója, Norvégország nem járt többé a fejében, csak magát látta és szinte tetszett magának. S mintegy kárörömmel odaszólt a képmásához, mely kajánul, kárörömmel nézett ki onnan a tükörből:

- Igen, meg fogja kapni a holttestemet... meg fogja kapni...

És bizonyos keserű, fájdalmas kaczérsággal forgolódott a tükör előtt, nyilván, hogy a hátát is lássa. És amikor látta, behorpadva, meggörbülve, rideg, száraz kaczagásban tört ki:

- Szép ajándék!... nagyon szép ajándék!...

Hirtelen jó kedve támadt, látszott világosan az arcán, hogy nagyon meg van elégedve magával. És másnap is, harmadnap is megmaradt a jó kedve. Más ember elszomorodott volna, ő vidám, gondtalan volt, amikor az egyetemen, a tanítványaitól elbucsuzott. Mondott nagy

beszédet, magasztalta az orvostudományokat s különösen a hullákat, mondván, hogy poézist kell találni bennök. Bah! ha egyáltalán van poézis az emberben, úgy az csak a holt emberben van meg. Tanítványai érdeklődve, majdnem áhitattal hallgatták, aztán csapatosan kísérték le az egyetem lépcsőjén, mentek vele a kapuig, megéjlenezték. Rank menekült, kocsit vett, hazahajtatott. A kocsit meg is tartotta, küldte fel a házmestert, hogy hozza le a bőrröndjét. Lehozták s ezuttal Rank komolyan a pályaudvarra hajtatott, ment Bécsbe a kongresszusra. Nagyon, nagyon örült ennek az utolsó nyilvános szereplésnek, habár az üléseken alig beszélt, csak hallgatta a többieket, helyeslőleg bólintva a fejével, amikor Helm Gusztáv emelt szót és mintegy kigyulva a betegségében, emésztő tüzzel a fájdalmas szemeiben, lelkesedéssel beszélt.

Volt bankett is, valamelyik szálloda éttermében hosszú, patkóalaku asztalt terítettek, vagy százhusz orvos, mind hirneves és előkelő ember foglalt itt helyet. Apró, hajjal benőtt, majd nagy, egészen kopasz koponyák fénylettek az ebédlő csillárja világában, mindenféle formájú fejek, csúcsba végződő madár-koponyák, nagy, tökéletes fejgömbök, magas, halvány-sárga, vagy betegesen fehér homlokok, tele ránczczal és komolysággal voltak láthatók, apró, élénk, vagy nagy, bánatos szemekkel alattok. És csak itt, annyi szem között látszott, milyen monstrozusok a Rank orvos látószervei, milyen vad s brutális az a két nagy csont ott az orcái helyén. És csak itt, egy sereg szem között látszott, milyen beteges fényűek a Helm Gusztáv szemei, milyen beesett az arcza, s csakugyan térszagságak a kezei, amint a kést s a villát forgatták a terem ünnepi világosságában. Sokan beszéltek, majdnem mindannyian a kongresszus tagjaira, az üdvös munkásságokra üritvén poharaikat, mignem valaki, egy hires, német doktor, régi barátját és iskolatársát: Rank Henriket köszöntötte fel. Akkor, általános izgatottság támadt a teremben, a madár formájú koponyák és tökéletesen kopasz fejgömbök ide-oda mozogtak, kiáltozás, taps, örömrivalgás kerekedett, amelyből mindössze csak annyi volt kivehető, hogy az orvosok, illustis társukat, a magyar egyetem nagyhirű professzorát, Rank orvost akarják hallani. Erre várt Rank orvos s talán csak is ezért jött Bécsbe... Mindazonáltal most kéréte magát, mentegetődző gesztusokat csinált, mire egy csomó ember odasietett hozzá és kérte, unszolta, hogy beszéljen. Akkor hát felkelt a hires Rank és így kezdett beszélni:

- Tisztelt uraim és kollegák! Amikor szólásra készítenek, csakugyan többet kívánnak tőlem, mint amire képes vagyok. Nézzenek meg... igen, nézzenek meg Önök, akik az embert látva, beléje is látnak, akiket egy behorpadt mellkasra, vagy rosszhajlásu vállra szabott és kitünően szabott kabát nem csal... Igen, nézzenek meg és ekkor szükségtelen lesz védekeznem, szükségtelen részleteznem, miért esik nehezemre a beszéd... Hiszen én már ott tartok, hogy felettem kellene beszélni...

Dörgő ellentmondásban törtek ki az orvosok. Az első pillanatban amint felemelkedtek, úgy rémlett, mintha az asztalt is magukkal emelnék. Tányérok, poharak csörömpöltek, zaj, kiáltozás hangzott végig a termen, a legkülönbözőbb hangok, vékonyak és erősek, sipítók és vadászkiáltás-rezgésűek folytak egymásba. Végre a csend ismét helyreállott s csak néha-néha szakítódott meg egy-egy árva „Éljen Rank orvos!” vagy: „Nem fog meghalni, nem igaz!” felkiáltás által. Rank doktor lemondó kézlegyintéssel jegyezte meg:

- A szimpátia, de sőt, ha szabad mondanom a szeretet, még nem mentett meg senkit a haláltól.

- De igen! De igen! hangzott fel újból az ellentmondás. Mire Rank:

- Engedelmet kérek, de legalább mi orvosok ne mondjunk ilyet. Egy rideg, hideg gyógyszer többet használ néha, mint a legforróbb emberi érzés. Néha azonban, - s ezzel tartozom az igazságnak - a gyógyszer sem használ s a halál úgy köszönt be, mint egy tüsszentés: lehetetlen ellentállni neki és lehetetlen megakadályozni. Nos hát, tisztelt uraim, az én esetem is ilyen... Oh! ne mondjanak ellent, hiszen ezzel az auctoritásomat és a tudásomat bántják... én konsta-

tálom közeli halálomat és ha a diagnózisaim sohasem csaltak, miért csalna éppen ez az egy, a melyet magamon állapítottam meg?...

Ekkor még jobban figyeltek. Egy-két koponya mosolygott, néhányan ideges „Halljuk!” „Halljuk!” kiáltásban törtek ki. Ekkor Rank orvos folytatta:

- Ne vegyék rossz néven tisztelt uraim, hogy tósztot mondva, a halálról beszélek, a mikor pedig a felköszöntők éppen a jó egészség és az emberi kor legvégső határa keretében mozognak. Csakhogy, ha alaposan vizsgáljuk a banális tósztok velejét, mindég és örökön, bár a felköszöntő tudta nélkül, de ott találjuk a halál gondolatát. Mert végre is mondják meg nekem tisztelt uraim, nem a betegség inspirálja-e a jó egészség kívánságát és nem az elmulás teszi, hogy egy lelkes „isten éltesse”-ben törünk ki? Tessék elhinni, hogy a legvidámabb banketten is, a terített asztal mellett ott ül a Halál, a nagy utazásokat rendező társulat e nobilis chef-je, mindössze a szívünk kalapácsát tartva meg magának, a miért a világosságból a sötétbe utaztat. A Cook czég egy apró, rövid kirándulásért többet fizettet magának, mint a Halál ezért a nagy, messze, messze utazásért!...

Rövid szünetet tartott Rank orvos. Sokan a poharukat hajtották fel körülötte, mások a tenyerükből tölcseért csináltak a fülök mellé és így hallgatták. Mert Rank orvos kongó hangja már-már veszített az erejéből.

- Nos hát, tisztelt uraim és kollégák - folytatta - velem túlnobilis és nagyon, nagyon előzékeny a Halál. Mintegy szabadjegyet ad arra a nagy utra, mely a világosságból a sötétbe vezet, a maga szokásos menetdíját: a szívet, teljesen elengedve nekem. Bár megbénulok, bár megmered a testem, bár kiszáll belőlem a gondolkodás ereje, bár megszünök és az élet kidob magából, a szívemet, a melylyel lelkesedtem a tudományokért, a szívemet, a melylyel lelkesedtem a hullák poéziséért, a szívemet végre, a melylyel szerettem a feleségemet, nem veszi el a halál!

Lendülettel, majdnem vadsággal szólott, nagy, majomszerű karjai rángatództak, két golyószemében csodálatos tűz kerengett. S úgy, hirtelen kiegyenesedett testtel, újból megerősödött hanggal állott az orvosok társasága előtt, látta az arcukat, a habozásukat, érezte a maga nagy prestige-ét és auktoritását fölöttük, amely nem engedi, hogy a szavait ostobaságnak tartsák. Akkor így fejezte be a felköszöntőjét:

- Ha megengedik, tisztelt uraim, elejtem a metaforákat és beszélek közönségesebb nyelven. Ami a hátamat és nevezetesen a hátgerinczemet illeti, hát teljességgel el vagyok ítélve... Alig élek még egy hónapig. Csakhogy s most vigyázzanak, itt kizárólag a hátgerinczről van szó. Miatta, kizárólag miatta kell elutaznom a sötétbe... Mert különben egészséges volnék s nevezetesen a szívem, a tulajdonképeni életforrása az embernek, a legfrissebb, a legtisztább, a legépebb állapotnak örvend. Nos hát a konklúzió: meg fogok halni és mégsem lesz az halálom. Erre ugyan még alig volt precedens és rendes körülmények között a holt embert nem kell még külön agyonütöni. De hát nekem, úgy látszik, végzetem, hogy mint élve, azonképen még holtan is szolgáljam a mi nemes tudományunkat. A szívem élni fog tovább, amivel azonban nincs az mondva, hogy öntudatnál leszek, tudok majd enni, inni, vagy tarokkot játszani... A mennyiben a hátgerincz megszakadása egy csomó organikus komplikációt hoz magával és a testemet halálosan megbénítja, annyiban a szív tovább működése csak éppen luxusa lehet az egyébként kihűlt testnek, mozogván, szaladván még egy darab ideig, mint a már fékezett gőzmozdony szalad még egy darab ideig, amíg a mögötte futó személy és teherkocsik meg nem állítják. Nem tudom, hogy ki tudtam-e magam fejezni világosan... persze legjobb lesz mindezt ad oculos demonstrálni. Nos hát csak azt kérem önöktől, tisztelt uraim, hogy ne engedjék meg, hogy élve eltemessenek... Egyébként pedig az isten éltesse Önöket!

Most leült, az orvosok tapsoltak, egy egy lelkes „Bravó!” kiáltás is hallatszott. Sokan oda-siettek hozzá, kezet fogtak, koczintottak vele. Azonban minden öröm és lelkesedés daczára, a

Rank orvos tószója kinos feltűnést keltett. Sokan az orvosi kar tudományos értékének megcsorbitását látták benne, úgy gondolván, hogy Rank orvos nagyon messzire megy az ő bizarrságában; viszont mások épenséggel nem vették komolyan, sok bécsi professzor a Rank bizarrságát a magyarságának tudta be, nem is gondolva arra, hogy hát skandináv az öreg. Ismét mások tószóztak, már-már éjfél után vala, de a nagy teremben, a patkóformájú asztal fölött csak tovább világított a csillár és a tudósok csak továbbra is együtt maradtak. A Rank orvos tószója, ez a legujabb keletű furcsaság, úgy éjféltutáni két óra felé talán már el is volt felejtve. Egyedül Helm Gusztáv meditált felette s nyugodtan szivarozva, elkomolyodott.

- Mit akar? Mit akar ez az ember? töprenkedett sokáig.

Aztán az asszonyra gondolt, Kreizler Emmára, akinek buzavirág szemei valának.

IV.

Egy fehér, téli reggelen Rank orvos csak nem akart előkerülni a szobájából. Tíz óra tájban az inas kopogott az ajtón. Semmi válasz. Kopogott még egyszer s ezuttal már erősebben. De Rank orvos csak nem ébredt. Ekkor az inas halkán, ovatosan kinyitotta az ajtót bement a szobába. Félrehuzta a függönyöket. A háttető vastag, érintetlen havától egészen fehér lett a szoba. Odament az ágyhoz, Rank orvos felöltözve, ünnepies, halotti feketében feküdt benne. Az arcán el volt változva minden. Nagy madárcsőr ajkai fájdalmasan csüngtek alá, téglaszín szakállát, mintha itt-ott egyenesen kitepték volna. Terjedelmes szivacs-orra egészen szétmállott az arcán, a szemei félre valának fordulva, mintha bandzsalított volna Rank. Világos, hogy halva volt. Akkor az inas ordítani kezdett:

- Segítség! Segítség!

Berohant a szakácsné, a szobaleány. S bejött az asszony is, Kreizler Emma. Félt, nem mert közel kerülni az ágyhoz. Csak messziről nézte a holt embert s gépiesen, idegesen keresztet vetett... A szakácsné, a szobaleány is így tett. Nem sirt csak az inas.

- Ah! a jó nagyságos ur! a jó nagyságos ur!

De a jó nagyságos ur nem mozdult. Bandzsa szemei üres tekintetével meredt bele a téli reggel fehérségébe és senkisémet gondolt arra, hogy lefödjé az egészen elveszett pillákat. Végre egy fekete selymekendővel letakarták az arcját. Aztán ment az inas jelenteni a halálesetet, sietett az egyetemre s az akadémiába.

Innen is, onnan is sokan jöttek. Helm Gusztáv is eljött. Először is az asszonyhoz ment, nem tudta, mit mondjon neki. Végre is az asszony beszélt. Mondta:

- Meghalt... vége...

Nézték egymást sokáig. Az utjokból, mely egymás felé vezet, ime elgördült a nagy kődarab, nincs nehézség, nincs akadály többé; igen, a nagy kő: a hosszú, keskeny ember elpusztult, szétmorzsolódott. S ekkor, csodálatosképen alig tudták megérteni, hogy míg élt, az életök akadálya lehetett, hogy szenvedhettek ez élet okán, amely elmúlt s amely nincs már többé. Milyen gyöngye, milyen törekeny volt ez az élet! Milyen jelentéktelen, a mikor pedig olyan rémségesnek vették! Most, a Rank halála mintegy elmosta a multat, elmosta a szenvedéseit, bátorságot, nyugalmat hozott magával, sem az ember, sem az asszony nem táplált haragot az iránt, aki elment s aki megszűnt lenni. De sőt egészen akaratlan, ez a kihűlt test rokon-szenvessé vált előttük, gondolták: mikép az életök nagy része, az ő jószágához volt hozzánőve. Eh! csakugyan, Kreizler Emma elpusztul a nyomorban, ha Rank orvos nem veszi magához. És Helm Gusztáv is tönkremegy, ha Rank orvos nem váltja meg... S míg nézték egymást, míg

a tetem mellett összetalálkoznak, egy-egy könyet láttak az egymás szemében. Helm odament az asszony közelébe. És egészen halkán, majdnem restelkedve kérdezte:

- Szeret-e még?

Az asszony hátradőlt a pamlagon:

- Ilyenkor kérdi?...

- Ilyenkor.

Aztán, néhány percz multán, egészen csendesen, szomorúan, mintegy vallomásképen:

- Tudniillik, nincs sok időm szeretni... Ugy tetszik, Ranknak igaza volt... a szívem beteg, a szívem fáj. Mielőtt megszakadna azonban, szeretném odadobni magának, egészen magának, élni magával, birni magát...

Lihegett, a sárga kezei az asszony vállát érték. De ez elhárította magától.

- Menjen, nézze!

Akkor bement Helm a halottas szobába, a fekete kendőt a professzor arczáról csendesen lehuzta. S amikor látta, egészen elfanyarodott. Akaratlan fájdalomra volt: hát csakugyan meghalt a Rank! És sirt. És jól esett sirnia. A keserősége mind nagyobb erőt vett rajta. Leroskadt az ágy mellé és sirt és sirt, a gyenge teste rengett bele. Aztán még közelebb került mellé, akarta volna, hogy a holt ember tudjon az ő fájdmájáról, lássa a szenvedését, meghallja a zokogását. Körülötte már fekete posztót huztak a falakra. Két fekete ember behozta a koporsót, majd a ravaltal kezdte építeni. Ah! evidens volt a halál, s nem, nem tudott elválni az öreg professzorától. Eszébe jutott, amikor együtt mentek a kórházba, amikor együtt bonczolták a hullákat, amikor füttyörészett a Rank s amikor a hullák poéziséről beszélt. S a mikor találkozott vele a lépcsőn s amikor hála fejében megcsalta... És csak sirt, csak sirt, aztán ki-merülten a holt ember mellére borult. De a következő pillanatban hirtelen felütötte a fejét: Rank orvos szive dobogott. Nem, örület, azt hitte, hogy képzelődik, hogy a bécsi felköszöntő emlékei kábítják el érzékeit. Ösztönszerűleg körültekintett, látta, hogy a szoba egyik falát immár fekete lepel borítja, látta a padlón a ravatal megszámozott gerendáit, a diszes ércz-koporsót a szoba egyik végén. Ez a halál, tagadhatatlan a halál! Akkor, lázban, még egyszer lehajlott, a fejét a holt ember mellére szorította. Semmi kétség. Ebben a kihűlt, megmeredt testben, megkékült bőr, szétmállott izmok alatt, a sziv vert, járt tompa egykedvűséggel, szomorúságosan, mint feldult, üres szobában, magára hagyott, árva óramű. Felrántotta a pilláit, s rögtön a bandzsál, megkocsonyásodott gömbök meredtek elő, néztek üresen, hidegen, mint a nyers hal szemei. Megragadta a karját, szorongatta a csuklóit, leste az érverését. Az első pillanatra úgy érezte, hogy nagyon lanyhán ugyan, de az ütere is jár. De aztán nem, a csukló néma maradt, ha érezni vélte a járását az előbb, csak a képzelődése volt. De a sziv! a sziv! ez él, ez nem szűnt meg, a sziv elbutulva, megtévedve, csak jár tovább... Ordítani kezdett:

- Él! Él! Orvosért! Hamar az orvost!

Hogy ő maga is orvos, nem jutott az eszébe. Ennek a holt testnek a makacskodó szívével szemben úgy érezte, minden tudása gyöngye, mást akart, nagy embereket akart, akik auktoritásban legalább is felérnek azzal, aki itt fekszik előtte, kihűlt testtel, mozgó szívvvel. Ah! ez a mozgó sziv! ez a mozgó sziv! És hallotta újból a Rank tószóját ott az orvosok bankettjén, látta újból mosolygó szemekkel, boros poharát emelgetve, miközben beszél a halálról, dicsérve, tömjénezve neki, a miért a szívet meghagyja sértetlenül. És ha akkor kereste, kutatta, hogy spekulatív természete micsoda célokat hajszol ennek az ostoba szivnek a továbbjárásában, most hirtelen megtalálta, megdőbbsen a gondolatra, hogy Rank túl akarja élni őt, a szive az

övét, a holttestben való enyhe, fájdalmas ketyegése mutatván, hogy mig elpusztul az, akit szeret az asszony, a mellőzött sziv továbbra is érte ver... De nem, nem, ez lehetetlen, ez örület!... És ismét lehajolt hozzá, ismét a mellére szoritotta a fejét. És ismét hallotta a sziv járását, járt, járt, csendesen, enyhén, halkan, elmosódva, sajátságos, ismert és mégis szokatlan hangjával mintegy megtévedten a kihült test hüvelyében...

V.

Elrejtették a koporsót... A fekete lepleket, amelyekkel a falakat akarták bevonni, visszaszállították a halottas-boltba. Nem maradt itt csak a holttest, a halálban is mozgó sziv, az ostoba, a buta sziv.

És jött az asszony és megállott az ágy mellett. És nézte és ismét a régi Rank vala ott előtte, ünnepi, halottas feketében, Rank, akit gyűlölt, akinek a halálát leste. Ah! ez a halál, melytől örömet várt, s mely mint rémség köszönt be. Ah! ez a halál, mely tépi a lelkét, mely nem engedi, hogy boldog legyen. Ah! az a halál, melyben él a Rank, melyben ismét gyűlöletes, szörnyűséges, hullaszagu. Most lett csak hullaszagu igazán. Bár tárva, nyitva volt az ablak, bár a kenőcse alkalmazását, a hullák famózus kölni vizét magán kezdte alkalmazni a professzor, bár fagy volt a szobában, mégis penészszag terjedt, megrontva a téli regg, a téli este éles levegőjét. És nem lehetett eltemetni. Jöttek a professorok Bécsből, jöttek a messze külföldről, jöttek mind akik a banketten jelen valának. A kopasz és hajjal benőtt koponyák itt verődtek össze a halottas-szobában s itt sugdostak össze az emberek, meglepődve, elhülve beszéltek a tudósok, az élő sziv, a halálban is járó billentyűk, roppant csoda volt mindnyájuk előtt. És konstataáltak a sajátságos zaját, olyan furcsa, olyan szokatlan, no de érthető... holttestben járó sziv csak nem lehet olyan, mint az élőé. És csak ültek körülötte, lesték, várták, hogy megmozgatja majd a karját, feltárja a pilláit, megemeli nagy, puffadt, már egészen kék madárcsőr-ajkait. És jegyzőkönyveztek, irtak, beszéltek, és egyszerre csak veszekedtek, egy német és egy portugál professzor összeszamarazta egymást, már-már egymásnak estek, úgy kellett őket széjjelválasztani. És mindez a Rank mozgó szive miatt! Azonközben nagyon tudományos cikkek jelentek meg, angol, német, franczia és olasz folyóiratok csak egy magyarországi szivről beszéltek, egy holt ember szivéről, amelyik jár, jár, jár, mozog, szalad a halálban!

Aztán megint jött az asszony. Csuklott a rémülettől, mint megsebzett madár, folyton apró, éles kiáltásokat hallatott. Rank ránézett és szörnyű volt a bandzsa szemeinek nézése. Mintha kérdezte volna: „No, meg vagy elégedve aranyhalam? Megkaptad holttestemet?” „Nem kell! Nem kell!” sikoltotta az asszony, mintha a Rank beszédjére adná meg a választ. És hirtelen, mintegy megértve ennek a hullának a gazságát, felfogván, hogy ott fetreng a boldogsága útjában, vadul, örvöngve, örülettel a szemében, vonagló háremhölgyujjaival nekiesett, verte, ütötte, dobolt az öklével a szive helyén. A hulla beszélt némán:

- Érted ver a szivem.

- Nem kell! Nem kell! sikoltotta az asszony és verte a hullát, nem félt tőle többé, behunyta a szemeit és verte, zokogott és verte, félrelökött karja a vállára esett, érte a haját, a kibomlott buzakeresztet. Csak ekkor remegett meg, rémülettől hátrált, lerogyott a földre, dideregve, lelkendező mellel, előrenyújtott nyakkal leste az embert, várta a mozgását. De Rank nem mozdult. Akkor ismét felkelt, hallgatódzott, úgy hitte, agyonütötte és a szive nem ver többé. Szőke haját elsimitva a füléről, rányomta a holt ember mellére. És visszafojtott lélekzettel, kidülledt buzavirág szemeivel leste a szivet. Az első pillanatra úgy volt, mintha nem járna

többet. De aztán, rögtön, hallotta a buta, eltévedt, magára hagyott, makacskodó ketyegését, ott benn, az üres testben...

Fuldokolva, kétségbeesetten kocsit keresett. Helmhez hajtatott. A fiatal ember már napok óta az ágyhoz volt szögezve. Nem mozdult, csak sugta halkán: Ah! Ranknak igaza volt, én előtte megyek el, én előtte halok meg. És a szemeivel fájdalmasan, leverten rámosolygott az asszonyra. Aztán a kezébe vette a kezét, az izzadó ajkával csókolta lassan, szerelmesen.

- Lásza, ő jobban szereti... ő él magáért és én meghalok...

- Nem hal meg, nem igaz, dadogta az asszony. És vigasztalta, beszélt a jövőről, az édes együttlétről. Ah! hiszen megérdemlik a boldogságot, nagyon, nagyon megszenvedtek érte. Tavasz lesz nemsokára, mennek majd falura, lesz ott kertjük, nagy, puffadt mályvákban benne. És mennek majd a rétre, mint két nagy, szerelmes gyermek, tarka virágok, zöld füvek között kergetődni fognak; a nagy, beláthatatlan, szabad égboltozat alatt kigyulnak majd a szenvedélyben, az immens tértől, a messzeségtől tanulják meg, miként kell csókot tépni, hosszút, véghetetlent, örökkévalót az egymás ajkairól.

- Igen, örökkévalót, mondotta csendesén az ember. És odavonta az asszonyt egészen maga mellé. S amikor már rá volt hajolva a mellére, hogy az apró, kalász-szőke hajába rejtett fülei az ember ajkát érték, a betegség lázában, forrósággal mondta:

- Ha csakugyan akar, - még itt vagyok, még nem késő. Talán meg is mentene... vagy ha nem, úgy boldogan mennék el, mulnék el... Mert birni magát jó és édes.

Egy nagy, meghatározhatatlan gesztusa volt.

- De falu, rét, a messze ég és a messze tér, és a mályvák és a virágok és minden egyéb csak kiméra, ostobaság!

Ismételte:

- De birni magát, jó és édes.

Már úgy tetszett, hogy hallucinál, minden szenvedély, minden akarat elpárolog belőle. A nagy szemei elveszett tekintetével mintha keresett volna a levegőben. Akkor hívta az asszony az inast, egy orvos is jött, gyógyszereket is hoztak. Ismét magához tért, mosolygott, amikor bucsuzott az asszony, - sóhajtott, amikor látta, hogy kifordul az ajtón.

Az asszony pedig szaladt haza. Elrejtőzött a szobájában, befüggönyözte az ajtót és hallotta mégis a veszekedő orvosokat, amint a diagnózisokban tullicizálják egymást, kaczagják, gunyolják egymást, mindenki csak magának adva igazat. És Rank az ő halotti ruhájában csak nézte őket, szomorúan, mereven, sajátságos gunnyal a rémesen bandzsál szemeiben. Asszisztált a veszekedésöknek, mozdulatlan csak hallgatta, mint szamarazzák össze egymást, a mozgó szíve miatt, mint válnak eddig jó barátok halálos ellenségekké.

Azonközben a szív csak járt, csak járt, időről-időre konstatálták, lesték, nagy-komoly szemekkel az egyik, kéjtelmes mosolygással a másik, mindannyian pedig titkos örömben, gyönyörben, mint a tudomány hollói hulla körül. És rajzolgatták a billentyűverés formáját, fantasztikus és képtelen formájú vonalakkal teltek meg szűzfehér papírok; és számítottak, egész iverk számokkal teltek meg, nézték, ismét irtak hozzá egy-egy számot, megzavarodva az egymás jegyzeteiben, idegesen, mohón, bosszus szemekkel, lenézéssel javítgatva az egyik, a mi pretendált hibát követett el a másik. Aztán egészen beleőrülve ennek a mozgó szívnak a fenomenébe, a tudomány óriás haladását, egy egész csomó, eddig ismeretlen organikus funkció felfedezését remélve tőle, az egymás reflexióit nem közölték többé, mind komolyabban, mind nagyobb fontossággal, mintegy a hallgatásba zárkóztak, csak az egymás gondolatainak kikémlelésére kockáztatva meg egy-egy szót, néha egy egész mondatot. Mindenki nagygyá, óriássá akart

lenni ezen a hullán, a kopasz és a hajjal benőtt koponyák előtt grandiozus, végtelenbe nyuló perspektívák nyíltak meg, melyeket ez a mozgó szív inaugurál, egy egész új gyógyrendszert, egy egész új methodust teremtve, a maguk publikálásával természetesen czelebritást, dicsőséget hozva a tudósnak. S akkor, még zárkózottabbá, még titokzatosabbá lettek, mint az igazi hollók, irigyelték egymástól a Rank hulláját, ha az egyik hozzáért, experimentált rajta, vagy hallgatta a szívet, rögtön követte egy másik, a kicsinylés és megvetés egészen nyílt kifejezésével az arczán, mondván: ehhez ön nem ért. Aztán a járásában, a mozgása processzusában változást várva, senkisémet akarta elmulasztani, most már tolongtak a hulla körül, ha valaki soká hallgatta a szív verését, gunyolták, irigykedtek reá, falánknak nevezték és csak hogy le nem rántották egymást a holt ember melléről, mindenki magának remélve a változás diagnózisát. Azonközben egészen fatálisan már klikkek képződtek a hulla körül, néhány professzor mindannyit felülmulva a titokzatosságban és kicsinylésben, egy-egy elejtett szóval sejtette, hogy az egész tünetmennyiség immár világos előtte, ő és társai a nyitjára jöttek, birják a megfejtését. És fontoskodva és titkolódzva megvonultak az ablak tövében, nagy téli kabátban, felhajtott, a fülökig érő prémgallérban, halkán beszélgettek, jegyezgettek, egy-egy fiatal, nagyon ambiciózus professzor kétségbeesve, hogy nem tud semmit sem felfedezni, a hozzájuk való közeledést kísérlette meg, de az udvarias „Kedves kolléga, én úgy gondolom” introdukciója, rideg, elutasító választ nyert. Viszont mások a Rank kenőcsét próbálták analizálni, *Rankinum*-nak nevezték el, elismerték nagy kvalitásait, konzerváló képességét, mely egyedül tette lehetővé, hogy a hulla itt volt tartható a szobában, a tudomány és következkéskép a szenvedő emberiség hasznára és jövőjére. És csaknem meghatottan beszéltek a Rank orvos hátrahagyott és megtalált írásairól, amelyben elmondja, hogy a kenőcse alkalmazását önmagán kezdte, jól ellátván magát vele, amikor érezte, hogy utoljára hunyja le a szemeit. Milyen nagy tudós volt ez a Rank! Micsoda fanatizmussal viseltetett a maga nobilis tudománya, micsoda szeretettel az egész emberiség iránt! Még a holttesteket is az életnek akarta megtartani, mondván - oh! csak a maga nagy lelke és jósága palástolására - mikép ez a legjobbjá az embernek. Igen, nagy, nobilis lélek vala Rank, vad rajongója ennek a magasztos orvostudománynak, szolgálván lelkesedéssel, szeretettel az életben, szolgálván még a halálban is. És szolgálván öntudatosan, megmondva, megírva előre, hogy a hulláját leteszi a tudomány asztalára, odadobja a mozgó szívet, mely ime reállissá teszi a „halhatatlan lélek” metaforáját. Nem, nem untak bele a holttestbe, de őrizték, imádták, nem mertek távozni mellőle, nehogy mig távol vannak, nélkülök történjék meg a „felfedezés” amelyet egyre vártak, egyre reméltek. A fővárosi professzorok elhanyagolták az előadásait, a külföldiek roppant számlákat fizettek a szállodákban, vigasztalták a feleségöket, a családjakat, megható leveleket küldözgetvén haza.

Csak egy-egy ostoba embert untatott ez a holttest, egészen csendben bevallván magának, hogy miképen bizarr ember volt Rank orvos az életében, azonképen bizarr a halálában is. Az ördögbe a makacskodó buta szívével! Vagy tessék felmetszeni a mellét, belenézni ennek a mozgó szívnek a misztériózus masineriájába, megvizsgálni a billentyűk járását, a nyílásokat. De nem, bonczolásról szó sem lehetett. Kutyával, nyúlal hagyján, de nem emberrel... Aztán, ki áll jót azért, hogy az első késvágásra, nem szünik-e meg verni a szív? És ha megszünik, ki lesz felelős érte? Ki adja vissza a fenoment, ki ád nagyszerű zsákmányt a Tudománynak, ki talál új gyógyrendszert a Szenvedő Emberiség számára? Nem, addig, mig az ember szíve ver, nem lehet és nem szabad bonczolni... ez tisztára mészárlás volna, charlatanizmus a Tudományban. Mindezt Rank előre látva, meg is mondja az írásaiban; mondja pedig azon a bravuros hangon, mely apostolt csinál a tudósból: „Mindenképen pedig óvakodjunk az elhamarkodástól és ne tegyük kockára az esetleg nagyon fontos és értékes vívmányokat. Azt akarom mondani, hogy óvakodjunk a hulla felbonczolásától, amíg a szív megszünése kétségtelen konstatálva nincs. Mert a járása mibenlétét, az egész processus folyamatát és okait csak így ismerhetjük meg.”

Akkor szép türelmesen vártak, „óvakodtak az elhamarkodástól”, mintegy emésztve egymást azonközben. Késő estig ott valának a Rank mozdulatlan teste mellett, szemtől-szembe egymással, egy csomó sértést, egy csomó durvaságot nyelve le napközben, ellenséggé válva, amiért egy ostoba holttest került középük. Egy előkelő, milliomos beteg ápolása esetén érthető lett volna... de egy hulla miatt, nem, ez igazán nevetséges... Mindegy! haraggal váltak el, a holttest mellett az éjszakára mindössze egy ór maradt, egy fekete-ruhás ember a halottas boltból. Ám éjfél felé ez is megszökött. Akkor a téglaszin-szakállas, hosszú, keskeny ember egészen egyedül maradt, fekete, mozdulatlan tömeg módjára a szoba halvány világában, mely a háztetők vastag, szeplőtlen havától került az örökkön nyitott ablakon keresztül.

Messze a halottól, talán az ötödik szobában, feküdt az asszony. És úgy volt, mintha őrizné a hulla, mintha vigyázna rá, mintha azért volna itt a lakásban, hogy az asszony ne mehessen el... Sirt éjjeleken által. Felugrott az ágyban, hallgatódzott, félt, azt hitte, hogy járnak a közelében. Ah! csakugyan ostobaság volt itt maradni, itt lakni a hullával egy fedél alatt... Mindennap el akart menni és nem tudott és nem akart. A rokonai, szegény emberek, akik alig látták, mióta a Rank felesége lett, nyereszkedni akartak rajta, hívták... De csak nem ment az asszony. Mintegy maga is makacskodott a halottal, mondta, mutatta: Csak azért sem félek! Bátorságot, kitartást erőszakolt magára, a szenvedésben nagynak, bravurosnak akarta mutatni magát. Ah! nem, hiszen már ugysem tart soká. Mindennap azzal feküdt: reggelre megszünik, minden reggel azzal kelt: ma estére temetünk. És szenvedett ebben a várakozásban, néha-néha egészen elhagyta magát, minden remény, minden energia kiveszett belőle, mint agyonzaklatott, agyonkinzott állat a szobája szőnyegére vetette le magát, és hentergett itt, gurult, harapva a ruháját, sikoltozva, átkozódva, segítségért kiáltva, hogy mentsék meg ettől a hullától, mely a merev karjaival, brutális mozdulatlanságával magához fűzi örökre, elválaszthatlanul. Aztán, rögtön menni akart ehhez a hullához, hogy erőszakkal, vadul elválassza magát tőle, hogy ordítsa bele a csonttá fagyott füleibe: Nem kell az ajándék, nem kellesz nyomorult, gaz holttest nem kellesz, utáltalak az életben és utállak a halálban. És hogy zokogja bele az arcába: Fiatal vagyok, és boldog akarok lenni, végre is te birtál engemet, tiéd voltam, hát mit akarsz még, mond czudar, mit akarsz még!

Aztán, egy éjjel azt hitte elpusztul. Rémlátásai voltak, látta magát, érezte magát egy hulla oldalán, odalánczolva, odabillincselve egy fagyos, penészszagú test mellé. Csupa víz volt az egész teste, tartogatta a torkát, úgy érezte megfullad... És újra és újra, vadul, brutálisan bökött a szemébe az élete rémsége, gépiesen megnyíló koporsókat látott, a hullák egész karavánja: meztelen, csontos, kiaszott testek, nagy, kopasz, egészen sárga, mintegy avult elefántcsontból vert koponyák, aggastyánok fehér, megtépett szakállal, fiatal leányok, fiatal emberek kimeredt szemekkel, tátott, üres szájjal vonultak fel előtte... És szorongatta a torkát és a rémségtől nem tudott kiáltani. Csak nézte, nézte a holtak örült kávékádját, a szemeit mintha lekötötték volna, le az egész testét, oda az ágy oldalához. Végre, hosszas erőlködés után, mintegy felszabadult egy éles, kétségbeesett, eszeveszett kiáltásban... És rögtön menekült az ágya mellől, őrzöngve, magánkívül, nem tudva, nem érezve semmit maga körül, végigverte magát a szobákon, eljutott a Rank orvos holtteste mellé. És mintegy örömben, hogy megtalálta, apró, szaggatott kiáltásokkal odarogyott mellé, ütötte, tépte, fuldokló lehelletével a holttest bűzét verve el magától. Az udvar, az egész ház csendes volt körülötte. Mint nyugalmas, messze fehérség feküdt a hó a háztetőkön, szeplőtlen simasága alatt elrejtve kéményt, padlásablakot; kékes-fehér pompájában a hold aludt rajta, elvilágítva messze, beérve a szobába is, elérve az asszonyt, nagy, világos sávot vonva az ingére, adva nagy, rémes árnyékot a meztelen karjainak. Ah! ezek a karok, megfeszülve, kicsattanó izmaikkal most fojtogatták a halottat, majd ökölbe fonva tánczoltak végig a testén, verve, ütlegelve, dobolva, az ágy nyikorgása, félelmetes zaj és félelmetes csend közepett. Nem, meg kell ölni, meg kell ölni, ezuttal végezni kell vele! Néha az ágy fejébe veri bele az öklét, feljajdul a fájdalmában, az eszeveszett

mozgásán, a karjai járásán az ing lassan-lassan lecsuszik róla, hirtelen ott áll meztelen a hulla előtt, izmos testével, kibomlott, kusza hajával nagyszerűen, megdöbbenően a holdfényben, csodás, vakító fehéren, a háztető havának fehérségében. Akkor, mégegyszer megnézi az asszonyt, mégegyszer látja úgy, ahogy szerette, ahogy bírta az életén keresztül. Ugy hát elég, most aztán jöjjön a halál... Hosszu haját elsimitotta a füléről, rányomta a holt ember mellére... És akkor, hirtelen, felugrott, kaczagva, sikoltva végigfutott a szobán, butort, széket, asztalt, az orvosok írásait elszórta az utjából, mintegy belevadulva az örömbe, hirdette a falaknak, a háztetőnek, hómezőnek, hirdette magának: Meghalt a szív! Meghalt a szív!

Rank orvos szive csakugyan megállott.

VI.

Nagy részvét mellett és nagy pompával temették el Rank orvost. Az ujságok sokat irtak a haláláról, mint megható részletet említve meg, hogy Helm Gusztáv, a hü asszisztens, szeretett professzorával csaknem egy napon ment a halálba... Egyik-másik ujság a Rank orvoson megejtett bonczolásról is beszélt, mondván, hogy azt az orvosi kar, nem tudni mi okból, de titokban tartja, pedig kétségtelen, hogy ebből a bonczolásból a Tudományra nézve igen fontos és az Emberiségre nagyon üdvös dolgok erednének. Viszont egy másik ujság igen harcias hangon az orvosi kar charlatanizmusát hangoztatta, dühöngvén, hogy egy eltemetetlen holttest körül cinikus játékot üztek a doktorok, a magok tudatlanságát szenvedtetve meg azzal az emberrel, aki maga volt az élő tudomány... Végre egy harmadik ujságnak azon hire, hogy Rank halotti kabátjában, a szive helyén, pompásan, ördögi ügyességgel elvattázva, egy összetörött óraművet találtak, nagyon valószínűnek tetszett. Valószínűnek már azért is, a miért a szakértők véleménye szerint, ennek az óraműnek igen sajátságos, a szív dobogásához hasonló, egészen tompa és mély ketyegése volt. És valószínűnek mindennekfölött, a miért józan észszel feltehető vala, hogy a test felbonczolása a szív járását, a Tudomány érdekét és az Emberiség üdvét illetőleg nem vezethetett nagy eredményre, ha utána még a ruhát is fel kellett bonczolni.

SODOMA VÉGE.

I.

Együtt ültenek a kerek asztal körül mindannyian, mint egy szent család: a gazdaasszony és a hársfa-utczai földszintes ház összes leányai.

Forró nyár volt, az udvarban a kerek asztal, az udvarban a szent család. Csak épen két tagja hiányzott még. A nagy Margit, a szépséges, a kényeztetett, az egykor uri leány, és az ifjak kedvencze, a kövér Dada.

Akkor úgy kezdték az ebédet odakünn az udvarban, hogy vártak rájuk, vártak a nagy Margitra, a szépségesre, a kényeztetettre, az egykor uri leányra, és az ifjak kedvenczére: a kövér Dadára. Várt különösen a gazdaasszony. Maga csinálta volt az ebédet, könnyű volt halogatni azzal is, hogy a leves nincs még készen, azzal is, hogy nem forrt fel a rántás.

A többiek, a tuczat, a közönséges rimák vártak türelmesen, bár az éhes gyomruk zugolódni kezdett... persze rájuk nem várnának. Unalmas és utálatos volt az udvar már amugy is. Nem látszott a nyárból semmi, csak épen forróság volt a levegőben és nagyobb büz áradt a konyhából, meg az árnyékszékekből, melyek ott voltak szépen, szomszédságban. Csakhogy épen egy vékony deszkafal vala építve középük. A nagy leandereken sem látszott meg a nyár. Kopottak voltak, mint egy ócska ruha, kiaszottak mint egy sorvadásos ember. Itt-ott vala egy-egy zöld bimbócska rajtok, finom, piros hegygyel... s így maradt az egész nyáron által, ha ugyan le nem száradt ez az apró élet is. Pedig öntözték buzgón, szorgalommal... A leanderek zöld hordóján, ott száradt a leszaladó víz, a ronda, sárga víz, mely a mosdótálakból került bőven, nyolcz leányból minden éjjel. De azért csak fonyadt, száradt, mintha egyenesen a piszok kedvéért tette volna. Zöld bimbócskája, finom piros hegygyel, csak úgy állott rajta, mint virágcsokor koldus gomblyukában. Így hát száradtan, czudarul csak beleillett a piszokba, ráillett az udvar kövezetére, mely itt is, ott is kimagasló piszkos, törött koczkáival, mintha jegecedni akart volna. A kerek asztalt is meg kellett támasztani, hát megtámasztották egy-egy cserépdarabbal, mely a korhadt házfedeletől került le durva vihar idején. Mindegy; megvoltak jól körülötte, csak ehetek volna már. A konyhából kicsapott koronként a gőz, az ételek gőze. Meg lehetett volna ismerni belőle a hagymát is, a káposztát is, ha menetközben össze nem házasodik az árnyékszék büzével. A ki a nyomoruságos éjszaka után reggelre elfanyarodott, megutálta az ebédet, a hagymát is, a káposztát is, még mielőtt az asztalra került volna. Aki kiheverte s egészséges szájjal ébredt a reggelre, csak enni akart, akár van büz, akár nincs. Enni ez a fő, ez a boldogság, az édes, a meleg, a nagyszerű, a gyomor boldogsága. A többi csupa világ-csalás... s csak a káposzta jó, meg a hagyma édes.

Ezenközben főtt az egyik, forrt a másik. Ebéd! oh! te üdvösséges lerészegítő, mindenható percz, amikor ott van a nagy tál az asztalon, ott van a káposztás krumpli, egybefőve, egybe-málva, mint szalma a trágyán. Akkor, rögtön, neki esik a föld, a szikkadt, a terméketlen: mind a nyolcz leány. Még azok is esznek, a kik megundorodtak az előbb. Esznek mohón, sováran, szívják magokba az erőt a káposztából, krumpliból, hagymából, látszik az arcukon, hogy csak akkor élveznek, amikor esznek.

- Így van jól, egyetek! mondja a gazdaasszony s ád ennek is, annak is, a világért azt ne mondják, hogy még enni sem kapnak. Csak ád, ád az asszony, van egy ólomkanál a kezében. Aztán elneveti magát s mig kiszélesedik az arcza, durván vörös színével, ránczaival, ripacsával olyan lesz, mint egy nagy, elgázolt hagyma.

- Még otthon dalolták Nagyváradon: ennie kell a marhának!

Mintha nem is hallották volna. Csak esznek tovább, jóízű csamcsogással, egyik-másik már a fogát piszkálja; s miközben belenyúl az ujjával, mélyen, hátra a szájába, azonközben eltorzul az arcza, úgy tetszik, mintha kínban volna. Pedig nincsen kínba senki, csak éppen a gazdaasszony. Fujja a meleget magától, a nagy szája lehellete, megcsapja az egyik leányt, aki ott ül szemben vele. Az Anna, a Tehén-Anna, aminthogy nevezik a házban. Lompos, csúf is, nem tudni miért, de tehénhez hasonlít; a gyulladós szeme alatt van egy hosszú forradás. Azt mondja Tehén-Anna: gyermek volt, játszott a porondon, mint a többi gyermekek. Valamilyen buta korsó vágta meg az arcát akkor... Emlék az ártatlanságból, a tisztaságból, amikor fényes napfény feküdt meg a porondot, fényes napfény fényesíté a gyermek-Anna szőke haját. Hej! azóta sincs napfény már, elmúlt az ostoba, tudatlan gyermekélet, elpusztult a korsó is egészen, csak épen a forradás maradt meg. Rak rá rizsport, keféli, czirogatja néha, máskor meg neki esik haraggal, vájja belé a körmeit. A rimák megszapulják, verik érte a szavukkal:

- Sohse bántsad, rühös vagy lelkem galambja!...

Most is így szólanak hozzá, míg csapja az arcát a gazdaasszony fuldokló lehellete, mintha egyenesen kéményből jönne. Csapja egyre, mindjobban, mind erősebben, benne van a krumpli meg a hagyma megemésztett íze is. Az Anna birja; csak a gyulladós szempillái izegnek, mintha csak az üres szemét óvná. A többiek nézik; aki megszokta már a nyáron által, eszik tovább, akinek még uj, kaczag s biztatja a gazdaasszonyt:

- Ugyan fujja le az arczáról a rühét!

Fáj ez Annának. Ugy látszik az első perczre, mintha keserű vonaglás szaladna végig a szája szélén, keserű haragba válnék aztán az üres szemében. Ki fog törni azonnal... s ime megmarad némán, szeliden, és talán csak épen az minden haragja, hogy neki esik a tálnak, vesz krumplit is, káposztát is, mind a két kezével. Már eszik vadul, tisztára abban bődül el, hogy minél többet vegyen magába. Hej-hó! enni! enni! csak jól van minden addig, amíg van mit enni!

S amíg eszik, bámulják az étvágyát még azok is, akik pedig többet esznek nála. Azt mondják, hogy gödör a gyomra, mindegy az Annának. Mondja dühösen a gazdaasszony: az isten lovát is megenné, mintha ő dolgozna legtöbbit. Voltaképen pedig csúf, ronda, aztán vén is, rühös vagy mi... nem száll rá senki, nem kell, még ha ingyen adná... Csak tartják, amugy kegyelemből, azaz mert tartozik, ha olyan vén lesz, mint a pokol, akkor se fizetheti vissza.

S míg beszél hozzá, míg éri a durva szavával, úgy szeretné, ha visszaszólna Anna. De a lompos rima nem szól semmit... már-már békén is hagyják. Csak eszik, még mohóbban, még gyorsabban, mint hosszú hajsza, keserves ostorcsapás után istállóba került állat, agyonzaklatva, kiéhezve, fáradtan még ahhoz is, hogy ledőljön az alomra.

II.

Csak ültének a kerek asztal körül, s édesen emésztettek, mint egy szent család. Megvoltak jól azonközben, nyár is volt, meleg volt. Bezárva a kapu, a földszintes ház kapuja. Csend volt az utcán, csak néha-néha hallatszott be az udvarba, mint egy örült sóhajtozás, a forró szél járása, amint lihegve felkavarta az utcát és a port, nyári szemetet az utcán. Dél vala oda-künn is, a kocsiallomásokon deleltek a lovak, egy elzüllött, elaljasodott ménes módjára oda-fogva, odaigázva a főváros rozoga, nyomoruságos uri-szekerei elé. S a ménes uri-csikósai is deleltek, azaz zabáltak inkább, izzadt üstökkel, piszkos ingujjban, valamelyik közeli korcsmában. A földszintes ház zöld kapuja, ott vala szemközt velök s nézett rájuk a színével, az elgörbült kilincsel. A delelő ménes is feléje nyertett, mintha ismerte volna... hozott oda,

vitt onnan nem egy embert, leányt, nappalon és éjen által. Hej! hó! vidám napok voltak, onnan eredtenek a zöld kapu mellől... amiért valamelyik lerészegedett uri ember adott dupla borralót a kocsisnak, adott ez dupla abrakot a lovának. Fut a szegény barom, keresztül veri magát nyári nappal forróságán avagy téli éj hófergetegjén, húzza a szemetet maga után, a nagy fejének s a füleinek resznált lobálásával, szomoruan néha, vidáman is gyakran, megérdemli az abrakot a szegény. Hadd egyék csak most is, aztán emészszen nyugodtan utána, úgy sem akad nyári délen ember, akinek kocsi kéne.

Mennek az emberek azaz czamognak inkább. Azonközben keresik az árnyékos részét az utcának, ott terjed a kicsi ház tövében. Hát mennek arra, egyik-másik be is tekint az alacsony ablakon, virágcserep van kirakva benne. Virág és szerelem közel esik egymáshoz... Viszont sokan nem is tudják, merre járnak arra. Csak törölik az izzadtságot a sárga homlokukról, fujják az orrukat, prüszkölnek, tüsszentenek a nagy meleg okán. Ám egy-egy vidám iparosinas, meg-meg áll a zöld-kapus ház előtt, hosszú nézést meneszt az ablakon keresztül s aztán küldi utána a forró sóhajtását. A fiatalabbak, a szemtelenebbek, még csak mulatni tudnak ott. Körülnéznek aggódón és ovatosan, mint bitang verebek mikor a falatot csipnék meg. Nincsen veszély, nem jár arra rendőr forró délen által, nosza rajta, bátran... megcsipdesték, amugy két ujjal a zöld-kapus ház csengetyűjét, s tündéri muzsika nékik, a csengetyű éles, hangjavesztett jajgatása. Csak a kezdő trilláit hallják, mire baj érhetné őket, immáron messze vannak a fürge szárnyu, bitang verebek.

Benn összerezzen az emésztő család. Megszokták volt már ezt a nappali csengetést s mégis olyan brutális, olyan kellemetlen. Átkozódnak mind a nyolczan, legjobban a gazdaasszony. Látszik az arczán, az egész testén, mint toporzékol a düh benne, mintegy az epéje akar megszakadni. Rángatódzik a széken ott a kerek asztal mellett, a hájas, mintegy formátlanra dagasztott testén véges végig kicsap az izzadtság, a vékony ruhája odatapad a bőréhez. Hát huzza, leválasztja onnan mind a tiz körmével és csak száll-száll vissza, esik, tapad a test melegéhez, mint papírlap a parázshoz.

Azonközben jól esik a testének is, a lelkének is, hogy mondhatja tüzzel, mintegy extázisban:

- Száradjon le a kezed!

Nem hallja senki körülötte. A leányok mozdulatlan a kerek asztal körül ülnek, mintha ott termettek volna az udvar piszkos gyalázatában. Ott termettek volna mindazzal ami ott van körülöttük, a kinyalt tányérokkal, megmaradt hagymával s burgonyával, szeméttel, hervadt leanderekkel, száradó ágyneművel. Ismét csend van, az apró csengetyűnyelv ott fészkel újból mereven és mozdulatlan a csengetyű torkában. És mintegy liheg a nyár, szerelmes forróság terjed mind szélesebben, mind sulyosabban. Réz-sárga sugara a délutáni napnak fekszi meg az udvar négy falát és réz-sárgává válik minden szenny és piszok rajta. Réz-sárga fényességben a szárításra kirakott ágynemű, a pléh mosdótálak, a leanderek finom piros bimbói is réz-sárgába ütnek át.

És réz-sárga fényben az emésztés, az egész szent család. A leányok kóczos üstöke mintegy füstölögni látszik, égni az egész testök a kerek asztal körül. Lehányták a ruhát magukról s úgy vannak ott egy szál ingben, félig meztelenül mindannyian. Azonközben látszik mint száradt rajtok mult éjszakának, mult időknek minden gyalázata. Keserű álom a szemökben, keserű vonaglás az ajkaik körül: az utálat, az undorodás vonaglása. Egyik-másik még a festéket sem mosta le magáról, s úgy ül ott fekete, sáros szemekkel, fehérre meszelt orcákkal, pirosra festett ajakkal. De minden festék daczára, micsoda vallomásai az igazságnak! Lebög az arcukról az áttombolt éjszakák megfizetett gyönyörűsége, az átaludt nappalok minden fáradtsága, megcsömörlése, a vonásaik pettyhűdségén, fanyarságán mintegy vihog a vénség, ott van minden jele örök, czudar küzdelemnek, minden nyoma az elmúlt idők viharos nyomorúságának: nehéz munkája a cselédnek, nehéz levegője a fegyháznak, nehéz büze a kórteremnek...

És a nap meleg fényességében csak még brutálisabban ver ki mindez, ott vannak mindannyian megviselve, kopottan, elnyütnen, mint az olyan elrongyolott, szétmállott czipő, amelyet kora hajnalnak idején, szemétkocsi járása előtt, külvárosi utcán lehet látni, kidobva sáros kövezetre, miután egy csomó embernek volt járása benne. S ez a csomó ember itt kísért most az udvarban, itt van a durva ölelésök, a részeg vágatok, itt vannak, mind, mind, az elsők és az utolsók a leányok meztelenségén... csak amolyan szomorú meztelenség, amilyen a bonczasztalon szokott kihányva lenni... Ilyenkor délutánnak idején, amikor a pihenésök közben elvész az akarat, hogy mindenáron szerettenessenek, amikor nem kell sem szépnek, sem kíváncsúnak lenniük, szétmállik rajtuk minden, szétszaladnak a vonásaik, ellustulnak a tagjaik, immár nem tartja őket a kötelesség... Csupa nyers, puha, érzéketlen húsa a karjaikon, a vállukon, a lecsüggő emlőiken, a lágyan kifomálódó czombjaikon. S mint mézszárszékben, minden húsa összevissza, elrendezetlenül. A nagy Margit sovány, hosszú karjai mellett a kövér Dada pufók kacsói, a hájas mellett az inas, hizott mellett a csontos véges-végig az asztal körül.

Tehén-Annát lenyomta az álom, oda az asztalra. Ott van a megtépzott feje a tányérja mellett, onnan válik ki a múlt tisztaság gyöngéd emléke: a fekély. A többiek nézik megvetéssel, utálattal. S Tehén-Anna, mintha tudná. A gyulladással pillái fel-fel pattannak néha, nagyot néz, mondja az üres szemével: én is voltam gyermek, játszottam a porondon, mint a többi gyermekek. Napfényes volt a porond, mint napfényes most az udvar. Apró vágás ért ott a porondon, rühnek mondjátok ti itt az udvarban. Nem, nem, apró vágás... játszott, mint a többi gyermekek. Aztán leszakadnak újból a pillái. Örszemen volt az éjjel a szegény, ott ült az ablakban, beintette az embereket az utcáról, kikísérte őket, félhomályban, virágcserep mellett, nem látszott az arcza rondasága. Kínos éjszakázás vala, oly jól esik most az alvás, hagyma s burgonya s az üldözés után. S jól esnek a gazdaasszonynak is. De képtelen rá a nagy forróság okán. Le-le hajtja fejét a karjaira, olyan mindegyik, mint egy-egy husból faragott buzogány. Majd felüti újból, nézi irigységgel, gyűlölettel a csuf Annát... gondolja: ez a lompos tud aludni; majd igazgatja magán az egy szál szoknyáját, terpeszkedik, nyújtózkodik a széken, azonközben, nagy, sulyos cseppekben esik alá az orráról az izzadság s végig szalad a mellén. Valósággal harmatozik az egész meztelensége, a vastag, durva nyakát kiveri a pír s kiveri az emlőit is... dagadnak, lihegnek, mint mikor félig-telt zsákot jár által a szél. S a rossz, kufár szemében is benne van a lihegés, a félelem, az aggodás nézése, hogy el fog pusztulni a nagy melegben. Csakugyan, a kövér, elhájásodott teste megszakadni látszik, - annál közelebb ér a veszélyhez, minél inkább kapaszkodik, hogy jól érezze magát, minél inkább ágaskodik az élethez, az udvarban maradáshoz, a rimák édes, megszokott köréhez, a pénzhez, a melyet felhajtának neki, hosszú éjszakákon által. Kidagadt ajakkal, kidüledt szemeivel, reszkető czimpákkal, szuszogva néz végig rajtuk, napfényes glóriában tűnnek fel a sovány, a kövér karok, az álmos szemek, a piros szempillák, az érett gyümölcs módjára csüngő emlők, a festett ajkak s ezek körül festetlenül az undor, az utálat vonásai. Látja őket rondáknak s kaczag magában, hogy vannak, a kik szépeknek találják. Szépek!... miért ne? a nagy Margit a legszebb. A sás termete, a finom, ideges orra, a daczos szemei, a halvány arcza, mind, mind az uri leányé. Nincs ezekben semmi czudarság. Csak a szétmálló emlői, a fanyar vonásai, az örök szeretés violaszín lerakódása a szemei körül dalolnak a rimáról, az olcsó forrásról, a melyből mindenki merithetett magának. Hej! azóta is meritenek... ő a csillaga, a nevezetessége a háznak, miatta jönnek a jobb fajtájú urak, miatta a tiszték is. Valamelyik ki is váltja... haj-hó! nem fél attól a gazd'asszony... Ide van láncsolva, idekötve az egykor uri leány, pénze legyen annak, a ki ki akarja fizetni az adósságát. S ott mellette, a másodrendű bolygó: a kövér Dada, a kit az ifjak kedvelnek nagyon. Apró, gömbölyű leány, malacz-szemű, az ajka örökön kaczag. Most, így ingben, csak szétfolyik a kövérsége, de esténként fűzőben, ékesen galáns ruhában, az ifjak csak megkívánják s viszik szobára vihogva, félreccapott kalappal, mintegy diadalban. Akkor vihog, dalol a kövér Dada is, neki csak szép, gondtalan, gyönyörűség az élet, a miért lehet benne szeretni. A többi...? hogy is törődne azzal! Rászületett a pályájára,

raçe-rima, úgy nőtt ki az utca szennyéből, mint trágyából a pondró. S csak a szennyben érzi jól magát. Vidámság, mámor, lerészegedés ma velem, holnap veled, holnapután a halállal, ezzel is, hogy úgy mutatja, mintha gyönyörben volna, élvezne kaczagva, a csiklandós keze nyomán.

S most is kaczag, ott a nagy Margit mellett. A gazdasszonyt kaczagja, a hosszú szuszogását, a rengeteg testét, az idegesen forgó szemeit. Aztán felkönyököl az asztalra, mosolygó, konfidens szemmel merül el a Margit arcán, odahajlik egész közel hozzá. S kérdezi aztán:

- Itt járt az éjjel?

A nagy leány hátradőlt volt a székén s úgy szítt lustán, kéjjel egy cigarettát. A hosszú szempilláit lezárta félig s álmos szemmel el-el nézett a fülledt levegőben szakadozó, apró füst-fellegek után. Dada kérdezte újból:

- Vele háltál?

Akkor beszélt a nagy Margit, büszkén és hangosan, hogy hallják mindannyian körülötte:

- Vele voltam az egész éjjel... sokat beszélt, azt mondta a mit eddig alig mondott; szeret, nagyon szeret, meghasad a szíve, hogy itt kell látnia engem... hasonlítok a nővéréhez, ám ennél is szebb vagyok. Ma este kap pénzt, eddig nem szerezhett. Egyszerű hadnagy... eladja a kedvencz lovát értem s visz el magával... maholnap megkapja az örökségét s aztán elvesz feleségül... nem lehet elébb, katonáknak pénzt kell adniok, sokat, ha meg akarnak házasodni.

Aztán beszélt az édes éjszakáról... Miként fakadt el sirva a hadnagy, szokása szerint az élvezése közben, miként jajveszékelt, miként könyörgött, hogy ne menjen mással szeretni, úgy sem tart már soká mig kiváltja. Nem aludtak az egész éjszaka, ha nem szerették egymást hát sirtak, beszéltek arról is, hogy mennek közösen a halálba, ha nem sikerül pénzt szerezniök...

A többiek csak hallgatták, egyik-másik irigykedve fordította el a fejét, lehunyta a szemeit, hogy úgy tessen, mintha nem törődne az egész szerelmi historiával. Csak Dada nem irigykedett. Szólt vidáman:

- Az enyém is itt volt... ismét én fizettem érte... persze otthon nem adnak pénzt neki... Olyan tüzes, olyan kedves!... alig van tizenhat éves...

Aztán újból a hadnagy iránt érdeklődött, ismerte ő is, a többiek is, látták többször a vendégszobában, amikor fizetett sört, cigarettát, a nagy Margitnak. Amolyan kései, kopott ruhás hadnagy volt, szőke feje, már-már deresbe vált át, nagy, szenvedélyes szemeiből, megviselt vonásairól, lefonodott az élete meséje. Tót típus, valahonnan Horvátországból származhatott, volt felesége kétségkívül, talán elvált tőle, a gyermekei mind a temetőben. A hadseregben megfélemeztek róla, nem volt pártfogója, csak küzdött, nyomorgott, nincs senkije, egyedül egy fiatal-leány nővére, pergeti az orsót, fonn, fonn, egyre fonn magának menyasszonyi fátyolt, valahol lenn nagy Horvátországban. A fivérét is várja talán... hogy végre áthelyezik, hazakerül, hoz egy kis pénzt magával, s akkor aztán meglesz a menyegző. S a fivér azonban ott van minden éjjel a Hársfa-utca kis házában, ott szakad a köny, a szenvedélyes szemeiből az egykor uri leány vállán. Vall neki szerelmet, igéri, hogy kiváltja, hazudja, hogy a kedvencz lovát fogja eladni érte. S hizeleg neki azzal, hogy a nővéréhez hasonlít... Hasonlít, csakugyan hasonlít... Fonn, fonn, egyre fonn menyasszonyi fátyolt magának, valahol lenn nagy Horvátországban. S fonn, fonn menyasszonyi fátyolt a nagy Margit is, itt a kerek asztal körül...

Akkor hallgatja a csuf Anna is, már nem alszik többé. A ronda feje előre hajlik, fényben, világosságban, mintha a nyári nap minden sugara egyedül rája esnék. Az üres szemei kimerednek, a nagy szája tátva marad félig, s úgy, mohó nézéssel, éhes hallgatással csak még

rútabb a szegény. Valamilyen keserves fájdalom veri ki magát az arczán, fekszi meg a ránczait, s vergődik ott az ajkai szélén. A forradás még nagyobbra válik, hogy a merev arcza meg-meg rándul időnként, s megrándul bele az árpa-szinü melle is. Olyan keserű, olyan durván kinos volt megtudni, hogy a nagy Margitot szereti... S ha nem fájt neki az előbb, hogy mondták rühesnek, fekélyesnek, ha nem fájt, hogy bemocskolták a gyermek éveit, a melyekben ha akaratlan, ha öntudatlan is, de tiszta volt s ártatlan, ha nem fájt, hogy azt a trágya-ételt is csak úgy kinnal adják neki, úgy most fáj minden, Tehén-Anna szive szenved...

Kibírt minden meggyalázást, minden üldözést, minden gázságot, nem szökött meg, itt maradt a házban a gyüölött rimák s a még gyüöltebb rima-fejedelem-asszony mellett, mert tudta, hogy idejár, mert láthatta éjjelről-éjjelre... Mert nyithatta ki a kaput neki ha jött, mert kísérhette ha ment el, mert válthatott vele egy-egy szót, mert megszorithatta a kezét, a mikor kapott kapupénzt tőle. A nagy Margittal megy minden éjjel... legyen; a nagy Margit uri leány vala egykor, a nagy Margit szép, ígéző. Vele nem megy senki, mert csúf, mert ronda, mert forradás van az arczán, s mert csak cseléd vala egykor. De hogy szereti, hogy sir a vállán hosszú éjszakákon által, hogy ki akarja váltani, hogy el fogja venni feleségül - nem, nem, ezt nem gondolta eddig! Titokban, rejtetten, még önmaga előtt is restelve a bevallást, szerette azt a szegény hadnagyot s viselt, türt érte minden gyalázatot; hogy nem szereti őt viszont, legyen... ki is szerethetne egy szegény, sebhelyes rimát. De úgy mást se szeressen, utáljon, undorodjon el mindannyitól s csak azért jőjön ide, hogy a szennyét hagyja itt...

Hát úgy volt most, hogy beleszakad a fájdalomába. Az elfojtott, megtagadott érzései szilajan pattantak fel, mintegy köütés érte őket, köütés a ronda arczát, köütés a lelkét is. Eltorzult a fájdalomban, a gyötrelme végig szakadt a testén s verte ki magát a keble lihegésén, a reszkető orczipáin, a buta nézésű szemein keresztül. Féktelen, dühöngő vágy kergette oda a nagy Margit elé, hogy az arczába vájja a körmeit, a szemeit ássa ki, s tegye undokká, csuffá, olyanná a milyen ő maga. Ah! ha kiálthatná neki, az ő rekedt, kór-ette hangján: Itt vagyok ebben a házban veled: gyüöllek! A te szépséged miatt, még nagyobb az én rondaságom: gyüöllek! Azt az embert szeretem, a ki téged szeret: hát gyüöllek! gyüöllek! az egész lelkemből, minden erőmből gyüöllek! Nézte a nagy Margit, nézték a többiek is, úgy vala, hogy az ingerkedő tekintetökkel, a durva, lelketlen szavukkal csak még szitották a dühét, adtak nagyobb erőt az erejének. Hangzott mindenfelől:

- Pizok!.. nem méggy mosakodni...?

Akkor, rögtön, felszökött, mint szélben a gyermekek sárkánya. Egy pillanatba mult s ott vala a nagy Margittal szemben, egyedül csak őt kereste. A haja leesett a vállára, beesett az arczába, valósággal rém volt, nőstény-szörnyeteg, félelmes, ijjesztő, mig kinyilott, rengeteg szájjal, hörögve, belevágta az öklét az egykor uri leány arczába. S megtébolyodottan, mintegy a düh deliriumában tépte, karmolta, harapta, feldőlt az asztal, a tányérok, a tálak csörömpölve, a gyöngé faszékek recsegve törtek össze, csengés, bongás, rikkanó zaj, rekedt garaj támadt a nyári nap forró csendességében. Mert kivert a düh mindannyiból, mintha a csúf Anna öklcsapására megvesztek volna hirtelen. Hosszu szélcsend, hosszú türés, hosszú hallgatás után fergeteg tombolt az udvar fölött, régi, elapadt harag, diadalmas, felcsörrenő bosszu hajszolva, üzte egymáshoz a leányokat, hörögve, röhögve, az ítélkezés, a leszámolás fuldokló epedésében seprőt ragadt az egyik, törött széket a másik, mosdótálat a harmadik s akkor, járta kajánul, bűgva, sipongva, rikácsolva, durva gyönyörben, jajveszékelve, orditozva, meztelenül, kibomlott, reppenő hajjal a fényességben, a rimák-nappalja, mint boszorkányok szombat éjszakája.

Csak a kövér Dada maradt a régi. Ott nézte őket messziről, s az ingét ránczигálva kaczagta feléjük:

- Ma éjszaka, hogy mentek majd szobára!...

III.

Már ismét csendesség volt körülöttük, a mikor a gazdaasszony hirtelen fuldokolni kezdett. S ezuttal végzetes vala... Vivta ő is a maga csatáját az előbb, s most karöltve az izgalom és a forróság esett neki a testének. A hagyma-arcza kipirosodott egészen s a rikító, éles szín végigömlött az arczáról a nyakára, a nyakáról a mellére. A kufár szemei elkocsonyásodtak, egy-egy finom, hajszálnyi repedés feküdt végig rajtok. Kapálódott a székén, hörgött ijesztőn, úgy volt mintha segítségért esengne, rekedt köpködés közben. Rémes, félelmetes volt a vergődése, ott vala a szörnyüség halál az udvarban, a nyári nap fényességében, ott mászta be, ott nyalábolta át az asszony testét brutális szerelmetességgel. Nem tudták nézni, elrebbentek a halál mellől lázban, izgalomban, az élő, lélegző élet varjai, a kik csak élő, friss testekre szállnak. Hagyták döglenni... nem tartott soká.

Akkor, rögtön, zavar támadt az udvarban. Futkostak a leányok, kapkodtak ide-oda a szavukkal, egyik-másik, ki azelőtt még elfordult a halott mellől, úgy tudta most, hogy árva, hogy vége mindennek, amiért elpusztult az asszony, a rimák áldott, jó gondviselője. Beütött a fekete gyász, s terjeszkedett az aranyos napsugáron által, végig a konyhán, a szobákon, végig az udvaron, a felhányt asztalon, összetört székeken, tányércsörömpökön, mosdótálakon, leandereken, száradó ágyneműn, a leányok megdöbbsent, ijedt tekintetén...

Közepűtt a halott asszony. Ült a székén, a rengeteg teste mintha olvadozott volna a forróságban. A hátraesett fején elferdült minden vonása, s ferdére álló, permetező ajkaival, ferdén néző, üvegszemeivel úgy rémlett, mintha mosolyogna, keserű, fájdalmas érzések okán. Mosolyogna rémesen, félelmetesen az ő árván maradt, megtépett tollu madaraira... mivé lettek, hová mentek én édes rimáim?...

Senki sem mert elférközni hozzá, senki meg nem közelíteni, hogy kendőt borítson a szörnyüség arczára. Hagyták ott égni a napban, hagyták az egész elgörbült fejét, melynek a fényességben csillogó halálverejtéke, valamilyen borzasztó álommal alvó arcz izzadtságának tünt. Izzadt a szegény asszony még a halálban is.

Valaki mégis orvosért szaladt. A halottkém jött helyette. Az asszony nézett rá, hiába, ha halottkém is, még is csak vendég itten. A rémséges mosolygása mintha mondta volna: „Válasz a leányok közül... ilyenkor szüzek mindannyian!”

S felelt a halottkém:

- Meghalt. Gutaütés.

Búgtak a szava után a leányok:

- Gutaütés!... Irtóztató!...

Azonközben jöttek a mentők, lett ismét bordély a halottas házból. A leányok körülfogták őket, egyik-másik kaczerkodott velök.

- Jöjjetek csak el az este!...

Aztán nézték viszik-e az asszonyt. Ismét a halottkém szólott, mondta unottan:

- Halál.

Akkor a mentők elsiettek, egyik-másik cziczázott azonközben a kövér Dadával. Kérdezte ez meglepődve:

- Hát nem viszitek?

Valaki otrombán felelt:

- Dögöt mi nem szállitunk.

Becsapódott a kapu, a durva mozgás végig szaladt az egész házon, megremegtek a falak, megremegett a halott asszony teste is ott az udvar közepén. A leányok körülötte immáron nem féltek, hogy a halottkém is volt velök. Csak nézték az izzadó, keserű arcot, ostoba tekintettel, némán.

Csak néha-néha szólott az egyik:

- Még evett krumplit, káposztát, jó étvágygyal délben. Aztán aludt is...

Rámondták mindannyian:

- Igen, aludt is...

Hirtelen, csengettek a kapun; durva, tolakodó, szemtelen csengetés volt. Ámde ezuttal nem iparosinas húzta... érezték mindannyian... Tehén-Anna futott a kapuhoz. Szélesen kinyílott: íme a rendőrség vala. Egy kapitány és néhány rendőr. Mögöttük kórházi szolgák, kosárral.

Akkor elkezdődött az igazi pusztulás. Vitték el az asszonyt. A kosárból még egyszer rámosolygott a leányaira, az udvartól is elbucsuzott. S ezuttal még keserűbb, még rémesebb volt a mosolygása, még fájdalmasabb a kérdése: „A rendőrség a nyakatokon, mi lesz veletek, hová mentek én édes rimáim?...”

Azonközben a rendőrkapitány kiáltott:

- Fogja mindenki a cselédkönyvét!... El a rendőrségre!

Villámcsapás. Megbénulva, mozdulatlan állottak mindannyian, kajla, merev nézéssel, mintha egy csapásra elbárgyultak volna.

Akkor újabb kiáltás csattant, élesebb, parancsolóbb:

- El a rendőrségre, csak gyorsan, gyorsan!... Mít bámultok, aljas rimák? Kinek cselédkönyve van, hozza magával, kereshet munkát, kinek nincs, megy... viszik... toloncz!

Toloncz! Ott volt már előttük a rémséges pusztulás, a büzös halál, a négykerekben forgó koporsó: a toloncz-szekér. Látták a merev szemükkel, a lihegő keblükkel, a feketén kopott színe, a büzös belseje, könyörtelen járta által őket. Elsápadtak, a remegésnek sajátságos, piszkos-tojás fehérségében csurgott róluk a verejték, az ingök, a szoknyájok mintegy magától oldódott le a testükről, s akkor, hirtelen, ott állottak meztelenül, vaczogó fogakkal, meg-meg-bicsakló czommbal, kápráztató világosságban, szökén, aranyosan, a délutáni nap aranyosságában.

Ezenközben járta, egyre járta:

- El a rendőrségre!

Egyedül Dadának volt mindegy. Szaladt a czók-mókjáért, kereste a cselédkönyvét, a kapitány arcába kaczagta:

- Jőjj szobára... jobb az!

Már-már tuszkolták a leányokat, a szoknyájuk rájuk vetették. És csattogott:

- El a rendőrségre!

A nagy Margit leroskadtt, s úgy négykézláb csuszott oda a rendőrkapitány elé. Megfélemlített eb könyörgő, alázatos nézése verte ki magát a szeméből, míg hadart reszkető, fehér ajakkal:

- Nem... nem... kegyelmezzén! Jön értem a szeretőm ma éjszaka, hadnagy, visz magával, ki akart váltani már régen... a kedvencz lovát adta el értem. Kegyelmezzén, megáldja az isten!...

Reszkette hallgatták mindannyian. A könyörgése, rimánkodása, czudar félelme, átszármazott a többi leányra is, lelkendezett az egyik, a másik idegesen a körmeit harapta. Még Dada is félni kezdett. Most már csak Tehén-Anna maradt bátor. Daczosan verte oda magát a kapitány elé, kifeszült, meztelen karjával rámutatott az udvar kövezetén fetrengő leányra s szólott az egész torkából, kajánsággal, diadalmas örömben:

- Hazudik!.. hazudik!... hazudik!...

A nagy Margit tördelte a kezeit, nyujtogatta az enyhe, nyári égnek, hadonázott velök a levegőben, mintha onnan akarna segítséget kitépni magának. S hogy nem jött segítség, nekiesett a hajának, ránczigálta bele az arczába, eltakarta vele a szemét, a lompos Anna ütlegeit, a pirosas-kék foltokat. Görcsös rángatózásban, meg-meg csukló hangon csak rimánkodott:

- Kegyelmezzén!... megáldja az isten!...

Két rendőr megragadta, nem engedett. Karmolt, harapott a nagy leány, az egykor uri leány, a szépséges, a kényeztetett. Sipongott, jajveszékelt, hullámzó kigyó-testtel tépte, verte ki magát a támadói karjából.

- Meg kell kötni!... kiáltott a rendőrkapitány s csúf Anna gyönyörrel hallgatta. Az üres szemeit valamilyen hirtelen fényesség futotta be, fényesség az egész arczát s a forradást is az arczán. Sohasem volt rútabb, undokabb mint most, a mikor vad, szenvedélyes örvendezése mintegy belemarkolt a megviselt, vén vonásaiba s szilajan, bestiális arcczal, valósággal őrvongott a diadala közepett. Mert mintegy az ő diadala volt ez szörnyű kivonulás, diadala az ütlegek, a rendőrök harsány, parancsoló kiáltása, miközben a kituszkolt leányok a kapualj falát surolva, vergődtek sirva, bambán, a szoknyájok lázas suhogásával, mely mintegy őszkor távozó nagy madarak szárnycsapása vala... Ah! csak ő, csak Tehén-Anna, ment büszkén, mámorosan, mint vad, bizarr fejedelemnő fogoly-nők sorában, kaczagva, zokogva, forgolódva jobbra-balra, örökön keresve, örökön azt nézve, miként viszik a nagy Margitot. Odaszakadt az uri-leány a zöld kapu kilincséhez, belécsimpajkodott, minden megmaradt ereje a tiz ujjába szaladt bele. Haj-hó! lompos Anna csak leverte a kilincsről, bögte rekedten, diadalmasan, az örömtől részegen a fülébe:

- Az utcára!... A rendőrségre!...

S újra vidáman, kövér Dada is kicsattant:

- Az utcára!... az utcára!...

És a mikor künn voltak az utcán, kiverve az utcára, s a kapu zára le volt pecsételve már, - valamilyen nyári proceszio jött arra épen, dicsérve az istent, édes zsolozsmákat dalolva a jóságának.

Szeliden és ártatlanul vonult el a házmentén, a leányok előtt, csupa színben, csupa boldogságban, csupa fényességben, a nyári nap rengeteg sugarában, mely megfeküdte az alakokat, a ruhájokat és terített elébök aranyárga, pazar szőnyeget, a Terézváros piszkos kövezetére. Elöl hajadon-főn, karmazsinpirosan, ministráns gyermekek a nehéz selyem zászlót vitték, a melyről szeliden tekintett le az üdvösséges asszony és az ő üdvösséges gyermeke. Aztán jött csipkésen a pap, a káplánok, aztán jöttek a szüzek, a Terézváros fiatal leányai. Fehér ruhával a gyöngye testükön, fehér virággal az apró keblükön, lépdelték félénken, elfogadva, szerelmetes áhitatossággal, az égre, a véghetetlen, forró s mély kékségére volt meresztve a gazellaszemők nézése, míg naivan, apró körre nyílt ajakkal dalolták, üdén, titokzatosan, csöngetyűnek tiszta hangján: „Légy üdvöz, ki eljöttél hozzánk!” És a nyáron által, a csenden által, olyan édesen

szólt az ének... valamilyen titkos, megfejtetlen csoda gyönyörűsége fonódhatott a falusiasnak tetsző melodiáján végig, hogy felidézte a multat, az első bölcsődana tisztaságától kezdve, egészen az utolsó bűn gyalázatáig. Levett kalappal állottak meg az emberek az utcán, édes volt az ének, és édes volt az emlékezés mult tisztaságáról, jövőre megtérésről, édes a könnyed járása, az utca fölött lebegni látszó, fehér szüzek ajkairól, a mint zengett, csengett, mind szélesebben, mind diadalmasabban, véges-végig mintegy az egész világon, s csengett, dalolt még messziről is, enyhén, gyöngéden, elmosódva: „Légy üdvöz, a ki eljöttél hozzánk!”

LEVÉL A HALÁLBÓL.

I.

Egyszer este, meleg nyári este, el akartam menni hazulról.

Künn laktunk a ligetben, egy messze, csendes helyen, egyedül csak mi, én és a családom, mindannyian szegény emberek. Nem is nyári fényüzként laktunk a ligetben, egy messze, csendes helyen, egyedül csak mi, én és a családom, mindannyian szegény emberek. Ám a szegénység vezetett ki minket, ha ugyan ki nem taszított. Akkor mentünk szépen, karonfogva - a szegénység az olcsósághoz - mentünk szótlánul és mégis olyan szívvvel, amelynek sok a mondanivalója, mentünk mint egy szent család, melyet kikergetett a hitetlen város. És künn voltunk a ligetben hideg tél idején, meleg nyáron, mindég csendben, gyakran boldogságban is. Különösen nyáron, amikor kibékült velünk, szegény emberekkel a természet, s adott meleg napsugarat a hideg téli szél után, nyújtott puha, mosolygó pázsitot, hogy elolvadt, eltűnt a rideg fehérség, a hó. Ilyenkor voltunk egymásé egészen, magunknak egy egész világ. S ilyenkor tudtam én s tudtuk mindannyian, hogy összeomlik minden körülöttünk, ha összeomlik egyikünk.

És mégis, egyszer este, meleg nyári este, el akartam menni hazulról. Marasztalt az édes anyám. Immár ifju ember voltam s mégis mint gyermekkel bánt velem. Megfogta a kezemet, és nagyon meleg, nagyon odaadó volt a keze szorítása. Kivezetett a kertbe, a messze, csendes hely kertjébe. Még az este is zöld volt minden... mosolygó szín tetszett ki a sötétségből, lágy muzsika dalolt ki a csendességből. Ugy volt, mintha a nyomoruság oázisán lettünk volna. Szívünkben a szeretet, a boldogság, édes érzés legédesebbje: mi ketten, egymáshoz tartozunk. Ám csak itt vagyunk egymásé. Egy lépéssel távolabb és a hajsza engemet is elragad, és a hajsza megmérgezi a lelkemet és anyátlanná tesz.

És ebben a lépésben mennyi édes ingert találtam! El kellett mennem minden áron. Hát elborultan nézett rám az édes anyám és elborultan mondta nékem:

- Fáj, hogy elmész és félek ettől az utadtól... Olyan szép itt minden s távolabb már olyan szomorú.

Másodszor volt virág az akáczfán s utoljára volt öröm az édes anyám szívében. A lelkemnek nem tetszett a csend, nem a csendesség zenéje. Zaj kellett nekem, harc... a város, a városnak a szerelme. Isteni asszony mosolygott felém, fehér kéz intett hívogatóan nekem. Két fekete szem csalt, csábitott magához, mint éji pillének magamnak is repülnöm kellett.

Elváltunk. Kijött a kapuig az egész családom, mintha messze, más világba mennék. Tényleg odamentem. Már vártak. Várt a szeretőm, vártak a jó barátaim. Ott is meleg volt közöttük. Kihevültem, a lelkemet megejtette az ifjúságom minden szenvedélye. Odakerültem a szeretőm mellé. Átkarolt s aztán az egymás szemébe néztünk. Szerelem volt a szemében, szerelem volt az én szememben is. Leborultam elébe, a lelkem minden érzése a szavamba fult. Kigyulladtam, magam voltam az élő láng, míg beszéltem lázban, remegve hozzá:

- Szeretlek... te érted hagytam el a családom, miattad feledkezem meg az édes anyámról. Miattad az egész világról, miattad te rossz asszony...

Láttam a csendes, messze helyet, odakünn a ligetben. Láttam a szegény embereket, amint a kertben sétálnak, nyugodtan és karonfogva, mint egy szent család. Hallottam, hogy rólam beszél az édes anyám, az egész családom... Olyan jól esett sirnom ekkor. Jajgatva, mintegy a fájdalom közepéből kiáltottam ki:

- Hiába, mégis szeretlek... imádlak téged te rossz asszony!

Egyedül maradtunk. Szenvedtem és azt hittem, hogy boldog vagyok. Megcsókolta az égő homlokom s adott egy pohár bort. Kocintottunk.

- Éljen a szerelem! mondtuk mindketten.

Kezemben még érintetlen volt a pohár. Haboztam, bár égetett a szomjuság.

- Igyál! - buzdított a szeretőm, ismételte kacagó, szilaj hangon:

- A szerelem éljen!

Felhajtottam a pohárt. Hideg volt, nagyon hideg. Talán azért esett jól.

Azt mondtam, hogy lázam van. Akkor az ölébe vette a fejem. És belesugta a fülembe:

- Én is szeretlek... a rossz asszony szeret téged...

Olyan volt a hangja, mint a tűz. Égette az agyamat, fokozta a lázamat is. Lázam volt az egész éjjel, fáztam a forró teste mellett. Fáztam hajnalhasadáskor, amikor mentem haza, a messze, csendes helyre, hol egyedül csak mi laktunk, én és a családom, mindannyian szegény emberek.

II.

Kigyulladt a tüdőm, az a hideg pohár gyújtotta ki. Éreztem, hogy meg kell halnom. Hát nem hazudtam akkor, amikor utoljára voltam szerelemben vele. Mert ime érte hagytam el a családom, érte az egész világot.

Meghaltam... ám nem szüntem meg. Az maradtam, aki voltam, csak ellustultam. Ott feküdtem az ágyon elégett tüdővel, tökéletesen ellustulva. Oh! boldogságos, abszolút lustaság, tétlen lógatni a karokat, a lábakat, nem kergetni a vért a szaladásra, nem hajszozni a szívet, hogy dobogjon!

Egyébképen mégis csak megváltozhattam én. Az arcom sárga lett bizonynyal, barna-sárga, mint őszkor a falevél. Ősz volt különben is. A megüvegesedett szemem kilátott a nyitott ablakon. Minden sárga és minden poros volt odakünn. Az orvos is poros volt. Messze laktunk - későn jött el hozzám. Láttam mint közeledik felém, láttam, mint áll az egész családom, anyám, atyám, az öcsém az ágyam körül. Még nem hiszik, hogy meghaltam. Veszedelmes öröm, veszedelmes fájdalom vegyül össze a szemök nézésében, míg várják lelkendezve az orvosom szavát. Nem hiszik, hogy meghaltam, talán azért nem akarják hinni, amiért nyitva a szemem. Egyébként az orvos sem hiszi. Érzem, hogy a mellemre hajtja a fejét... tévedt a szegény ember, amikor hallani vélte a szívemet. Érzem az aether injekcióit, érzem, hogy mesterséges belégzést akar végezni rajtam. Már nekem nem kell levegő többé. Nem kell semmi... tökéletesen ellustultam.

Egy pillanatba mulik és irtózat lesz az egész szoba.

Hallom az orvos csendes hangját:

- Meghalt.

Villámcsapás. Az anyám jajveszékel, a szép, vastag haját tépi. Az atyám a szemét földi el a kezével. Az öcsém a falhoz dől és zokog.

Aztán reám vetik magokat. Az öreg, poros orvos is a szemét törülgeti. Az anyám és az apám versengenek a testemért. A nagyobbik rész akarja mindegyik. Ránézek buta, üveges szemmel az anyámra. Magam is sirni szeretnék a fájdalmán. Ám lehetetlen. Akkor csak tépi, rángatja a tagjaim:

- Nem haltál meg, nem igaz!... élsz!...

Igaza van, nem haltam meg, ám mégsem tudom megmondani neki, mégsem tudom megmozgatni a karomat. Leesik lomhán a kezéből, vissza mellém, az ellustult testem mellé. Az apámat megnémította a fájdalom. A vonásai eltorzultak, a szemébe egy vércsepp szaladt bele. Iszonyu fájdalom lehet, hogy a hangját is, a könnyét is elvette. Az anyám könnyétől nedves az egész testem. Beszeretném hunyni a szememet, hogy ne lássam a fájdalmát. Erre sem vagyok képes. Már csak azt várom, hogy koporsóba tegyenek.

Egy tisztos öreg ur jött be a szobába... utána két koldus kinézésű ember. Ugy gondolom, az egyik a halottkém, a mosdatóim a másik kettő. Már jönnek is felém. Nagy fekete ládát is látok a kezükben. Ugy tetszik, az anyám megismerte őket. Az apám is. Akkor ismét elfödi a szemét, nem akarja látni őket. Az öcsém lerogyott a padlóra. Az anyám mint rablóknak esett neki a vendégeimnek. Lökdösi, karmolja őket, úgy tetszik, minden vágya, hogy kidobja őket. Aztán fut hozzám, a haja, a vastag, szép haja össze-vissza tépve. A szemeiben a megőrülés. Látszik, hogy a testemet védi rémülten, kétségbeeséssel. Ismét tépi, rángatja a karomat, ismét hadarja:

- Nem haltál meg... nem, nem igaz...

És én ismét felelni szeretnék. Már az ajkamon a szó, de úgy érzem, mintha egy mázsa volna. A sulya alatt le kell mondanom az erőről, meg kell maradnom a lustaságban. Ám mégis megmozdulhattam, mert hallom mint kiált az anyám, mint sikolt:

- Megmozdult!... láttam!... él!

A halottkém szomorúan rázza a fejét. Azt akarja mondani, hogy tévedés. Inkább neki lehet igaza, szegény édes anyám bizonyára csak beteg képzelődésében látta a megmozdulásomat. Lehetetlen megmozdulnom... érzem, lehetetlen.

Aztán nem bírja ki tovább az anyám. Még viaskodik, amikor kiveszik a testemet az ágyból a vendégeim... de aztán elfárad és összeesik a padlón. Egy percre nem látom a családomat, mert oldalt visznek. Mikor újból látok, már csak egyedül vagyok a vendégeimmel. Kissé durván vetik le az inget rólam... Aztán megmosdatnak, leöntenek vízzel... tényleg kissé jobban érzem magamat. Aztán becsavarnak egy imádságos kendőbe... az előbb szalmát terítettek a földre az én számomra. Most rátesznek. Egy nagy, fekete kendőt borítanak reám. Immár csak feketeséget látok. Pedig nem szívesen válok meg a szobától. Félek, hogy nem látom a családom többé... pedig a szeretőmet is látni akartam még egyszer... bizonyára eljön, bucsuzni tőlem... Le szeretném hányni magamról a fekete leplet. De nem bírom megemelni a karomat. Az ellustulás most lett a legteljesebb. Nem látok többé, ezentul csak hallani fogok... ha tompán is, a vastag leplen keresztül.

III.

Nyitják, csukják az ajtót. Ugy tetszik, hogy új vendégeim jöttek. A szomszéd szobából mély, fuldokló zokogást hallok. Egy-egy erősebben kiváló hangból megismerem az anyám, vagy az öcsém hangját. Az atyám még mindég nem sir. Körülöttem forgolódnak. Aztán úgy tetszik,

hogy leültek hozzám egészen. Két ember lehet ülve mellettem. Két öreg ember, hallom a hangjukból. Keserű, törődött hangjuk van.

- Ez is meghalt... Szegény fiu... mondja az egyik.

- Éjjelezett... lump volt... talán jobb is, hogy meghalt, mondja a másik.

Aztán elhallgatnak. Egy perczig csend van, s így jobban zúg a szomszédszoba fuldoklása. Az anyám be akar törni hozzám... ám hallom, mint marasztalja fáradt, kétségbeesett szóval az atyám. Az öcsém sirása monoton, egyenlő hosszú perczeken által. Csak néha-néha tör ki egy-egy mély, keserű sóhajtással.

A két öreg ember imádkozik. Héber szavakat morognak. Dajka-mesének tűnik az imájuk. A gyermekkorom jut eszembe, a dajkám bolond meséi: királyfiról, megátkozott tündérleányról. Tündérvárat látok: a gyermekkorom elhalványult, sápadt szivárvány színeit... tündérasszonyt: a szeretőmet. Hát vége ennek is; mást fog szeretni, mást fog ölelni magához... én, - el leszek felejtvé, akárcsak nem is lettem volna. Pedig az ifjúságom az övé volt. Én ifjúságom! Ugy tudom, hogy becsületes voltam mindég. Egy-egy perczre vádolom magam... miért is mentem el hazulról akkor, nyári este. Ám eszembe jut a szeretőm utolsó ölelése... örök árnyék volt a világom, örök szegénység a fészke: jól esett nekem is boldognak lenni egyszer. Emlékszem a célra mely után hevültem, a vágyra, mely a küzdelemre tanított, az ideálra, mely után törtem egykor. Rossz vivómester az ideál... kiütötték a kardot a kezemből. Most mindegy... akár ki se ütötték volna. Lehettem volna becsületes, élhettem volna melegben, fényben, gazdagságban... lehetett volna nekem is a saját testem vágya minden vallásom... hiába, mindegy volna most! Ugy tudom itt e fekete lepel alatt, hogy bolondság az egész... bolondság a hajsza, az érdek, meddő, hiu dolog minden cél, vágy, ambíció. Legjobb így ellustulni, mélységesen ellustulni... meghalni...

IV.

Bizonyára gyertyát gyújtottak. Mert a két öreg ember az egész éjjel mellettem. Virrasztanak és imádkoznak. Ám elfáradnak aztán. Hallom a horkolásuk.

Reggeltájt ismét beszélnek.

- Mit fognak fizetni nekünk?

Csak néhány percz múlva válaszol a másik.

- Semmit... szegény emberek... utolsó rendü temetés... koszorut sem fog kapni.

Még egyszer látom a reggelt, levették a leplet rólam. Óh! szép, szomorúságos őszi reggel! Nem láthatom soká... már visznek a koporsó felé. Gyalultatlan deszka belül, kívül feketére van festve. Beletesznek, be vagyok takarva az imádságos kendőkkel... bizonyára nem fogok megfázni. Már a fedelet is rám teszik. Be vagyok tetőzve... immár a hallás is nehezebben fog esni. Felemelnek, letesznek újból... úgy tetszik, most vagyok a ravatalon. Koszorut alig kaphattam... de mégis, most teheték a koporsómra. Talán a szeretőtől való? Még a halálban is csalódik az ember. Az anyámtól való, mert ő vágódott a koporsóhoz. Aztán jajgat be hozzám.

- Az anyád van itt, a te lesujtott, szerencsétlen anyád! Bocsáss meg neki, ha rosszul tett veled valaha életedben... ha rosszul is tett, mindég a javadat akarta... Bocsáss meg a te lesujtott, szerencsétlen anyádnak!

Vonaglott, minduntalan belecsuklott a hangjába. Az utolsó szavait, mintha a lelke mondotta volna. Leomlik, a koporsómat is majd magával rántja. Hallom, mint jajveszékel a földön.

Aztán az apám jön. Néhányszor már belekezdett a bucsuzásba, úgy látszik, nem tudja folytatni.

- Az atyád... a te szegény, megtörött atyád... Bocsáss meg, ha nem tudtam gazdagságot nyújtani neked, ha nem tudtam örömet adni az életednek. Szerettelek, nagyon szerettelek... Isten veled!

Aztán az öcsém jön, jajveszékelve hajtá a koporsómra a fejét.

- Az árva öcséd... a te elhagyott, árva öcséd... bocsáss meg neki... bocsáss meg...

És magam is jajveszékelnem szeretnék és magam is bocsánatot szeretnék kérni tőlük. Most látom, most érzem, mennyire szerettek. Ám nem tudok bocsánatot kérni. Minden erőm, minden akaratom ellustult, belelustult a mélységes, abszolút lustaságba...

Hát igazán végem... Ha most, az anyám, az atyám, az öcsém keserüségére nem volt egy árva szavam, úgy hát sohasem lesz többé. Vége!... vége!...

És most készülhetek az utolsó utra. Levisznek a lépcsőn, leviszik a lépcsőn a koporsómat. Jajveszékeltet, sikoltozást hallok. Valami szerencsétlenség történhetett. Egy-egy mellettem elhaladótól hallok, hogy az anyám le akart ugrani az emeletről. Már túl is volt a karfán, a végső perczben ragadták meg. Mintha nem is tudnám... a fogékonyságom is ellustult.

Sokan lehetnek a temetésemen. Régi barátok, a kikkel együtt küzdöttem, régi ellenségek, a kik most kibékültenek. Milyen üdvös volt ellustulni, most mindenki kibékült... eddig, ha törni akartam előre, örökkön előttem jártak, hogy elzárják az utamat. Most mögöttem vannak, s engednek, messze, messze... akár meg se álljak többet. Gyászbeszéddel sem tartóztatnak fel... vajjon mit is lehetne mondani én rólam, amikor a holtakról nem illik rosszat mondani? Hát nincs gyászbeszéd, egyébként is szegény emberek vagyunk.

Bizonyára kisérnék az atyám is, az öcsém is, bár nem hallok őket. Ám hallok a többiek: a gyászközönséget. A szüleimről beszélnek, hogy szegényes a gyászruhájok, ócska az atyám kalapja, ócska a harmadrendű temetés is. Egyébként lehetnek gazdag emberek is a gyászvendégeim között. Mert hallok, hogy némelyik tengeri fürdőről, színházról, lóversenyről beszél. Mindegy... akadnak, kik kora halálatát is emlegetik. Azt mondják rólam általában: jobb nekem a halál, jobb, százszorta jobb...

Most mehetünk végig az utcán. Hallom az utca zaját, egy pillanatra gyászzenére gondolok... pedig csak a lóvasuti kocsik csillingelése, a kocsisok kürtölése. Egyébként nagyon rossz a rugója ennek a harmadrangu gyászkocsinak. Minduntalan zökken... félek, hogy leesem a köveztet. Meg szeretnék fogódzni... nem tudok... el vagyok lustulva végkép.

Most gyorsabban megyünk, csendesebb világba értünk. Künn lehetünk a temető környékén. Megáll a kocs. Leemelnek s aztán letesznek újból. Ismét a virrasztóim hangját ismerem meg... ismét az öcsém zokogását. Az anyámat bizonyynyal otthon tartották. A halottas-kamrában lehetünk, sejtem, hogy most vágják meg az atyám és az öcsém ruháját. Ismét felemelnek... sok szilárd kéz, egy-egy reszkető is viszi a koporsómat. A reszkető kéz bizonyosan az atyámé, meg az öcsémé. Ugy sejtem, hogy most valami rendkívüli fog történni velem... Már a sir szélén lehetek. Még egy utolsó percz az imáé... s aztán hallok, hogy kötelek surlódnak a koporsó falához. Leeresztettek... lenn vagyok, benn vagyok az igazi halálban. Hát most sir az atyám, most hallok az öreg ember fuldoklását:

- Fiam...! fiam!...

Most hullott rám az első rög... most esik a többi... a lapáthányás... egyszerre nem hallok semmit. Tökéletes sötétség... most van végem igazán.

V.

Nyugodtan, csendben fekszem. Csak néha-néha, mintegy messze távolból jöve, tompa, mély-séges zokogást hallok. És hallok vidám, derült kacajt is. A zokogást ismerem, és ezt a kacajt is hallottam életemben... Két könycsepp szivódott be hozzám s az ajkamra mint harmat esett.

Akkor ez a két könycsepp megzavarja a csendes lustaságomat. Oly keserű az egyik, mintha ez árva cseppben beláthatatlan tengerek oldódtak volna fel. A anyám könye ez bizonynyal. A másik édes... S ez vajjon kitől való?

GYÁSZBESZÉD AZ ERŐS BARNABÁS FELETT.

Tisztelt hölgyeim és uraim, érdemes gyászgyülekezet, testvéreim és barátaim a fájdalomban és örömben, emberek gyöngék és erősek, reménykedők és resignáltak, mi és ti mindannyian, kik itt vagyunk a temetőben egy szép-simára kivájt árok körül, - ma körül, benn holnap, vagy legkésőbb holnapután - ime itt van előttünk a szörnyületes vég, a legvégső vég, mely után nem leszen semmi már. Itt van a vége Hámos Barnabásnak, az erősnek, a góliátnak, ebben a nagy érczládában, ebben a nagy gödörben, ebben a kertben, amelyben virágok és füvek nőnek, pedig embertestek vannak elvetve.

Hát elvetjük a Barnabás testét is, és aki szerető szívvvel kételkedik a halála, a pusztulása lehetőségében, mindjárt meg fogja látni, hogy nem marad Barnabásból, az erősből, a góliátból egy porszem sem ezen a mi földünkön, amelyen egyébként elég a por. Nem marad csak egy domb, ma egy domb, holnap egy alakatlan a földsüveg, amelyre házat fog építeni egy ember, egy talán nagyon derék ember, kinek pénze is lesz az erényén kívül.

Hát elvetjük a Barnabás testét is, és aki azt tartja, hogy mi, akiknek van bátorságunk élni, vagyunk az erősek, és akik meggyilkolják magukat, azok a gyöngék és a gyámoltalanok - meg lehetnek elégedve. Pusztuljon minden gyöngé ember, ölje meg magát minden testvérünk az Urban és az Ördögben és nekünk fog maradni minden föld, természetesen ennek a temetőnek a földjén kívül, mert ez nem kell nekünk. Ez jó Barnabásnak, az erősnek, a góliátnak... ma sem erős, sem góliát. Itt vagyunk a sirja szélén, mindannyian barátai, mert azok is barátjai lettek, akik ellenségei valának. Itt vagyunk mindannyian a sirja szélén, akik féltünk és retgettünk tőle, mert nagyon erős volt, félelmetesen erős; hatalmas ökleinek egy-egy csapásával össze tudta volna zúzni az érdemes gyászgyülekezet minden tagját, egyenkint és összevéve. S itt vagyunk a sirja szélén mindannyian, akik nem félünk tőle már, akik, ha ez kegyeletlenség nem volna, kikacagnók, látva és tudva összeszorítva, összeszorulva az ő rendithetetlen szikla testével ebbe az érczkoporsóba... Csak azért sem félünk tőled mérhetlen erejű, iszonyatos Hámos Barnabás, ki olyan vagy most, mint egy menagéria királyoroszlána az ő szilárd, szétrombolhatatlan vasketrecében. Most jöjj közénk ha tudsz, most verj szét közöttünk, most, amikor nem tetszik neked a gyászbeszédem szentimentálizmusa, amikor nincs kedvedre hogy feltartóztatnak az utadon az én tisztelt hölgyeim és uraim, ez érdemes gyászgyülekezet, testvéreim és barátaim a fájdalomban és örömben, emberek gyöngék és erősek, reménykedők és resignáltak, mi és ti mindnyájan, kik itt vagyunk a temetőben, egy szép-simára kivájt árok körül, - ma körül, benn holnap vagy legkésőbb holnapután - s akik előtt itt van a te szörnyületes véged, a legvégső vég, mely után már nem lesz semmi. Isten veled hát Barnabás! Legyen könnyű a feloszlásod, legyen kéjes, add meg magad a pusztulásnak és ne védekezz a hernyók és giliszták tolakodó hada ellen, mely a te nagy szemedből fog kikelni, hogy a tested, az erős, a hatalmas tested felett csapjon éhes vásárt, élénk és czudar vásárt. Ne bántsod őket, élniök kell nekik is, és bizonyára felsőbb rendeltetésre élnek az emberek husából. Egyebekként pedig azt nem kell kívánnom, hogy a föld legyen könnyű neked, mert a te hatalmas erőddel úgy el fogod birni, mint igavonó ökör egy szalmaszálat... Ugy van Barnabás, el fogod birni, igaz, ráce-óriás te! Mikor rádborul a föld, rádnehezedik minden súlyával minden porszemének játszi könnyűség neked... amikor te nehezedel rá, amikor nem alatta, de fölötte vagy - összeroskadsz, véged. Különös, furcsa óriás, szegény Barnabás! Ha nem láttam volna, miként tepertél le kesztyűs kézzel vágóhídról szabadult bikát a hatvani utcán, ha nem tapogattam volna csodás izmaidat, ha nem bámultam volna el a karjaidon, amint az élő erőnek dagadó kidomborodása már-már a bőrödöt tépi fel - igazán nem hiszek az erődben. De így...

maradunk érdemes gyászgyülekezet födetlen fővel a sirja körül... a mi elköltözött barátunk, a mi szegény Barnabásunk, igazi hős volt igazi óriás!

Amikor hajdan eljött hozzám, egy éve lehet mindössze, megnézte az orvosi műszereimet, megnézte megvetéssel, kicsinylőleg; felhányta a házi gyógyszerládát, nevetve, amint az oroszlán nevet. Aztán gúnyolódott azt mondta, semmiféle késem meg nem tudná ölni, el nem tudná pusztítani még az orvosság sem, pedig rólunk orvosokról úgy vélekednek a nem orvosok, hogy semmi sem gyilkol annyi pontossággal, mint a mi gyógyszereink. Felemelt egy higanyos palackot a kis ujj hegyével... felkapott egy szekrényt a félkezére... és nevetett, mint az oroszlán nevet, jól esett a rengeteg testének, a széles mellkasának ez a nevetés.

- Mi tudna megölni engem?

Megtartottam a hidegvéremet, bár boszantott az elbizakodottsága. Megnéztem a házi gyógyszerládát, félig üres vala. Megnéztem a bonczoló szereim, teljes volt ott minden.

- Nincs annyi mérgem össze-vissza, mely fel tudna robbantani téged. De ez a kés, ez a hosszú, hegyes kés... csak egy piczit, egy nagyon piczit érintse a szivedet, és elesel, végig terülsz itt ezen a parketten, akármily nagy légy és hatalmas.

Megnézte a kést, úgy tetszett nekem akkor, mintha imponált volna neki.

- Ez a négyes számú? kérdezte.

- Ez a négyes számú, feleltem.

- Azt hiszed ez meg tud ölni? kérdezte.

- Tudom, feleltem.

Tisztelt hölgyeim és uraim, érdemes gyászgyülekezet, testvéreim és barátaim a fájdalomban és örömben, emberek gyöngék és erősek, reménykedők és resignáltak, mi és ti mindnyájan, kik itt vagyunk a temetőben, egy szép-simára kivájt árok körül - ma körül, benn holnap, vagy legkésőbb holnapután - bocsássák meg nekem ezt a kitérést gyászbeszélés közben. De szónoki hirnemem nem lévén, nem ronthatom s nem emelhetem a beszédem hitvány vagy kifogástalan formájával... ellenben tartozom az orvosi reputációnak. Azt mondtam neked, ki itt vagy élettelenül összeszorítva és összeszorulva ebben az érczládában, hogy a négyes számú bonczkém, csak egy piczit, nagyon piczit érje a szivedet és elpusztulsz félelmetes óriás. És ime a négyes számú bonczkém csak egy piczit, nagyon piczit érte a szivedet és elpusztultál. Oh! nekem igazam volt... neked nem.

Találkoztam veled, két héttel volt a menyegző előtt. Hatalmas, nagy Barnabás, elvettél egy kicsi asszonyt feleségül. Egy kicsi, rossz asszonyt, úgy hoztad fel a tenyereden az utcáról. Adtál neki fényes lakást a piszkos utcák után, adtál neki módot a jóra, a rossz után. És adtál neki szívet, sokat, az egész szivedet, az egész nagy szivedet, te nagy ember. Szeretted, nagyon szeretted, egészen úgy, mint a bolondok szeretnek. Belement az érzésed a szivedből az agyadba, az agyadból az egész testedbe, bele az aczél-izmaidba, teljességgel szerelem lett az erődből. Olyan voltál, mint a gyermek, bohó, és boldogságos. Mutattad mi mindent vettél annak a rossz asszonynak... sárga selyem, kék selyem, arany ékszer, gyémánt is volt közte. Mutattad az arczképét... félve és remegve, őrizted aggódó féltékenységgel, hogy valahogy el ne vegyék tőled. Senkinek sem kellett, mert meg volt már mindenkinél. Nevettek, kacagtak rajtad gúnyból; te neveltél a gyönyörűségtől.

Emlékszel?... Azt kérdeztem tőled egyszer...

- Hátha rossz lesz ismét? Hátha kiszökik az utczára újból, ki a fényes selyemből, a puha ágyból? Kikergeti a vér, kicsalja a régi világ, az édesebb, a megszokottabb, az utczák nélkülözhetlen anyaföldje, a szél, az eső...

Elborultál. Olyanná vált az arcod, olyanná lettek a karjaid, mint akkor a hatvani-utcán, amikor a bikát gyürted le. Vér volt a szemedben, vér dagadt ki a vastag nyakad ereiben. Csupa vér voltál... csupa nedves forrás. Csak a hangod volt száraz, nagyon száraz... Mondtad:

- Megölöm... elébe állok az utcán, leteperem a sárba, az utca sárba, ott lesz egygyé sár a sárral.

... Ugy van, úgy állasz elébe, mint a megvadult bika elé álltál. Megragadod a te vaskarjaidkal, kiül a szemedben a vér, a vastag nyakad ereit is dagasztja. De mindegy, legyűröd, megölöd, csak ép úgy, mint a bikát... Szegény Barnabás, én elköltözött erős barátom, hát csak ennek az ároknak a szélén tudod meg te, hogy egy rossz asszony erősebb egy megvadult bikánál?...

Aki higanyos palaczkot tartogattál a kisujjaddal... aki felkaptál egy szekrényt a félkezede... aki az öklöd egy csapásával össze tudtad volna zúzni ez érdemes gyászgyülekezet minden tagját, egyenkint és összevéve, ime összetört egy asszony, egy kicsi rossz asszony...

Amikor mindenki tudta már, megtudtad végre te is. Bömböltél az első perczben, mint oroszán párja-vesztetten... Aztán... mi is volt csak aztán? Felszaladtál hozzám... betörted az ajtót... egyedül voltál, egyedül, a kedvedre készen...

Mikor hazajöttem azt hittem, hogy tolvaj járt a lakásomban... a négyes számú bonczkés csak-ugyan hiányzott. De aztán megtaláltam a szivedben. Ott voltál végig terülve a parketten, bár nagy voltál és hatalmas.

Tisztelt hölgyeim és uraim, érdemes gyászgyülekezet, testvéreim és barátaim, a fájdalomban és örömben, emberek gyöngék és erősek, reménykedők és resignáltak, mi és ti mindannyian, kik itt vagyunk a temetőben egy szép-simára kivájt árok körül, - ma körül, benn holnap vagy legkésőbb holnapután - ime itt van előttünk a szörnyűséges vég, a legvégső vég, mely után nem leszen semmi már. Itt van a vége Hámos Barnabásnak, az erősnek, a góliátnak, ebben a nagy érczládában, ebben a nagy gödörben, ebben a kertben, amelyben virágok és füvek nőnek, pedig embertestek vannak elvetve.

De mortuis nil, nisi bene... így hát nem mondom, hogy hazudtál Barnabás! Pedig azt mondtad, hogy az asszonyt fogod megölni... és ime magadat ölted meg. Isten veled szegény, erős Barnabás!